

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EN YAKIN UZAK

Hayley Long

ÇEVİRİ: ESMA FETHİYE GÜÇLÜ

GENÇ
T
YİMAS

7
■ BASKI

GENÇ TİMAŞ

Gençlik Kitaplığı
Gümüş Romanlar | 16

Editör | Merve Okçu
Çeviri | Esmâ Fethiye Güçlü
Kapak Tasarım | Erdi Demir
İç Tasarım | Tamer Turp

1. Baskı | Ekim 2017
7. Baskı | Eylül 2021
Raf | 10+ Roman Öykü
Yayın No | 4308

Uluslararası Seri No
ISBN: 978-605-08-2637-1

TİMAŞ YAYINLARI

Adres | Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd. No:5
Fatih/İstanbul

Tel | (0212) 511 24 24 | **Sertifika No |** 45587

E-posta | bilgi@genctimas.com

 genctimas.com genc_timas
  genctimas

Baskı ve Cilt | Melisa Matbaacılık

Adres | Çiftelhavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 8
Davutpaşa / İstanbul

Tel | (0212) 501 97 57 / **Sertifika No |** 45099

© 2017 "The Nearest Faraway Place" orijinal adıyla Hot Key Books tarafından yayımlanan bu kitabın Türkçe hakları Kalem Ajans aracılığıyla Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne geçmiştir. Tanıtım amacıyla yapılacak alıntılar dışında hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

EN YAKIN UZAK

HAYLEY LONG

● genctimas.com ●

Hayley Long

Ipswich'de doğdu ve Felixstowe'de denizle büyüdü. Kitap yazmaya başlamadan önce öğretmenlik yaptı. Brüksel'de, Londra'da, Cardiff'de ve Norwich'te İngilizce öğretti. Şimdilerde kendini okuma ve yazmaya adadı. Gençler için kaleme aldığı romanları on beşten fazla dile tercüme edildi. Eserleri, International Youth Library, Essex Book Awards ödülleriyle layık görüldü, Costa Book Award, Queen of Teen Awards ve Young Mind Book Awards ödülleriyle aday gösterildi.

Sevdiği birini kaybeden herkes için.

**“Bizim gibi fiziğe inanan insanlar için geçmiş,
bugün ve gelecek arasındaki fark, inatla süregelen
bir illüzyondan ibarettir.”**

Albert Einstein

Kardeşim Griff ve ben yollarda büyüdük.

Londra'dayken henüz bebektik, Münih'te ufak, Şanghay'da ise hâlâ küçük sayılırdık. Barcelona'ya gittiğimizde biraz daha büyüttük ve Brooklyn'de yaşarken mahallenin en havalı İngiliz çocukları olduğumuzu düşünüyorduk. Belki de zaten öyleydik çünkü orada bizden başka İngiliz yoktu.

Tüm bu seyahatler sırasında Matilda, Maxim, İbrahim, Li, Emilio ve Lester isimli arkadaşlar edinmiştik ve onlar tıpkı etrafa saçılmış ekmek kırıntıları gibi geride kalmıştı.

Sınır damgalarıyla dolu pasaportlarımız, farklı ülkelere ait bozukluklarla dolu kola kutularımız vardı.

“Merhaba” ve “Hoşça kal” anlamına gelen bir sürü kelime biliyorduk.

Ve hepsinden iyisi, hiç durmadan hareket eden bir anne ve babamız vardı. İkisi de öğretmendi. Okuldan okula, şehirden şehre giderek dünyayı dolaşırken öğretmenlik yapıyor, bizi de yanlarında götürüyorlardı. Griff ve ben hâlimizden memnunduk.

Sonra bir gün, her şey değışti.

BİRİNCİ BÖLÜM
Ne Burada Ne Orada

Griff'in on üç yaşına girdiği gün hava çok sıcaktı.

Gerçekten sıcak.

Muhtemelen cehennemden bile sıcak.

Aslında öylesine kavurucu bir gündü ki, sanki New York eriyip yerle bir olacaktı gibi gözüküyordu. Yaz tatilinden eve dönüyorduk. Arabamız Brooklyn'e ağır ağır yaklaşıırken ben de uzaktan Manhattan'a bakıyordum. Yüksek gökdelenler sıcak yüzünden titriyor gibi gözüküyorlardı.

Arabanın radyosu açıktı ama sesi oldukça kısıktı. Bazen pop şarkılar çalınıyor bazen de sıradan sohbetler duyuluyordu. Zaten çoğunu dinlemiyordum. Sonra bir sunucunun *Evet millet, bugün hava cidden çok sıcak*, dediğini duydum.

Çok zekice, dedim. Ama bu kelimeler sadece aklımdan geçmişti. Aslında onları gerçekten söylememiştim. Enerjim yoktu.

Ve bizi New York'tan dinleyenlere sesleniyorum, sıcaklık artık kırk dereceleri zorluyor! Tam kırk derece. Serin kalın millet ve tedbiri elden bırakmayın. Güneş kremlerinizi sürmeye, şapkalarınızı takmaya, gölgeliklerinizi kullanmaya devam edin.

Tutulmuş bacaklarımı hareket ettirdim, bir of çektim ve artık daha fazla sessiz kalamayacağıma karar verdim. Sızlanmam gerekiyordu. Hem de yüksek sesle.

Ama yeteri kadar hızlı davranamadım.

Ben daha ağızımı bile açmadan kardeşim Griff konuşmaya başladı. Telefonunu dizinin üstüne bırakarak “Aman be! Ne biçim bir doğum günü bu? Su içinde kaldı popom,” dedi.

“Aman Tanrım, Griff,” dedi annem ön koltuktan. “Bir İngiliz olduğunu unutma! O kelimeyi böyle kullanmayız!”

“Özür dilerim,” diye mırıldandı Griff ve yüzü biraz kızardı. Bu utancın getirdiği bir anlık sessizlikten sonra, “Klimayı açabilir misin?” dedi.

Ben de “Evet, lütfen,” dedim.

Annem elini uzatarak arabanın güneş siperliğindeki aynayı açtı ve bize baktı. “Demek uyanıksın.”

“Bu berbat yolculuğun tamamında uyanıktım,” dedi Griff.

Babam da konuşmaya katılarak “Öyle olduğunu biliyoruz,” dedi. “Bilgisayar oyunundaki o şahane sesi dinlemekten keyif aldık. Benim sinirlerimi hiç mi hiç bozmadı.”

“Onun adı *Temple Run 2*,” dedi Griff. “Ve bir bilgisayar oyunu da değil, bir uygulama.” Griff, her şeye rağmen birden gülümseyerek sağ elini havada salladı. Yeni telefonunu tutuyordu.

Ben de gülümsedim. Küçük kardeşim için önemli bir gündü. On üçüncü yaş günüydü ve ilk doğru dürüst telefonuydu.

“Çok güzel, Griff,” dedi annem. “Yeni uygulamandan memnun olmana sevindim ama ben aslında abinden bahsediyordum.” Elini omzunun üzerinden bana doğru salladı.

“Massachusetts’ten beri uyanığım,” dedim.

Annem makyaj aynasından bana baktı. “Her zamanki gibi çok konuşkansın, Dylan.”

Umursamaz bir tavırla omuz silktilim. "Sırf konuşmak için konuşmanın bir anlamı yoktur, öyle değil mi?"

Annem gözlerini yuvarladı. "Ailenle konuşmak çok maliyetli bir şey değil, Dyl," dedi. "Bunu yaparak bir şey kaybetmezsin." Sonra aynasına bakarak başını sağa sola salladı ve güldü.

Buna nasıl karşılık vereceğimi bilemedim, bu yüzden ellerimi birbirine kenetledim, kollarımı ileriye doğru uzattım ve parmaklarımı çıtlattım. Tek tek. Çıt. Çıt. Çıt. Çıt. Bu, çok iyi yapabildiğim bir şeydi.

Griff beni iterek "Kes şunu," dedi. "Böyle yaptığın zaman içim bir tuhaf oluyor."

Ben de onu ittim.

"Hey, yapmayın," dedi babam.

Griff çabucak bacağıma vurduktan sonra kollarını kavuşturarak camdan dışarı baktı. Hiçbir şeyden haberi olmayan masum doğum günü çocuğu tavrını takındı. Ama bunu bana yutturamazdı. Onun bileğini tuttuğumu, kolunu beline doğru çevirerek yalvarana kadar bileğini büktüğümü hayal ettim. Ama bunu gerçekten yapmadım. Enerjim yoktu. Bunun yerine "Baba, klimayı biraz daha açar mısın? Burası saunaya döndü ve Griff de tam bir uyuz gibi davranıyor," dedim.

"Kapa çeneni," dedi Griff. "Benimle bu şekilde konuşamazsın, bugün benim doğum günüm!" Yüzünü ön koltuğun başlığına dayayarak, "Duydunuz mu?" dedi.

"Neyi duyduk mu?" dedi babam.

Ne söylediğimi duymamışlardı. Ben de bu işten sıyrıldığım için gülerken şarkı söylemeye başladım. "İyi ki doğdun Griff... İyi ki doğduuuuuunnn..." Bu şarkıyı söylemek bana bir ay önceki

doğum günümü, Matilda Sommer'ı bir partiye götürdüğümü hatırlattı.

Gülümseyerek ağzımı Griff'in kulaklarına yaklaştırdım ve fısıldadım: "On üç yaşına geldin ve bahse girerim ki henüz hiç partiye gitmemişsindir, değil mi uyuz çocuk?"

Griff bağırdı, "Kapa çeneni. Ben uyuz değilim!"

"Şu kelimeyi kullanmaya bir son verebilir miyiz acaba?" dedi annem.

Babamın dikiz aynasından kardeşime baktığını görebiliyordum. "Seni Barcelona'da bırakmalıydık. Bunu neden yapmadık?"

"Ha ha ha," dedi Griff. "Klima konusunda bu kadar acımasız olmasaydın bu konuşmayı yapmamıza gerek kalmayacaktı."

"Bir dakika," dedi babam. "Nasıl oluyor da acımasız oluyorum? Sizi New England'a on günlük bir geziye götürdüm. Tüm paramızı tek seferde harcadık. Ayrıca klimayı kullanmak *para* harcamakla ilgili değil, *gezegeni* kurtarmakla ilgili. İhtiyacımız olmadığı hâlde daha fazla yakıt tüketmenin bir anlamı olduğunu sanmıyorum."

"Bu çok aptalca," dedi Griff.

Bacağımı doğrultup ona tekme attım. "Aptalca falan değil, sersem." Sonra babamın arkasından öne doğru bakarak "O zaman klima yerine camı açabilir miyiz?" dedim.

"Peki, olur," dedi babam. "Nasıl isterseniz. O zaman klimayı kapatıyorum. Pencere kapalı olmadığı zaman onu açık tutmanın bir anlamı yok."

İkimiz de homurdandık. Ufak tefek birkaç anlaşmazlığa rağmen kardeşimle aramızda kozmik güçler kadar kuvvetli bir bağ

vardı. İşte şimdi normale dönmüştük. Babamıza karşı birlik olduk.

Babamın eli kontrol panelinin önünde duruyordu. “Açık mı kalsın, kapalı mı?”

“Açık,” diye mırıldandım.

“Açık kalsın,” dedi Griff.

Diğer tarafa dönerek alnımı kapalı pencerenin camına yasladım. Otoyol gittikçe daha fazla arabayla doluyordu. Sanki bize tatilin bittiğini hatırlatan acı bir gerçek gibiydi.

Ne tatildi ama.

Sekiz gün boyunca, kiraladığımız beyaz çizgili, koyu yeşil Mini Cooper’ın içinde etrafta dolanarak yazın başlangıcını kutlamıştık. Hepimiz arabanın içinde tıkiş tıkiştık ama babam yoldaki en havalı arabanın bizde olduğunu düşünüyordu. Her günün başlangıcında, sırayla gideceğimiz bir sonraki yere karar veriyorduk. Catskill Dağları’na gittik. Bu, babamın tercihiydi. Annem sayesinde gerçek bir Kuğu Gölü’nde yüzdük ve Vermont’daki bir dondurma fabrikasını ziyaret ederek ballı *jalapeño* dondurmasını tattık. Sonra Massachusetts’e gittik ve oradan Boston Common’a geçerek Red Sox takımının beyzbol maçını izledik ve Atlantik Okyanusu’nun kıyısında çörek yedik. Harika zaman geçirmiştik.

Ama şimdi ne buradaydık ne de orada. Ne tatildegdik ne de tam olarak evde. Her iki yanımızda da ağır çekimde hareket eden yoğun bir trafik vardı.

Dirseklerim bile sıcaktan pişmişti. Durumdan şikayet etmek için ağzımı açtım ama Griff her zamanki gibi benden önce davrandı. Kafasını arkaya yaslayarak “Gerçekten öleceğim. Biri bana soğuk bir buzlu kola versin,” dedi.

Annem koltuğunda arkaya doğru dönerek “Aklında bile geçirme,” dedi.

Babamın güneş gözlüğü aynada parladı. “Eve gidince bir tane içebilirsin,” dedi. Daha sonra anneme baktı. “Hadi ama Meg, bugün onun doğum günü.”

“Yaşasın!” dedi Griff.

Annem babama hiddetle baktı ama hiçbir şey söylemedi. Ben de söylemedim. Hava çok sıcaktı ve bir soğuk içecek için yaygara koparacak değildim.

Yan şeritte giden tank kadar büyük bir araba bizi solladı. İçinde oturan insanların önlerinde ayaklarını koyabilecekleri kocaman bir yer olduğunu ve içerisinde buz gibi soğuk olduğunu hayal ettim. Yer fıstığının sığabileceği kadar minik bir alanda ayaklarımı oynattım ve arabamızın ne kadar da havalı olduğunu hatırlamaya çalıştım. Ama bu gittikçe zorlaşıyordu. On beş yaşıңызdaysanız ve bacaklarınızı uzun süredir uzatmadıysanız, kiralık bir Mini Cooper cazibesini kaybetmeye başlar. Ve eğer benim bacaklarım ağrıyorsa Griff’in bacakları da *kesinlikle* ağrıyor olmalıydı, çünkü benim küçük kardeşim, daha şimdiden benden biraz daha uzun boyluydu.

Griff sandaletlerini fırlattı, ayaklarını koltuğa çekti ve dizlerini kulaklarına kadar kaldırarak tıpkı bir çekirge gibi oturdu. “Eve dönüp bana gönderdikleri doğum günü kartlarını görmek istiyorum,” dedi.

“Neredeyse geldik,” dedi babam. “Şimdi Queens’deyiz. Sonra Brooklyn’e geleceğiz.”

Griff’in ayağının baş parmağını yakalayarak sıktım. “Kimlerin kart göndereceğini zaten biliyorsun. Her zaman gelen kartlar işte. Matilda’dan bir tane...”

“Ona AŞIKSIN,” dedi Griff birdenbire. “Sen ona AŞIKSIN –ahh çek şu elini!”

Parmağını sıkmayı sürdürerek sanki sözümü kesmemiş gibi devam ettim. “...bir tane Sven’den, Silke’dan, birer tane de Ispanya’daki Emilio’dan, İngiltere’deki büyükannemizden ve annemin Galler’deki kuzeni Dee’den kart alacaksın.”

Griff elimi iterek fısıldadı. “İçinde harcayamayacağımız bir kitap hediye çekiyle birlikte.”

“Ne söylediğini duydum,” dedi annem ön taraftan. “Dee’nin seni hatırlaması bile çok güzel bir şey.”

Griff esneyerek gözlerini yuvarladı. “Bu cadde tam bir baş belası.”

“Otoyol,” dedim. “Buraya otoyol denir, unuttun mu?” Yine de hakkı vardı. O kadar yavaş ilerliyorduk ki yürüyerek daha hızlı gidebilirdik. Arabamız yepyeni hatchback otomobillerle dolu kocaman bir tırın arkasında takılıp kalmıştı ve sağ şeritteki arabalar bile bizden hızlı hareket ediyordu. “Trafik yüzünden hiçbir şeyi göremiyorum,” dedim kendi kendime. Yani hiç kimseye.

Ama annem de söylediğimi duymuştu. Kafasını çevirdi ve beni daha iyi görebilmek için koltuğunda arkaya doğru döndü. Araba nihayet bizi eve yaklaştıırken “Ne zaman böyle birdenbire büyüdün sen, Dylan Thomas Taylor?” dedi.

“Bu ailede *birinin* büyümesi lazım,” dedim. Sıcaktan ne kadar terlediğimi ve yorgun olduğumu unutarak ben de ona gülümse-dim. Kendime engel olamamıştım. Orada, babamın yanındaki koltukta otururken öyle genç ve güzel gözüküyordu ki. Uzun saçları, nadir bulunan Galce aksanı ve burnundaki gümüş, parlak hızmalarıyla çok da havalıydı. Adil olmak gerekirse, babam bile

iyi gözükiyordu. Favorileriyle, polo gömleğiyle ve çakma güneş gözlüğüyle Blur ya da Oasis'te çalan rock yıldızlarına benziyordu.

Çok iyiydiler ve birçok anne babaya benzemiyorlardı. Kendilerine ait bir arabaları, yıllardır tanıdıkları komşuları ve onları ziyaret eden bir aileleri yoktu. Ama ne fark ederdi ki? Bunların hiçbirine ihtiyaçları yoktu. Bize sahiplerdi. Bana ve Griff'e.

Annem bana doğru uzanarak terli saçlarımı okşadı. "Sana ünlü bir şairin ismini verdim, Dyl ve bazen ondan bir isimden daha fazlasını aldığını düşünüyorum."

Babam gözlerini yoldan ayırarak sahte bir korkuyla anneme baktı. "Bu da ne demek oluyor, Meg? Bir itiraf mı?"

Annem kahkaha attı. "Saçmalama, Steve," dedi. "Senin oğlun olduğunu anlayan için ona bakman yeterli. Ama senin gibi davranmıyor. Öyle derin ki, bir şair olabilir. Hem de tıpkı Dylan Thomas gibi kısl saçları var." Saçımdan bir tutam alarak nazikçe çekti. "O yakışıklı kafanın içinde neler olduğunu bilmek isterdim."

Griff Rhys Taylor yanımda asık suratıyla birazdan gaz çıkarmış gibi duruyordu. Erkek kardeşime bir şairin adını vermemişlerdi. Ona Super Furry Animals'ın solisti, Gruff Rhys'in adını vermişlerdi. Yani neredeyse onun adını. Annemle babam ismin nasıl yazıldığına pek dikkat etmemişler.

"Aslında," dedim. "Bundan sonra hep New York'ta kalmanın güzel olacağını düşünüyordum. Sürekli taşınmaktan sıkıldım."

Annem biraz düşündükten sonra gülümsedi. "Belki de öyle yaparız." Babama baktı. "Sen ne dersin, Steve? Şu koca dünyada yeteri kadar gezip dolaştık mı sence? Artık bir yere yerleşmenin vakti geldi mi?"

Babam omuz silkti. “Sen bilirsin, Meg. Eğer kalmak istiyor-
san kalırız. Dolaşmak istiyorsan dolaşırız. Sen neredeyse ben
oradayım.” Sonra gözlerini yoldan ayırdı ve dönüp annemi öptü.

Griff ve ben kusuyormuşuz gibi yaptık.

Annem ve babam kahkahalara boğuldu. Hava sıcak ve bu-
naltıcı olmasına rağmen biz de gülmüştük. Bazen bir şeylere
öylece katılmak daha kolaydır.

Arkama dönüp yola baktım. Trafik biraz daha hızlı ilerliyordu.
Hâlâ arabaları taşıyan tırın arkasında ilerliyorduk ama aramız-
daki mesafe biraz açılmıştı. Neden olduğunu bilmiyorum ama
buna memnun olmuşum. Yolun yukarısındaki metal direğin
üzerinde BROOKLYN ve STATEN ISLAND yazan bir tabela
vardı. Gülümsedim. Trafik akmaya devam ederse yarım saat
içinde evde olabilecektik.

Müzik çalmaya başlayınca şaşırdım. Klima gibi radyo da o
kadar kısık sesle çalışıyordu ki orada olduğunu unutmuşum.
Annem parmağını uzatarak ses düğmesine bastı ve “Bunu se-
viyorum,” dedi.

One Direction.

Başımı sağa sola salladım. “Bu iyiye işaret değil.”

“Bu iyiye işaret değil,” dedi Griff.

Annem ellerini başının üzerine kaldırarak oturduğu yerde
dans etmeye başladı. Daha da kötüsü, şarkıya eşlik ediyordu.

Griff ileri doğru eğildi. “Bunu yapmak zorunda mısın?”

Annem başını arkaya devirdi, gözlerini kapadı ve daha yüksek
sesle söylemeye başladı.

“Baba, bunu yapmak zorunda mı?” dedi Griff.

Babam güldü. “Onu durdurabileceğimi mi sanıyorsun? Ayrıca bu şarkı gerçekten çok güzel. The Story of My Wife.” Sonra, o da şarkıyı söylemeye başladı.

Griff elleriyle kulaklarını kapatıp Smells like Teen Spirit’in sözlerini bağırarak söylemeye başladı. Kardeşim müziğe deli olurdu. Grunge rock, garage punk ve indie rock şarkılarına bayılırdı. Oasis, Blur, Beatles ve Beach Boys gibi eski grupları bile severdi. İkimiz de severdik. Bu özelliğimizi babamızdan almıştık.

“Kesin artık şunu,” diye homurdandım. Sonra nedense etrafa baktım. Yan şeritteki beyaz kamyonetin içindeki iri yarı, kel adam dirseğini camdan dışarı çıkarmıştı. Bizden bile daha yavaş hareket ediyordu ve bizim gibi bir tırın arkasına takılıp kalmamıştı. Yanından geçerken dönüp bize baktı. Sanırım güldü.

“Şunu keser misiniz,” dedim. “İnsanlar bakıyor.”

Babam, Harry Styles gibi davranmayı bir süreliğine bıraktı ama bu süre gülüp bir şeyler söylemesine yetecek kadar kısaydı. Söylediği şeyi duyamamıştım. Gözlerim önümüzdeki bir şeye takılmıştı. Güneş ışığında parlayan bir şey. Bir cıvata, vida, demir çubuk ya da bir raptiye. Küçük, hızlı hareket eden ve ne olduğu anlaşılmayan bir şey.

Sonra çok tuhaf bir şey oldu. Zihnim birdenbire iki parçaya ayrıldı. Sanki kafamın içinde iki ayrı ekran, beyin ya da ona benzer bir şey vardı ve bu beyinlerden biri *bu şey hiç hoşuma gitmedi* diye düşünürken diğeri geriden gelerek neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bir şeyler söylemek üzereydim. Gerçekten bunu yapmak üzereydim. Dikkat et, şuraya bak ya da bu da ne böyle? diyecektim. Ama her zamanki gibi kelimelerimi yeteri kadar hızlı söyleyemedim.

“BU UTANÇ VERİCİ AİLEDEN ÇIKMAK İSTİYORUM,” dedi Griff.

Ve sonra çığlık attı.

Hepimiz çığlık attık.

Önümüzdeki tırın tüm yükü boşalırken ve yepyeni arabalar üzerimize doğru devrilirken dünya tümüyle karanlığa boğuldu.

2

Hepsi bu kadardı.

Her şey durdurulmuş bir filmin sahnesi gibiydi ve bir tırın arkasındaki gevşek bir cıvata yüzünden hiçbir şey bir daha eskisi gibi olmayacaktı.

Olayları ince detaylarıyla anlatıp her şeyi tekrar analiz etmeyeceğim. Bu sadece kaderin tuhaf bir cilvesiydi ve gerçekleşme ihtimali milyarda birdi. Ama yine de oldu işte. İstatistiksel olarak, bir köpek balığının saldırısına uğrama ya da düşen Hindistan cevizlerinin altında kalma ihtimalimiz daha yüksekti.

Yanlış zaman.

Yanlış yer.

Hepsi bu.

Unut gitsin.

Biliyorum, bunları söylemek kalpsiz ve tuhaf biri gibi gözükmememe sebep olabilir. Bunun için üzgünüm. Dürüst olmak gerekirse, başka nasıl davranabileceğimi bilmiyorum. Ya olanlarla bu şekilde başa çıkacağım ya da bir köşede oturup sonsuza dek ağlayacağım. Belki de eşyaları sağa sola fırlatıp onları parçalara ayıracağım. Ya da içinde hiç de bulunmak istemeyeceğim bir ana sıkışıp kalacağım. Peki ama bunun ne faydası olur ki? Böyle davranmak işleri yoluna koymaz ve hiçbir şeyi eski haline çevirmez.

Bu yüzden olanları basit bir şekilde açıklayacağım:

İçinde olduğumuz araba tamamen parçalandı. Bu tıpkı bir filmde düşmana ateş edilmesini izlerken birdenbire hedefte kendinizin olduğunu fark etmeye benziyor.

Tabii ki o hedefte olmayı istemezdim. Ve bunun gerçek olmasını da hiç istemezdim. Eğer yapabilecek olsaydım, elime bir uzaktan kumanda alıp kapatma tuşuna basar ve bu korkunç görüntüye son verirdim. Sonra da en yakın uzak yere kadar koşup orada sonsuza dek kalırdım.

Ama bunu yapamadım.

Çünkü bu filmde benden başka kişiler de vardı. Arabadaki diğer insanlar.

Ve onlardan birinin bana ihtiyacı vardı.

3

Kurumuş gözlerimi ovuşturarak şaşkınlık içinde odaya baktım. Krem rengi duvarlar. Karolarla döşenmiş zemin. Yarısı perdeyle örtülü bir pencere. Ve çeşitli tıbbi aletler. Hepsini bir anda algılayabilmek zordu. Bütün bunların bize, *bana* olduğuna inanmak çok zordu.

Griff dar bir yatakta uyuyordu. Gövdesi öylesine doğrultulmuştu ki neredeyse oturur vaziyetteydi. Kafasının etrafı sarılıydı ve sol elinde de başka bir sargı bezi vardı. Bu ikinci sargı bezinden çıkan ince, esnek bir tüp, yatağının yanındaki metal direkte asılı olan şeffaf plastik bir pakete kadar uzanıyordu. Paketin içinde bir tür sıvı vardı.

“Bu buzlu bir kola olsa iyi olur,” dedim. Bunu Griff’e söyledim. Aslında hiç kimseye söylememiştim. Neden fısıldadığımı bilmiyorum çünkü beni dinleyen kimse yoktu. Hastaneler böyledir. Hiç gerek olmadığında bile fısıldamanıza neden olurlar.

Ayaklarımı plastik sandalyemin üzerine kaldırarak dizlerimi kulaklarıma kadar çektim. Tıpkı bir çekirge gibi. Dünya değiştiğinde Griff’in oturduğu gibi. Ve sonra sırf bir şeyler söylemiş olmak için ekledim, “bence o torbadaki şey soğuk kola, Griff. Doğum günün için. Bence onu dibine kadar içip ferahlamış hâlde uyanacaksın.”

Bunları söylerken bir an gülmüş bile olabilirdim. Ama sonra şeffaf pakete tekrar baktım ve buz kesildim. İçindeki kola olmadığını tabii ki biliyordum. Bir tırla yakınlaşmak bile böyle düşünmeme sebep olamazdı. Zaten, torbanın içindeki şeyin rengi de farklıydı. Aslında bir rengi yoktu. Griff'in yüzünde de hiç renk yoktu. Hem de hiç. Tatilde bronzlaşmış tenine rağmen yine de çok solgundu. Alnında, yanaklarında ve çenesinde birkaç sıyrık ve çizik vardı.

Kollarında yaraya benzeyen izler vardı ama bunlar dışında pek fena gözükmüyordu.

Biraz düşündüm.

Ben de onun geldiği yerden geliyordum ve nedense benim üzerimde herhangi bir kesik ya da çizik yoktu.

“Olamaz,” dedim. Sesim bu yabancı odada tuhaf bir şekilde yankılandı. Titreyerek bacaklarıma sarıldım. Hastanedeki her yer öyle serindi ki içerisinin neredeyse soğuk olduğu bile söylenebilirdi. Bu hiç de komik olmayan bir şaka gibiydi. Tüylerim diken diken olmuştu. Kollarımı ovuşturarak fısıldadım. “Haydi Griff. Uyan.”

Gözümün ucuyla mavi bir üniformayı fark ettim. Odaya başka biri girmişti. Ses çıkarmayan ayakkabılar giyen biri. Kim olduğuna bakıp gelenin Angelo olduğunu gördüğümde biraz doğruldum. Angelo benim hemşiremdi. Yoksa hasta bakıcım mıydı? Kendisini nasıl tanıttığını hatırlamıyordum bile. Diğerleri gibi hastane üniforması giyiyordu ama her nedense onun üniforması biraz eski modaydı. Herhalde yeni üniformaların dağıtıldığı gün başka bir yerdeydi. Angelo siyahı bir gençti. İncecik bir bıyığı, kaşının birinde bir çizgi ve çenesinden sarkan tüy sakalı vardı. Arkadaş edinecek hâlde olmasam da ondan hoşlanmıştım. Onda

biraz olsun daha az korkmamı sağlayan bir şeyler vardı. Başından beri oradaydı. Bana ismini ve panik yapmamam gerektiğini söylemişti. Arada bir kafasını Griff'in odasının kapısından içeri uzatarak iyi olup olmadığımı kontrol ediyordu. Sanırım beni kanatlarının altına aldığı söylenebilir. Bu işin böyle hoş birine verilmiş olmasından memnundum.

Angelo pamuklu mavi gömleğine ters bir şekilde tutturulmuş küçük saate bakarak kaşlarını çattı. Sonra tekrar bana baktı. Gözleri öyle derindi ki, sanki ruhuma bakıyormuş gibiydi. "Birazdan uyanacak, tamam mı," dedi. "Bana güven. Sadece hemşirelerin verdiği ilaçlar yüzünden uyuyor."

Griff'in etrafının kurtarma ekipleri tarafından sarıldığı anı hayal meyal hatırlıyordum. Kendinde değildi, neler olduğunu anlayamamıştı ve ambulansa binmek istemiyordu. Sinirleri öylesine bozulmuştu ki, bir an birisinin kafasına yumruk atacağını sandım. Ne zaman olmuştu bu? Birkaç saat önce mi? Üç saat önce mi? Yoksa dört mü? Her yerim uyuşmuş olsa da içimde keskin bir acı hissediyordum. Gözlerimi kapayarak görüntüyü kafamdan uzaklaştırdım. Sonra bacaklarıma daha sıkı sarılarak titredim.

Angelo oturduğum sandalyenin yanında diz çöktü. "Hey Dylan, bana bak," dedi.

Gözlerimi kardeşimden ayırarak bana söylediğini yaptım.

Angelo kahverengi gözleriyle gözlerimin içine bakıyordu. "Sana söz veriyorum, evlat, kardeşin... O iyileşecek. Büyük ihtimalle önceleri biraz sarsılacak ve... Tabii... Sinirleri bozuk, üzgün ve şokta olacak. Tıpkı şu an senin olduğun gibi, değil mi? Bunlar dışında her şey yolunda olacak. Testlerinin sonuçları iyi. Birkaç tomografi taraması da yapıldı ve her şey yolunda.

Şimdi sadece biraz sabırlı olman ve ona dinlenmesi için zaman tanıman gerekiyor.” Saatine bakıp parmağıyla üzerine tıklayarak kaşlarını çatmıştı.

Angelo’nun sözlerini kafamda tekrar ettim ama ne söylediğini anlamakta zorlanıyordum.

Tomografi mi? Bu da ne demek?

Her şey gerçek dışı görünüyordu. Başımı eğerek ellerimi yüzüme götürdüm, gözlerimi sıkıca kapadım ve dünyayı dışarıda bıraktım.

“Hey,” dedi Angelo “Hey Dylan... Beni dinler misin lütfen? Yalnız başına değilsin. Bunu unutma. Öncelikle ben varım. Ve kardeşin... Birazdan uyanacak. Sadece uyuyabilsin diye ona sakinleştirici verdiler. Hepsi bu.”

“Biliyorum.” Kelimelerim yine kulağa tuhaf geliyordu ama bu sefer sebebi mırıldanmış olmamdı. Başım hâlâ ellerimin arasındaydı. Doğruyu söylemek gerekirse bu beni rahatlatıyordu. Hastanenin ışıkları o kadar parlaktı ki, sanki ışık içimden geçiyormuş gibi hissediyordum. Buna ihtiyacım yoktu. Zaten kendimi yeterince zayıf hissediyordum.

O sırada Griff inledi.

“Bak,” dedi Angelo. “Ne demiştin ben? Galiba artık uyanıyor.”

Angelo başka şeyler de söylemiş olabilirdi ama ben dinlemiyordum. Şimdi sandalyemden kalkmış, Griff’in yatağının yanına çömelmişim. Griff’in kirpikleri sanki uçup gideceklermiş gibi kıpırdıyorlardı. “Her şey yolunda,” dedim.

Griff yeniden inleyerek bir şeyler mırıldanmaya başladı. Ne söylediğini anlamak için eğilerek ona daha da yaklaştım. Ne söylediği açıkça duyuluyordu. “Dylan.”

“Buradayım.” Bunu neredeyse bağırarak söylemişim. “Tamam, Griff, ben buradayım.” Elim birkaç saniye başının sarılı olmayan tarafının üzerinde havada kaldı sonra elimi çektim, kollarımı kavuşturdum ve parmaklarımı koltuğumun altına sıkıştırdım.

“Merhaba Griff,” dedi Angelo neşeyle. “Şimdi başka bir dünyadasın, değil mi dostum?” Sonra bana döndü. “Sorun yok. Ona dokunabilirsin. Devam et. Bu iyi bir şey. Onunla bağlantı kurmana yardım eder.”

Angelo’ya bakıp kaşlarımı çattım. Sonra tekrar kardeşime döndüm. “Her şey yolunda Griff,” dedim alçak sesle. “Biz öyle sarmaş dolaş olmayı seven tipler değiliz, değil mi?”

Griff boş gözlerle bana baktı. Sonra gözlerini benden ayırarak arkamdaki odaya baktı. Krem rengi duvarlar. Karolarla döşenmiş zemin. Yarısı perdeyle örtülü pencere. Ve çeşitli tıbbi aletler. Sonra birdenbire korkuya kapıldı.

“Tamam, Griff,” dedim yeniden. “Ben hiçbir yere gitmiyorum.” Sonra kendimi o kadar işe yaramaz hissettim ki ayağımı öfkeyle yere vurdum.

Angelo eliyle omzuma dokunarak nazikçe beni Griff’in yatağından uzaklaştırdı. “Evet gidiyorsun,” dedi. “Biraz uzaklaşıyorsun. Moralin çok bozuk. Elbette, sen... Bu çok normal. Ama burası kötü enerji yaymak için uygun bir yer değil. Şimdi çok gerginsin, kardeşini korkutacaksın. Dostum, beni bile endişe-

lendiriyorsun. Hem zaten Eva da geldi. Şimdi onun yanında oturacak. Bak.”

Kolumu indirerek başımı kaldırdım.

Gözlerim başka bir hemşirenin nazik gözleriyle buluştu. Tıpkı Angelo’nunki gibi mavi bir üniforması vardı ama onunki daha yeniydi. Onu birçok defa görmüştüm ve adını biliyordum çünkü gömleğinin üzerinde ismi yazılıydı. Eva Garcia. Genç, siyahi bir kadındı. Saçlarını başının üzerinde toplamıştı. Ufak tefek olmasına rağmen çok yüksek sesle konuşuyordu ve kusursuz bir New York aksanı vardı.

“Yo, yo, yo,” dedi gür bir sesle. “Hiç korkma çünkü Eva burada ve her şey çokook güzel ve kolay olacak. Eva sana göz kulak olacak, tatlım.” Yanımdan rüzgâr gibi geçerek bir dakika önce oturduğum sandalyeye kuruldu ve Griff’in sargısız elini tuttu. Duvara dayandım. Eva öyle şen şakrak ve enerji doluydu ki başımı döndürüyordu. Ama her şeye rağmen gülümsemeyi başardım. Oraya geldiğimizden beri yanıma uğrayıp gittiğini ve kardeşimin üzerine titrediğini biliyordum. İçimde sanki onu tanıyormuşum gibi bir his vardı. Tıpkı Angelo’yu tanıyormuş gibi hissettiğim gibi.

Angelo ve Eva.

Yepyeni bir gezegende tanıdığım ilk iki insan.

“Griff,” diye seslendi Eva. “Griff, aç gözlerini, şekerim. Canlan bakalım. Uyanık olduğunu biliyorum. Daha az önce minik bir sincap gibi sesler çıkardığını duydum. Uyanıyorsun tatlım.” Griff’in uykulu gözleri yeniden aralandı. Odanın diğer tarafında hiç hareket etmeden duruyor, oradan ayrılmamı istemelerinden

korkuyordum. Ama durduğum yerden bile kardeşimin gözlerindeki soruları görebiliyordum.

Kim bu kadın?

Adımı nereden biliyor?

Neredeyim ben?

Neler oluyor
burada böyle?

Kâhin ya da ona benzer bir şey olmama gerek yoktu. Onun düşüncelerini kendiminkilerden daha net okuyabiliyordum.

Eva, Griff'in elini sıkıca tutarak gülümsemeye devam etti. "Pekâlâ tatlım, sana Griff Rhys Taylor mı diyeyim, Griff Rhys mı, yoksa sadece Griff mi?"

"Griff."

Eva yüzünde insana güven veren bir ifadeyle gülümsedi. "Her şey yoluna girecek canım. Hepimiz seninle ilgilenmek için buradayız." Biraz duraksadıktan sonra "Adım Eva. Seninle ilgilenen hemşireyim. Şimdi bu küçük aleti parmağına takıp nabzını kontrol edeceğim. Hiç canın yanmayacak, söz veriyorum."

Sanırım gerçekten de canı yanmadı çünkü Griff hiç şikayet etmedi. Hemşire kol bandına benzeyen içi hava dolu şeyi koluna geçirip şişirdiğinde de şikayet etmedi.

Ben olduğum yerde duruyordum. Gözlerimi aynı noktadan ayırmadan ve konuşmadan oraya çakılıp kalmıştım. Yine bir film seyrediyormuş gibiydim.

Angelo'nun elini omzumda hissettim. "Dylan, biraz ara vermenin vakti geldi," dedi. "Burada olmana gerek yok." Sonra

tuhaf bir şekilde gülümseyerek ekledi. “Daha doğrusu, zaten burada olmamalısın.”

Söylediğine karşılık vermek üzereydim. Gerçekten bunu yapacaktım ama çoğu zaman olduğu gibi anı kaçırdım çünkü Griff önce davrandı. Sanki kaybolmuş gibi etrafa bakarak fısıldadı. “Neler oldu?”

Hepimiz şaşırmiştık. Öyle alçak sesle konuşmuştu ki, bu soruyu sormak isteyip istemediğinden bile emin değilim.

Angelo ve ben birbirimize baktıktan sonra çaresizce Eva’ya baktık. Eva panik içinde bize doğru bakarak dudağını ısırdı. İlk defa söyleyecek söz bulamamış gibi görünüyordu ama sonra kendini topladı, Griff’e döndü. “Her şey sırayla tatlım, her şey sırayla. Şimdi sıra senin kontrollerini yapmakta.”

Griff başını yavaşça yastığa koydu. Bir daha soru sormadı. Galiba kimsenin cevap vermemesinden memnun olmuştu.

Oda birkaç dakika sessiz kaldı. Hareket etmeden sessizliği içime çektim. Çarpışmadan beri etrafta sestten başka bir şey yokmuş gibi hissediyordum. Tüm dünya bağırışmalardan, sirenlerden, seslerden, ambulans motorlarından, alarmlardan, vızıltılardan, kornalardan, asansör zillerinden, ayak seslerinden, telefon melodilerinden, fısıltılardan, araba tekerleklerinden ve kahve makinelerinin fokurtusundan oluşan kocaman bir gürültü yumağı gibiydi. Tüm bunlar nefes alan milyarlarca farklı insanın kalp atışlarının arkasından duyuluyordu.

Çok fazla gürültü.

Ve hepsinin sesi de çok yüksek.

Eva kardeşimin parmağındaki aparatı ve kolundaki şişkin siyah bandı çıkardı. Cebinden bir kalem çıkardı. Bir dosyanın

üzerine bir şeyler yazdıktan sonra odadaki tatlı sessizliği bozdu.
“Tansiyonun biraz düşük.”

“Evet ama bu pek sıra dışı bir durum değil,” dedi Angelo.

“Beklenen bir şey,” dedi Eva. Griff’e gülümsedi. “Nabız gayet iyi.”

“Bu çok güzel,” dedim.

“Bu harika,” dedi Eva.

Sonra Griff birdenbire gülümsedi. Bu gülüşün üzerimizdeki etkisi çok hızlı oldu. Üçümüz de neşeyle ona gülümsedik.

“İşte benim adamım!” dedi Angelo.

“Her şey yoluna girecek,” dedim.

Eva hafifçe koluna vurdu. “İnan bana şekerim, bugün şansın yaver gidiyor.”

Sonra yüzündeki gülümseme dondu.

Odadaki parlak ışıklara ve bir türlü içinden sıyrılamadığım o bulanık hisse rağmen gülümseyişinin burukluğunu görmüştüm. iPhonenunu az önce tuvalete düşürmüştü birine bakıyor gibiydi. Griff de bunu görmüş, ağlamaya başlamıştı. İçimden duvara yumruk atmak geliyordu.

Sonra Eva çabucak, “Şuraya bak, ne çok konuştum, senin ateşin yok değil mi?” dedi.

“Hayır,” diye fısıldadı Griff.

Angelo elini yeniden omzuma koydu. “Haydi evlat,” dedi. “Biliyorum bütün gün kardeşinin yanında olmak istiyorsun ama nöbet tutar gibi burada dikilmenin ne ona ne de sana yararı olur. Olanları kabul edip duruma uyum sağlamak için ikinizin de biraz zamana ihtiyacı var.”

“Bir yere gitmiyorum,” dedim kararlı bir şekilde. Griff’e doğru hakarak kafamı salladım. Eva yeniden elini tutmuş, baş parmağıyla Griff’in parmaklarını sıvazlıyordu. “Nerede olduğunu biliyor musun, tatlım?”

“Hastanede.”

Hepimiz kafamızı sallayarak onayladık.

“Bu doğru,” dedi Eva. “Buraya üç saat önce geldin. Başından küçük bir darbe almıştın ama hepimiz sana yardım etmek için buradayız ve her yoluna girecek.”

Griff boş gözlerle ona baktı.

“Üç saat geçmiş gibi gelmediğini biliyorum,” dedim.

Angelo gömleğinin üzerindeki saatin camına tıkladı. “Zaman her zaman umduğun gibi ilerlemez.”

Griff hafifçe kaldırdığı sol eline baktı. “Bu tüp ne için?”

“Soğuk kola,” dedim.

“Soğuk kola değil,” dedi Angelo.

“Serumu almanı sağlıyor,” dedi Eva. “Susuz kalmanı ve berbat hissetmeni engelliyor. Ama iyice kendine geldiğinde buna ihtiyacımız olmayacak. Zaten burada çok uzun süre kalacağını sanmıyorum. Kafadaki şişlik çok kötü gözüküyor.”

“Bu iyi,” dedim ve baş parmağımı yukarı kaldırarak ona her şeyin yolunda olduğunu işaret ettim.

Griff de sargısız elinin baş parmağını kaldırarak aynı işareti yaptı ve boğuk bir sesle mırıldandı. “İyi.”

“Susadın mı, tatlım?” dedi Eva.

Griff başını salladı. Eva ayağa kalktı. “Gidip sana buzlu dondurma getireyim. Hemen dönerim. Ama ben odadan çıkınca

yatağından kalkıp yaramazlık yapmanı istemiyorum.” Sonra bütün neşesini ve enerjisini alıp dışarı çıktı.

“Haydi ama,” dedi Angelo. “Ona hoşça kal de. Biraz ara veriyorsun... Sadece birazcık. İtiraz istemiyorum.”

Bu defa istediğini yapmaya hazırdım. Yorgun düşmüştüm. Tekrar ileriye doğru adım attım, gözlerimi Griff’in gözlerine yaklaştırmak için diz çökerek, “Birazdan geleceğim dostum. Söz veriyorum. Sakın merak etme,” dedim.

Ama Griff cevap vermedi. İlaçlar hâlâ vücudunda dolaşıyordu ve uykuya dalmak üzereydi.

Birden ona dokunmak istedim. Buna ihtiyacım vardı. Bu yüzden tıpkı Eva’nın yaptığı gibi elini tutmaya çalıştım. “Artık her şey senin için, Griff,” diye fısıldadım. “Sadece senin için. Söz veriyorum, güçlü olup bunu atlatmanı sağlayacağım.” Aramızdaki kozmik bağ o an açığa çıkmış olmalı, çünkü kardeşimin gözleri hafifçe aralanarak benim gözlerimle buluştu. Uykulu, solgun ve beni görmekten memnun gözüküyordu. “Bunu yapacağını biliyorum,” dedi. Sonra dalgın ve kederli bir gülümsemeyle uykuya daldı.

Griff hastanede beş gün kaldı ve ben de onunla beraberdim. Büyük ihtimalle oradan daha erken ayrılabilirdik ama kimse bizimle ne yapacağını bilmiyordu. Bir de şu Diğer Konu vardı. Üzerinde düşünmeye cesaret edemediğim şu Zor Şey. Hiçbirimiz O Konuyu nasıl açacağımızı bilmiyorduk. Ben bile. Aslında özellikle de ben. Bu yüzden her şeyi ağırdan alarak konuyu Griff'in açmasını bekledik.

O uyurken işleri yoluna koyacak bir çözüm buldum. Ara sıra Angelo'nun yakın ilgisinden kurtularak kendime özel zaman ayırıyordum. Koridorlarda amaçsızca gezmek, refakatçilere ayrılan odada boş boş televizyona bakmak ya da hiç iştahım olmadığı halde hastane kantininin bir köşesinde oturmak yerine tüm bunlardan kaçarak en yakındaki uzak yerlerde kayboluyordum.

Kolaydı.

Yapmam gereken tek şey mutluluk veren bir şey düşünmekti. Aklıma gelen ilk şey bir ağaç kovuğuydu.

Ağaç Londra'daki bir parktaydı. Size hangi park olduğunu, hatta Londra'nın neresinde olduğunu söyleyemem çünkü o zamanlar gerçekten çok küçüktüm. Ama çiçekleri, çimenleri, çakıl taşlarıyla döşenmiş patikaları ve ördek havuzu olan sıradan

parklardan biri olduğunu biliyorum. Bir de kovuklu bir ağaç vardı. Ya da en azından ben üç yaşındayken öyleydi.

Bu benim sahip olduğum en eski hatıra ama onu tıpkı bir kristal gibi net hatırlıyorum. Güneşli bir gündü ve annemle beraberdim. Griff de oradaydı ama bebek arabasındaydı. Annem arabayı patikadan aşağı doğru iterken ben onların yanında ilerliyordum.

Sonra o ağacı gördüm. Büyük ve genişti, gövdesinde benim başımın üzerinden başlayan ve sağ taraftan yere kadar uzanan bir yarık vardı. Büyük ihtimalle bir yetişkinin içine girebileceği kadar genişti. Benim için oldukça yeterli bir büyüklükteydi. Daha ne olduğunu anlamadan annem ve Griff'ten ayrılıp ağacın içine girmiştım. Bir anda tüm dünya ortadan yok olmuştu. Yeşillikler, çiçekler ve güneş ışığı kaybolmuş, geriye sadece o karanlık, soğuk ve kuytu yer kalmıştı. Sanki başka bir boyuta geçmiş gibiydim.

Ağlamaya başladım.

Kısa bir süre sonra kovuğun önünde annemin yüzü belirdi. "Hey, Dyl," dedi "İşte buradayım."

Daha şiddetli bir şekilde ağlayarak beni kurtarması için kollarımı dışarı uzattım.

"Bu gözyaşları ne için?" diye sordu annem ve kucagında küçük kardeşim Griff'le ağacın içine girdi.

"Vay canına," dedi. "Burası muhteşem, Dyl. *Sahiden* de bir ağacın içindeyiz!"

"Benim hiç hoşuma gitmedi," dedim hıçkırarak ağlarken. "Parka dönmek istiyorum."

Annem güldü. "Zaten parktasın, şapşal. Sadece parkın içinde gizli bir yer buldun, hepsi bu." Çömelerek beni öptü. "Ve Griff'le ben de bu gizli yerde seninle beraberiz. Korkacak hiçbir şey yok."

O zaman ağlamaya bir son vererek gülümsedim çünkü artık korkmuyordum. Kardeşim ve annemle birlikte bir ağacın içinde sıkışıp kaldığımız için mutluydum ve iyi hissediyordum.

Annem gülerek yarıktan ağacın içine süzülen ışığa doğru beni itti. "Haydi yeniden dışarı çık bakalım. Sıkıcı dünyaya geri dön. O, her zaman düşündüğünden çok daha yakındır." İkimiz de ağaçtan çıktık ve güneş ışığının altında gözlerimizi kırptıştırarak durduk. Belki minik Griff de gözlerini kırptıyordu. Belki de sadece uyuyordu.

5

İkinci gün, Griff gözlerini birkaç kez kırttı ve sonra tamamen açtı. Daha iyi hissettiğini görebiliyordum. Bitkin görünüşü ve sıvı damlatan o berbat şey gitmişti. Elindeki sargıyı da çıkartmışlardı. Başındaki ise hâlâ duruyordu.

Aptalca olsa da “Nasılsın?” diye sordum.

Griff bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra fısıldayarak “Berbat hissediyorum,” dedi ve esnedi.

Beceriksizce uzanıp elini tutmayı denedim ama şimdi uyanıktı ve durum tamamen farklıydı. Elini yumruk yapıp sıktı. Ben de bunu sarmaş dolaş olmayı bırakmam gerektiğine dair bir işaret olarak algıladım.

Angelo ve Eva birlikte içeri girdiler. Angelo bana göz kırptıktan sonra bozuk saatiyle oynamaya başladı. Eva da coşkuyla konuşuyordu. “Nasılsın bakalım?” Etrafına neşe saçıyordu ve normalde olduğundan daha yüksek sesliydi.

“Berbat,” diye mırıldandım.

“Berbat,” dedi Griff ve yeniden esnedi.

“Sadece aklında bulunsun diye söylüyorum, yalnız değilsin,” dedi Angelo.

“Hey,” dedi Eva. “Harika gidiyorsun.” Griff’e gülümsedi. “Uyuklamaya ve esnemeye devam edersen bir form doldurup adını Rip Van Winkle diye değiştirmemiz gerekecek.”

Griff neden bahsettiğini anlamıyormuş gibi gözüktüyordu. Benim de öyle gözüktüğümünden eminim.

Angelo ve Eva güldü.

Angelo, “İngiliz olduğunuz her halinden belli oluyor.”

Şaşkınlıkla ona baktım. “Öyle mi?” Doğruyu söylemek gerekirse, bence İngiliz olduğumuz hiç belli olmuyordu.

“Amerikalı değilsin, değil mi?! Rip Van Winkle, kırk yıl boyunca uyuyan bir adamın adı. Yoksa yirmi yıl mıydı? Her neyse, dağa çıktı, uzun bir süre uyudu ve uyandığında bütün dünyanın değiştiğini fark etti,” dedi Eva.

Kelimeleri dumanla yazılmış bir mesaj gibi havada asılı kalmıştı.

ve
uyandığında
bütün
dünyanın
değiştiğini
fark
etti.

“Olamaz,” dedim çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. Parmaklarımı tek tek çıtlattım. Çıt. Çıt. Çıt. Çıt.

Griff ürpermişti, Eva’nın ifadesi ise değişmişti. Aslında değişen yüzü değildi, yani yüzü aşağı yukarı aynıydı ama gözlerinde bir şey vardı. Öncesinde pırıltıyla doluyken birdenbire gözyaşla-

rıyla dolmaya başlamış gibiydiler. Başını telaşla sağa sola salladı. “Zaten aptal bir hikâye. Biliyor musun, aslında ne kadar sürede uyanacağının hiç önemi yoktur. Acelesi yok.”

Ona söylemen gerekiyor, diye düşündüm. Birinin bunu yapması gerekiyor. Ve ben bunu yapamayacağımdan emindim.

Eva dudaklarını ısırıp Griff’e baktı. Sonra, “Dinle tatlım, sana söylemem gereken bir şey var,” dedi.

Nefes almıyordum.

Griff’in yüzü daha da solgunlaşmıştı. “Ne? Ne oldu?”

Bir süre sessizlik oldu. Odada öyle gergin bir hava vardı ki bir an patlayacağını sandım. Sonra Eva derin bir nefes aldı, başını sağa sola salladı. “Ah, çok önemli bir şey değil.”

Elini ceplerinden birine götürerek küçük plastik bir torba çıkardı. “Sadece, eğer istersen hastanenin eğlence kanallarını dinleyebileceğini söyleyecektim. Çocuklar genelde ikinci ve üçüncü kanalları sever. Sana kulaklık getirdim.”

Odadaki hava dağılmıştı ama kardeşim hâlâ karanlıkta gibiydi. Öfkeyle Eva’ya baktım. Aslında geri adım attığı için onu suçlayamazdım. Dünyanın en zor işine sahipti.

Griff hasta olan birine göre bile fazla sessizdi. Plastik torbayı parmaklarının arasında buruşturarak, “Teşekkürler,” dedi. Sonra bana doğru baktı. Çaresizce omuz silktim.

“Pekâlâ Dylan, seni buradan götürüyorum. Eva Griff’in kontrollerini yaparken ayak altında olmamamız lazım. Her şeyi seyredemezsin,” dedi Angelo.

“Ama ona göz kulak olmak istiyorum.”

Angelo kalbinin olduğu yere vurarak “O burada olduğu sürece zaten bunu yapmış oluyorsun evlat,” dedi.

“Ama...

“İtiraz yok,” dedi Angelo.

Pes ettim. Griff’e, “Tamam, birazdan dönerim,” dedim. Kardeşim yatağında öylece oturup açılmamış kulaklıkları parmaklarının arasında dolaştırırken endişeli gözüküyordu.

Sonra aklıma bir fikir geldi. Tuhaf olup olmadığını umursamadan bir elini sıktım. “İkinci kanalı dinle,” dedim. “Senin seveceğin tarzda müzikler var.”

Griff kaşlarını çatı. Elindeki kulaklıklara bakıp kafasını kaldırarak, “Teşekkürler,” diye mırıldandı.

“Sorun değil,” dedim.

“Bir şey değil,” dedi Eva. “Biraz müzik dinleyip neşelen.”

Angelo’yla dışarı çıkarak birlikte hastanenin uzun koridorlarında gözden kaybolduk. Kendimi berbat hissettiğimi söylemekte bir sakınca görmüyorum çünkü kardeşime yalan söylemiştim. Hastanedeki farklı radyo yayınlarını ve frekansları kontrol etmişim ama iki kanalda da bizim seveceğimiz türde müzikler yoktu. Ne rock ne grunge, ne garage ne de indie. Sadece One Direction vardı.

Kötü bir niyetim yoktu. Sadece kardeşimin hafızasını canlandırmak istemişim. O sırada ben de birdenbire hiç olmak istemediğim bir yere geri dönmüştüm. Üstelik bu sefer burası en yakın uzak yer değildi.

o

arabanın

içine

dönmüştüm.

Her şey çok tuhaf bir şekilde yavaş ama aynı zamanda yürek parçalayacak kadar hızlıydı. Annem, bana doğru uzanarak terli saçlarıma dokunuyor ve bana şair olduğumu söylüyordu. Griff kulaklarında kulaklıklarla uykuyla bir şekilde esniyor, babam annemle şakalaşıyordu. Annem gülüyor ve kızıl saçlarımdan bir tutam alıyordu. Ona güzel bir şey söylemek istiyordum. Şansım varken çok fazla söylemediğim bir şey. Ama sonra radyoda bir şarkı çalmaya başlıyordu.

“The Story of My Wife.” Ya da ona benzer bir şey.

Sonra kardeşimin gözleri birden açılıyordu.

Bense gözlerimi kapatarak hareketsiz kalıyordum çünkü bizlerden neler olacağını biliyordum.

Kardeşim Queens'te bir hastane odasındaki yatağında dimdik oturuyordu. Kulağındaki kulaklıkları çıkararak bağırdı. “HA-YIIIR!”

Tam olarak ne kadar olduğunu bilmediğim bir süre sonra –çünkü zaman hep umduğun gibi ilerlemez– Angelo beni ara sıra birlikte takıldığımız kantinin o sessiz köşesine götürdü. “Şimdi bir sonraki adıma geçebiliriz,” dedi. “Eva Griff’le konuşuyor. O artık olanları biliyor.”

Kafamı hızla salladım. “Biliyorum.”

6

Bizi almaya gelen kişi Endeavour Akademi Lisesi'nin müdürü Bayan B. Knowles oldu. O hem bizim okul müdürümüz hem de annemle babamın hayattayken sahip oldukları son işi onlara veren kişiydi.

Arkasından Beyoncé derlerdi ama Beyoncé'ye benzeyen bir tarafı yoktu. Bana sorarsanız daha çok Oprah'ya benziyordu.

Griff'i ve beni şaşırtan sıcak bir kucaklamadan sonra, "Artık bu Bayan Knowles saçmalığını bırakalım. Bundan böyle bana Blessing de," dedi ve hemen ardından ekledi. "Birlikte benim evime gidiyoruz."

Onu çok fazla tanıımıyorduk. Aslında ben onunla sadece iki kez konuşmuştum. İlk seferinde benimle tokalaşıp beni okula kabul etmişti. İkincisi de tatilden birkaç gün önceydi. Oldukça utanç verici bir karşılaşmaydı çünkü kimya dersinde deney tüpünü düşürüp parçalara ayırmıştım. Eğer deney tüpünün ne olduğunu bilmiyorsanız şanslısınız. Yine de ben bir tanesini kırmıştım işte ve fen öğretmeni çılgına dönüp beni Beyoncé'nin odasına göndermişti, böylelikle o da çılgına dönecekti. Ama odasına gidip masasının önündeki cezalı sandalyesine oturduğumda Beyoncé sadece, "Kırdığın o şeyi yeniden almak okula

otuz dolara mal olacak. Sana bir tavsiye vereyim Dylan, bir dahaki sefere biraz daha dikkatli ol,” dedi.

Söylediğine itiraz edememiştim. Sadece derin bir nefes alıp spor ayakkabılarıma baktım ve başımla anladığımı belli eden küçük bir işaret yaptım.

Beyoncé, yani Bayan Knowles, yani Blessing iç çekti. Tüm bu oflayıp puflamalar bitince de “Konuşmayı pek sevmiyorsun, değil mi?” dedi.

Söylediklerimiz aşağı yukarı bundan ibaretti. Bu tür konuşmaları göz önünde bulunduracak olursanız en mükemmellerinden biri olduğu söylenemezdi. O gün odadan dışarı çıktığımda bir daha onunla konuşmayacağımı umuyordum, bu yüzden beşinci günün sabahı onu hastane kapısında görmek şok ediciydi.

Neredeyse.

Bundan daha fazlası da vardı.

Hastalara ayrılmış dinlenme odasında oturuyorduk. Televizyon açıktı ama Griff de ben de onu seyretmiyorduk. Griff bir sandalyeye yığılarak gözlerini kapamıştı. Ben de yanında sessizce oturup endişeye boğulmuştum.

Birinin şarkı söylediğini duyduğumda en yakın uzak yere gitmek üzereydim. Eva'nın sesiydi ve şarkıyı Beyoncé'nin tarzında söylemeye çalışıyordu.

“Huu va
uhu uhuuu!”

Griff gözlerini açtı. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. Galiba aynı gülümseme benim yüzümde de belirmişti. Eva'yı görmezden gelmek imkânsızdı. Biz ne kadar sessiz ve üzgünsek o da o kadar canlı ve neşeliydi. Bizim tam tersimiz gibiydi.

“Kafanı kaldır bakalım,” dedi enerji dolu bir sesle. “Dışarıda özel bir ziyaretçi var.”

Griff kim olduğunu görmek için hafifçe döndü ama ben bunu bile yapmadım. Griff’in hafızası yerine geldiğinden beri sürekli birileri gelip gidiyordu ve bundan çok sıkılmıştım çünkü onlara söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

Hiçbir şey.

Polis cevaplayamadığım sorular sormuştu. Gelen psikolojik danışmanın yapabildiği tek şey psikolojimizi daha da bozmak oldu. Birleşik Krallık Konsolosluğu’ndan gelen iki kişi bize sahip olmadığımız teyzelerin ve amcaların isimlerini sordu. Ziyarete gelenlerin arasında şık kıyafetli hoş bir hanımefendi bile vardı. Griff’in başındaki sargı bezini çıkarmışlardı ve şimdi daha iyi gözüküyordu. Yine de kendini benim gibi berbat hissettiğini görebiliyordum.

Angelo birdenbire ortaya çıkarak yanıma oturdu. “Hey Dylan,” dedi. “O diğerlerinden farklı biri. Gerçekten yardım edecek.”

O zaman dönüp etrafa baktım. Ve o an onu gördüm. Okul müdürümüzü. Kollarıyla aniden ağlamaya başlayan küçük kardeşimi kucaklamış, ona sıkıca ve şefkatle sarılmıştı.

“Bayan Kn-Kn-Knowles,” dedi Griff ağlayarak.

“Bırakalım artık şu Ms. Knowles saçmalığını,” dedi. “Söylediğim gibi, bana Blessing de.”

Hayatım boyunca hiç kimseye o anki gibi kadar minnettar olmamıştım. Oturduğum yerden kalktım, Beyoncé’ye, yani Ms. Knowles’a, yani Blessing’e baktım ve fısıldadım. “Çok ama çok teşekkür ediyorum.”

Artık gitme vakti gelmişti.

İKİNCİ BÖLÜM

Brooklyn

Size New York'tan bahsetmem gerekiyor.

Burası büyük bir yer.

Ama büyük sadece bir kelimedir. Aslında çok fazla şey ifade etmez. Bir büyüklüğün ne kadar büyük olduğunu bilmiyorsanız büyük herhangi bir şey olabilir.

Bu yüzden gelin, bunu kafanızda canlandırmaya çalışayım.

İçinde bulunduğunuz odaya bakın. Sonra bu odanın içinde bulunduğu binayı düşünün. Bu bir kulübe, müstakil bir ev, bir köy evi ya da bloktaki bir daire olabilir.

Şimdi zihninizdeki bu görüntüyü büyük bir eve dönüştürün. Bunun dört ya da beş katlı bir bina olduğunu, taş basamaklı merdivenlerinin kaldırımdan kapıya kadar uzandığını düşünün. Sizin içinde bulunduğunuz odayla birlikte bu ev tek başına değil, yan yana dizili başka evlerle bitişik. Bu evlerin her biri yanındaki bina kadar yüksek ve bu binaların hepsi de birbirine benziyor. Bazıları biraz daha güzel, bazıları daha çirkin ve hepsi de eski. Evlerin çoğu dairelere bölünmüş. Birçok evde camlara sabitlenmiş gri havalandırma cihazları var ve bunların bazıları sokakta yürüyen insanların başına su damlatıyor. Kaldırımlarda uzayıp giden tozlu ağaçlar sizi güneşten ve havalandırmalardan damlayan sulardan biraz olsun koruyor. New York'un ayırt edici

özelliği ise sokaktaki her evin kahverengi olması. Mahallenizde birbiri ardına gelen tüm sokaklar bu kahverengi evlerle dolu. Yaklaşık yüz elli bin insan bu mahallelerde yaşıyor. Metroya binip başka bir yere gittiğinizde ya da yerden yükseltilmiş metal rayların üzerinde Franklin Caddesi'nden Prospect Park'a kadar gürültüyle ilerleyen trene bindiğinizde şehrin diğer tarafına giderek bu kahverengi binalardan milyonlarcasını daha görebilirsiniz.

Burada, camlardan gümbür gümbür dışarı yayılan müziği duyarsanız, evlerinin önündeki katlanır sandalyelerde oturan insanları görürsünüz. Prospect Park'ta barbekü yapanlar, hoparlörlerden yüksek sesle çalınan daha fazla müzik, kaykaya binen çocuklar, havlayan köpekler ve ayak parmaklarını tutup ortalığı velveleye veren çocuklar olacaktır.

New York büyük olduğu kadar gürültülüdür de.

Parktan uzaklaşıp sokaklara geri döndüğünüzde dümdüz uzanan yollardan aşağı doğru bakarak uzaktaki gökdelenleri ve belediye binasının beyaz, sivri tepesini görebilirsiniz. Hava çok sıcak ya da soğuk olduğundan bunu pek yapmazsınız –ayrıca orası gerçekten çok uzaktadır– ama eğer oraya yürürseniz şehrin merkezindeki ofis bloklarının, gösterişli ve eski devlet binalarının, ucuz spor kıyafetleri satan mağazaların bulunduğu alışveriş merkezinin hemen arkasında belediye binasını bulabilirsiniz. Orada, kahverengi gökkuşağının bütün tonlarına sahip ve manzarayı süsleyen çok daha fazla evle dolu başka sokaklar vardır.

Ama şu ana kadar size sadece Brooklyn'den bahsettim. Yani New York'un benim bildiğim küçük bir bölgesinden.

Diğer taraf –hani herkesin filmlerde gördüğü ve hafta sonu gelip fotoğraf çektiirdiği yer– Manhatttan köprüsünün karşısındadır. Manhattan çok büyük ama Brooklyn kadar büyük değil.

Bir de Queens var. Burası Griff'in hastaneden ayrılmak için iyileşmesini beklerken takıldığım ve annemle babamı bıraktığım yer. Bunlardan başka bir de Staten Island ve Bronx var.

Söylediğim gibi, New York gerçekten büyük bir yer ve orada sekiz buçuk milyon insan var.

Tüm bu insanların ortasında benim ne yapacağını bilemeyen, üzgün küçük kardeşim var. Ve ben de yanı başında olanları atlatması için elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

8

Blessing bizi küçük, havalı Porsche Boxster'ı ile evine götürdü. Alaşımli jantları, arkasında rüzgârlığı olan ve arka koltuğunda bana hiç yer olmayan metal gri renkli bir arabaydı. Yine de bunu umursamadım. Griff'in önde oturmasını ve o hastaneden olabildiğince uzağa gitmesini istiyordum. Kötü bir hastane olduğundan değil, sadece kardeşimin sıkıcı dünyaya geri dönmesini istiyordum.

Sessiz bir yolculuktu. Griff emniyet kemerini bağlamış, arabaların çarpışma testlerinde kullanılan robotlar gibi kaskatı oturuyordu ve ben de arkada parmaklarımı çıtlatıyordum. Blessing, bir iki kez bir sohbet etmeye çalıştı ama bu çabasına pek karşılık alamadı. Sonunda vazgeçti ve araba yol boyunca ilerlerken hepimiz sessizce, birbirimizden habersiz düşüncelere daldık.

Ben ne mi düşünüyordum? Angelo'yu düşünüyordum. Benim için biraz değişiklik olmuştu çünkü kafamın içi çoğunlukla şöyleydi:

Griff Griff Griff Griff Griff Griff Griff Griff Griff Griff
Griff Griff Griff Griff Griff Griff Griff Griff Griff Griff
Griff Griff Griff Griff Griff Griff Griff Griff Griff Griff
Griff Griff Griff Griff Griff Griff Griff Griff Griff Griff
Griff Griff Griff Griff Griff Griff Griff Griff Griff Griff

Galiba bunun sebebi başka bir şey düşünmeye cesaret edemeyişimdi.

Şimdi bir arabadaydık ve biraz gergindim. Küçük, lüks bir Porsche'nın içinde olmamız hiçbir şeyi değiştirmiyordu çünkü o *hâlâ* bir arabaydı. Bu ayrıntı sinirlerimi bozuyordu.

Bu yüzden gözlerimi kapadım ve Angelo'yu düşündüm ama bu da beni rahatlatmamıştı; çünkü Angelo kendimi *ne oradaymış ne de buradaymış* gibi hissettiğim o hastanede bana destek olmuştu ve onun artık etrafta olmayışı beni ürkütüyordu.

"Korkmamaya çalış," demişti Angelo vedalaşmadan hemen önce. "Yalnız değilsin. Sana yardım edecek bir sürü kişi olacak. Ve bazen hiç ummadığın yerlerden yardım alacaksın."

Angelo bunları söylerken Griff'in odasının dışında oturuyorduk. Griff; Eva, Blessing ve son kontrolleri yapan bir doktorla beraber içerideydi. Ben dışarı çıkarken doktor Griff'in başındaki dikişlerin kendi kendine eriyeceğinden bahsediyordu.

Angelo'ya "Ama korkuyorum," dedim. Ağlamak istiyordum. "Dışarı çıkmaktan korkuyorum. Okul müdürümüzün evinde kalmaktan korkuyorum. Griff'in bundan sonra hep üzgün olmasından ve senin etrafta olup bunu atlatmak için bana yardım etmemenden korkuyorum." Sonra gerçekten korktum, biraz midem bulandı, başım döndü ve içimden duvara yumruk atmak geldi.

"Hey," dedi Angelo. "Hey, Dylan, bana bak."

Dediğini yaptım.

Angelo gözlerimin içine bakıyordu. "Seninle gelemem. Benim yerim *burası*. Burada her zaman senin gibi yardıma ihtiyaç duyan insanlar oluyor."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama Angelo'nun bakışıyla tekrar kapattım. Haklıydı. Nasıl olur da sanki bir çocuk bakıcısı

gibi benim peşimden gelmesini isterdim? Hastanede yapacak önemli bir işi vardı.

Angelo kıvrık sakalına dokunarak kaşlarını çattı. Doğruyu söylemek gerekirse onun da kafası karışmış gibi gözüktüyordu. Sanırım bu onun için de çok kolay değildi. Bir an tamamen dalgınlaştı. Sonra tekrar bana baktı, üzerinde iz olan kaşını kaldırıp omuz silkti.

“Zor olduğunu biliyorum,” dedi, “ve şu an biraz bilinç bulanıklığı yaşadığını da biliyorum ama...”

“Bir dakika,” dedim. “Bilinç... Ne?”

Angelo özür dileyen bir ifadeyle bana baktı. “Affedersin, evlat,” dedi. “Uzun süredir bu hastanenin koridorlarındayım. Bu tuhaf dili bir şekilde sen de kapıyorsun. Bilinç bulanıklığı dedim ama kafası karışmış demek istedim,” diye açıkladı.

Kafamı salladım.

“Ama,” diye devam etti Angelo, “Her şey düzelecek, yani hiçbir şey böyle kalmayacak.” Üniformasına tutturulmuş kırık camlı saatine bakarak üzerine tıkladı. Sonra elini kulağına götürerek “Zaman geçiyor, dostum. Dinle. Zaman geçiyor,” dedi.

Başımı sağa sola sallayarak iç çektim. “Alınma ama Angelo, biraz garip birisin.”

Angelo güldü. “Alınmadım. Ama söylediğim şey doğru. Bir ana sıkışıp kaldığını düşündüğünde bile aslında hiç de öyle değildir. Her şey düzelir. Zaman geçer. Zaman hep ilerler. Dinle.” Elini tekrar kulağına götürerek “Ve bilmeni isterim ki, bunu söyleyen kişi Dylan Thomas’tı. Senin şairin,” dedi.

Şaşkınlıkla Angelo’ya baktım. Peşin hükümlü olmak doğru değildir, biliyorum, ama onun şiirle ilgilenen biri olduğunu hiç düşünmemiştim.

Angelo aklımdan geçenleri okumuş olmalıydı. “Tanıdığım insanlar seni şaşırtabilir, Dylan. Birçok farklı tipte takıldım. Dyl Thomas *hakikaten* tuhaftı.”

Tam o sırada kapı açıldı, Eva, Blessing ve doktor dışarı çıktı. “Griff iyi durumda,” dedi doktor.

“İyi,” dedim.

“Gözlerinin tepkisi, konuşması ve motor işlevleri artık normale döndü. Burada kalmasına gerek yok. Ev ortamında olması onun için çok daha iyi olur. Elbette bir süre kendini yormaması gerekiyor.”

“Ben onunla ilgilenirim,” dedi Blessing.

“Ben de,” dedim.

Angelo anlamlı gözlerle bana baktı. “Kendine bakmayı da ihmal etme, evlat,” dedi.

“Ben iyiyim,” dedim. “Ben...”

Ama söylemek üzere olduğum şey tamamen aklımdan silindi. Kapı tekrar açıldı ve Griff koridora çıktı. Üzerinde Nike işareti bulunan kıyafetler giyiniyordu. Dikiş atılmış başının üzerinde bile Nike marka şapka vardı.

“Kız kardeşim Nike’nin mağazasında çalışıyor,” dedi Blessing. Omuzlarını silkip gülümsemişti. “Ucuz spor mağazalarından birinde çalışmadığı için şanslısın.”

“Kanye West gibi gözüküyor,” dedim.

“Daha çok Eminem’in sevimli küçük kardeşi gibi,” dedi Angelo.

Griff uzun zaman sonra ilk kez gerçekten gülümsedi. “Kanye West gibi gözüküyorum, değil mi?” dedi.

“İşte,” dedim ve zafer kazanmış gibi Angelo’ya baktım. “Kanye 2 – Eminem 0” Ve Griff’le aramızdaki kozmik bağ yine ortaya çıkmıştı.

Angelo omuz silkti.

Blessing sadece gülümsemişti. “Haydi eve gidelim,” dedi.

Bir korna sesi düşüncelerimi dağıttı. “Hey,” diye bağırdı Blessing arabanın camından. “Kaldırımı kullanın.”

Yolun ortasındaki birkaç çocuk kendilerine kimin bağırdığını görmek için döndü. Onları hayal meyal hatırlıyordum. Çocuklardan biri top sektiriyor ve önünde on üç yazan bol, mavi bir eşofman giyiyordu. İnadına arabanın önünde topunu sektirdi, sonra arkadaşıyla beraber neredeyse ağır çekimde kaldırımı doğru yürüdü. “Serseriler,” dedi Blessing alçak sesle. Sonra sesini yükselterek, “Onları tanıyorum, sanırım seninle aynı sınıfa gidiyorlar, Griff” dedi.

Griff, “Hmm,” diyerek başını hafifçe salladı.

Blessing arabayı yavaşlatarak park alanına doğru geri geri geldi. Arabayı tamamen durdururken, “İşte geldik,” dedi. “Yaşadığım sokak burası ve şu ilerdeki de,” kafasını sallayarak işaret etti, “benim evim.”

Griff ve ben onun gözlerini takip ederek camdan dışarı baktık. Büyük, dört katlı bir evdi. Kapısına kadar çıkan taş basamakları ve Brooklyn kahverengisi sağlam duvarları vardı. Başka zaman olsa bu görüntüden etkilenirdim.

Griff emniyet kemerini çözdü. “Bu binanın tamamında sen mi yaşıyorsun?”

Blessing gülümsedi. “Belki bir gün. Şimdilik evin ilk iki katını tatlı, eski dostum Freda’ya kiraladım. Üst katta da ben kalıyorum.”

Hiçbir şey söylemedim. Biraz... Şey... Bilinç bulanıklığı hissediyordum.

“Burası, Bedford ve Franklin arasında kalan Jefferson Caddesi,” dedi Blessing. “Bunu aklında tutarsan kaybolmazsın.”

Bunu duyunca hafifçe güldüm. “Öyle mi dersin? Çok geç. Ben zaten çoktan kayboldum.”

Bu sefer hiçbir şey söylemeyen Griff oldu.

Blessing başını kaşıyarak evin önündeki merdivenleri işaret etti. “Haydi ben arabayı kilitleyene kadar gidip merdivende otur.”

Arabadan inerek öğle güneşinin altına çıktık. Hastanenin serinliğinden sonra bu güneşin beni yakıp derimde kabarcıklar oluşturacağını sanıyordum ama tenim de vücudumun geri kalanı kadar uyuşmuş olmalıydı. Gözlerimi kısarak etrafa baktım. Görebildiğim kadarıyla her yerde Brooklyn’in kahverengi taşları, o bilindik eski ve tozlu ağaçları, kırık kaldırım taşları ve her kaldırımın kenarlarına park edilmiş araçlar vardı. Yolun diğer tarafındaki basketbol sahasında daha önce yolda gördüğümüz çocuklar potaya atış yapıyordu. Onların konuşmalarını ve aralarında gidip gelen topun sesini saymazsak Jefferson Caddesi oldukça sessizdi. Sanırım aşağı yukarı Brooklyn’in diğer sokaklarına benziyordu. Sonra birkaç blok ötede, sesi her tarafa yayılan bir gürültü duydum. Gözyaşlarına boğulacaktım. Trenin raylarda çıkardığı gürültüydü. “Nerede olduğumuzu biliyorum,” dedim.

Arabasına direksiyon kilidi, tekerlek kelepçesi gibi bubi tuzakları kurmakla meşgul olan Blessing etrafa baktı. Bir dakika sonra yanımıza gelip, “Her şey yolunda,” dedi.

Üçümüz de hiçbir şeyin yolunda olmadığını biliyorduk. Griff ağlıyordu. Gizlemeye çalışıyordu ama Blessing ve ben bunu

görebiliyorduk. Griff kapüşonlu yeni Nike eşofmanının koluyla yüzünü silerek “Bu Franklin Caddesi’ndeki tren değil mi?” dedi.

Blessing başıyla onayladı.

“Okula böyle gidiyoruz,” dedi. Ben, Dyl, annem ve babam, Park Slope’taki evimizden okula böyle gidiyorduk.”

“Kes şunu Griff,” dedim.

“Her zaman birlikte giderdik,” dedi Griff.

“Lütfen,” dedim.

“Prospect Park’tan trene biner, Franklin Caddesi’nde inerek birkaç blok boyunca okula yürürdük. Çok uzun sürmüyor. Yani çok uzun sürmüyordu. Demek istediğim...” Griff’in sesi git gide kısıldı. Kollarımı kaldırarak başımın üzerine koydum ve çaresizce yere baktım.

“Haydi,” dedi Blessing. “İçeri girelim.”

Blessing’in evi –ya da evin onun yaşadığı kısmı– bizim daha önceki evlerimize hiç benzemiyordu. Annemle babamın fazla eşyası yoktu. “Biz yuvarlanan taşlar gibiyiz,” demişti annem birkaç defa, “üzerimizde yosun tutmayız.” Griff’le ben birçok kez “ihtiyacımız olmayan şeyleri” çöpe atarken durup onu izlemiştik. Yeni bir ülkeye, şehre ve eve gittiğimizde yeni şeyler alacak olmak bizi teselli eden tek şeydi. Oysa Blessing’in evi eşyayla doluydu. Duvarlar yerine müzik ve kitaplar vardı.

Oturma odasının iki duvarında yerden tavana kadar sıra sıra dizilmiş eski plaklar vardı. Üçüncü duvarı kitaplara ayırmıştı. Bu kitaplara sanatsal zamazingolar, gülümseyen insan fotoğrafları, yaprakları yeşil merdiven gibi aşağıdaki raflara uzanan saksı çiçekleri eşlik ediyordu. Yerde bir sürü başka kitap, rengarenk kumaş parçalarıyla dokunmuş kilimler, ters çevrilip üzerlerine mum konmuş şarap kasaları vardı. Bir de neredeyse köşeye

gizlenmiş gibi duran kutu gibi eski püskü bir televizyon vardı. Yıpranmış deri bir koltuğun üzerinde altı yedi yastık ve bir kedi vardı. Kocaman siyah bir kedi.

“Bu Pudders,” dedi Blessing. “Çok kaprisli bir kedi olduğunu söylemem gerekiyor.”

Okşamak için elimi uzattım ama hemen başını kaldırıp bana tısladı. Elimini hızla geri çektim.

“Vay canına,” dedi Griff, “Şaka yapmıyormuşsun.”

“Haydi ama Pudders,” dedi Blessing, “Biraz kibar olmaya çalış.”

Pudders gözlerini benden ayırmadan tüylerini kabarttı ve hırlamaya benzer bir ses çıkarttı. Sonra olduğu yerde üç kez döndü, arkasını bize çevirerek tekrar koltuğa gömüldü.

Blessing omuz silkti. “Üzerinize alınmayın. Aşağı kattaki Freda dışında herkese böyle davranır. Onu merdivenlerin altında yarı aç halde buldum. Şimdi, o zamanlar olduğundan daha cana yakın. Yine de hiçbir zaman *En Sevimli Kedi* yarışmasında ödül kazanamaz. Marlon daha sevecendir.”

Sonrasında odada bir sessizlik oldu. Griff’le ben Marlon’un kim olduğunu merak ediyorduk.”

“Odayı göstereyim mi?” dedi Blessing.

Başımızı evet anlamında salladık.

“Haydi gidelim o zaman.”

Onu merdivenlerde takip ederek evin en üst katına çıktık ve sahanlığın sonundaki kapıya doğru ilerledik. Bu durum öyle tuhaf ve kafa karıştırıcıydı ki her şeyi anlayabilmekte zorlanıyordum. Burası müdürün eviydi.

Okul müdürümün evi.

Yine de artık hiçbir şey normal değildi.

“Şurası banyo,” dedi Blessing. Benden bir adım ötedeydi. Kapıya doğru elini salladı. “Ve oda da burası.” Kapının dışında durdu. “Bu oda boştu ama ihtiyaç olduğu sürece dolu olacak.”

İçeri girdiğimizde buranın bizim alışkın olduğumuzdan daha büyük bir oda olduğunu fark ettim. Yatağın üzerinde Nike spor kıyafetleri vardı ve üzerlerinde de yepyeni etiketler.

“Bunları bir süreliğine idare etsin diye aldım,” dedi Blessing. “En kısa zamanda Park Slope’a gidip eşyaları alırsınız.”

“Teşekkürler,” dedim. Sonra, sahip olduğumuz neredeyse her şeyi çantalara tıktırarak onları artık var olmayan bir arabanın bagajına koyduğumuzu hatırladım. Yine umutsuzca yere baktım ve elle dokunmuş gibi gözüken sık ve sert halıyı fark ettim.

Tuhaf bir sessizlik oldu. Blessing iç çekti. “Bunun ideal olmadığını biliyorum,” dedi. “Hiçbir şey olması gerektiği gibi değil. Tüm kalbimle Meg ve Steve’in burada olmasını isterdim ve... Güçlkle yutkunarak başını eğdi. Sesi kısıldı.

O an nefes almadığımı farkına vardım. Göz ucuyla Griff’e baktım. Onun da nefes almayı bıraktığından emindim. Tamamen hareketsizdi. İlk defa o an birinin anne ve babamızı gerçek isimleriyle andığını fark ettim. Hastanedeki herkes bize ağlamaklı bir sesle anne ve babamız hakkında üzücü sorular sormuştu ama tek bir kişi bile onlardan gerçek yaşamları ve kişilikleri olan gerçek insanlar gibi bahsetmemişti. Bu bana Blessing’in anne ve babamızı bizim bilmediğimiz bir şekilde tanıdığını hatırlattı. Öğretmen olarak. Arkadaş olarak.

Yeniden içini çekti. “Her neyse, sanırım buranın –yani okul müdürünün evinin– şu an dünyada olmak isteyeceğin en son

yer olduğunu bildiğimi söylemek istiyordum. Ama bu geçici bir süre için böyle. Sonra ne olacağını görene kadar.”

Tekrar Griff'e baktım. Yatağa gömülmüş yere bakıyordu. Kafasını kaldırmadan “Peki sonra ne olacak?” dedi.

“Şey,” dedi Blessing, “Dışişleri Bakanlığı'ndaki bir yetkili İngiliz Konsolosluğu ile görüşerek bir sonraki adımın ne olacağına karar vermeye çalışıyor. Bu süre içinde burada beraber kalacağız. Pudders ve Marlon da bizimle olacak.”

Başka bir soru sormak istiyordum. Ona milyonlarca başka soru sormak istiyordum ama birdenbire merdivenlerde bir ayak sesi duyuldu.

Blessing gülümsedi. “Sanırım Marlon'la tanışmak üzeresiniz.”

Griff panikle bana baktı. Ben de ona. İkimizin de biriyle tanışacak hâlde olduğumuzu sanmıyordum. İnsanlar metrolardan daha hızlı gidip geliyordu.

“Hey Marl, buradayım,” diye seslendi Blessing.

Bir saniye sonra, çikolata renkli bir Labrador odaya daldı ve yüzünü yalamaya başladı. Blessing onu kollarıyla sardı. “Hey bebeğim, uyuyor muydun?”

Köpek havlayarak cevap verdi.

“Akıllı oğlum benim,” dedi.

“Demek Marlon bir köpek,” dedi Griff.

Blessing gülümsedi. “Akıllı çocuk.”

Marlon bize döndü. Önce bana, sonra Griff'e ve sonra tekrar bana baktı. Dili dışarı sarkıyordu ve gerçekten gülüyormuş gibi gözüküyordu. Kafamın bir buz kalıbı gibi olduğunu hissetsem de ben de ona gülümsedim. Marlon birkaç saniye kuyruğunu sallayarak olduğu yerde durdu, sonra yavaş yavaş bana doğru

yürüyerek ayaklarımın dibine çöktü. O an tahmin edebileceğinizden çok daha fazla mutlu oldum.

Griff yataktan kayarak Marlon'un yanına çömeldi ve onu nazikçe okşadı.

Blessing "Ben aşağı inip sizi biraz yalnız bırakayım. İsteddiğiniz kadar burada kalın ve ne zaman isterseniz aşağı inin. Benim evim sizin eviniz." Bunu söyleyip kapıyı kapatarak bizi orada bıraktı. Marlon kuyruğunu sallayıp kafasını ayaklarımdan kaldırarak bana baktı. Yemin ederim ki, bu köpek gülümsüyordu. Ben de yataktan kayarak onun yanına oturdum. İki kardeşin arasında kalmış köpek sandviçi gibiydi. "Merhaba Marlon," diye fısıldadım kulağına, "Burada olduğun için çok memnunuz." Yüksek sesle söylemesem de birkaç gizli kelime ekledim:

Özellikle de ben.

Sonra boynuna sarıldım, gözlerimi kapayıp yüzümü yumuşak başına bastırdım.

Marlon gecenin büyük bir kısmında Griff'le beraber yatakta uyudu. Benim uyumam imkânsızdı bu yüzden büyük, rahat bir koltukta ve karanlıkta uzun bir süre öylece oturarak kardeşimin hafif nefesini, Marlon'un biraz daha yüksek sesle etrafı koklayışını ve hareket ederken çıkardığı sesleri dinledim. Marlon bazen derin bir nefes alıyor, bazen inliyor ya da aniden kalkıp dimdik oturarak büyük bir hızla kaşındıktan sonra rahatladığını belli eden bir iç çekişle kendini yeniden yere bırakıyordu. Griff'in rüyaları kadar onun bu sevimli köpek düşlerini de bölmek istemediğim için bir taş gibi hareketsiz durarak zamanın ilerlemesini bekliyordum. Bir ara Marlon horlamaya başladı. Bu beni rahatsız etmedi. Aslında bunu rahatlatıcı bile buldum. Sonra yataktan zıpladı ve yanıma oturarak burnunu dizime dayadı. Bazı insanlar köpeklerin düşünmediğini, sadece tepki verdiğini söyler ama bence bu çok saçma. Marlon, sandalyede oturduğumu görebiliyordu ve benim bir arkadaşla ihtiyacım olduğunu düşünüyordu. Buna Griff kadar muhtaç olduğumu düşünüyordu. Büyük ihtimale ondan daha da fazla. Belki de haklıydı.

Sonra, Marlon bir an dikkatini Griff'e çevirdi ve ben yine oradan uzaklaştım. En yakın uzak yere. Göz açıp kapayınca kadar konforlu koltuğum, kenarında kolu olan

uzun
sert
bir
banka

dönüştü. Bir yanımda annem, diğer yanımda da benim gibi beş yaşlarında bir Alman kız oturuyordu. Üçümüz dev bir kuğunun arkasındaydık. Kız fotoğrafını çeken annesine el sallıyordu.

Uzun boynu ve gülümseyen yüzü önümüzde kalan kuğu dik raylarda tekerlekleri üzerinde yuvarlanarak yukarı doğru ilerliyordu. Ben olduğum yerde kaskatı oturuyordum. Sonra kuğu tam tepeye varmak üzereyken “Düşmeyeceğiz, değil mi?” dedim.

Annem güldü. “Tabii ki düşmeyeceğiz, şaşkın.”

Küçük kız da güldü. Kahkahası tıpkı üçgen zilin sesi gibi yüksek ve tizdi. “*Das ist gut,*” dedi.

Annem güldü. “Sıkı tutunun. İşte gidiyoruz!”

Kuğu aşağıya doğru inerken üçümüz de heyecanla çığlık atıyorduk. Arkamızdan gelen kuğularda oturan insanlar da heyecanla bağıyorlardı. Gezintinin sonuna geldiğimizde kuğumuz büyük bir havuza dalarak hem bizim üzerimize hem de etrafta bizi izleyen kalabalığın üzerine su sıçrattı. Kıyafetlerim sıırıslı-
lam olmuştu ama bu umurumda değildi çünkü kahkahası üçgen zilin sesine benzeyen kızla ve annemle birlikte kahkahalara boğulmuştum. Kuğu artık durduğunda kıza bakıp “Adın ne?” diye sordum.

Kız kıkır kıkır gülererek “*Ich heiße Matilda,*” dedi.

Gözlerimi tekrar açtığımda güneş ışığı pencereden içeri süzülüyor ve birisi nazikçe odanın kapısını vuruyordu.

“Merhaba, Uyanık mısınız? Marlon’u sabah yürüyüşüne çıkarmam lazım.”

Marlon mu?

Griff’le ben güneş ışığıyla dolu bu yabancı odada bir süre gözlerimizi kırptırdık. Işık o kadar parlaktı ki, aramızda uçuşan toz zerreciklerinin oluşturduğu kolonların havada yavaşça döndüğünü görebiliyordum. Bu görüntü neredeyse ürkütücü, hatta korkutucuydu. Neyse ki hiçbir zaman bu tür durumlarda ödü kopan biri olmamıştım. Yatağın üzerinde bir şey kıpırdadı, sonra oradan fırlayarak gürültüyle yere atladı. Büyük kahverengi bir köpeğin ön bacaklarını esnetişini, ağzını kocaman açarak esneyişini ve tüm gücüyle ileri doğru atılışını boş gözlerle izledim. Sonra nerede olduğumu hatırladım ve her şey o eski tuhaf haline döndü.

“Marlon,” diye mırıldandım.

Ardından Griff de konuştu. “Ah tabii ya, Marlon!”

“Kapıyı onun geçebileceği kadar aralamamın bir sakıncası var mı?” dedi Blessing.

“Sorun değil,” dedi Griff. “İkimiz de uyanığız.”

Marlon havladı, kapalı kapıya doğru ilerledi ve doğrulup sabırsızlıkla kapıya baktı. Blessing biraz aralanan kapıdan kafasını içeri uzatarak gözlerini kısıtı. “Perdeleri kapaman gerekiyordu,” dedi. “Böyle güneş ışığında uyanınca insanın başı ağrır. İyi uydunuz mu?”

Griff başını belli belirsiz salladı. Bense hiçbir şey yapmadım.

Blessing dizlerinin üzerine çöktü ve Marlon’un şirin suratını ellerinin arasına alıp okşadı. “Uslu durdun mu bakalım?” Tekrar başını kaldırdı. “Onu bloğun etrafında biraz dolaştıracaktım. Belki yoldan kahvaltı için bir şeyler alırım. Birlikte gidelim mi?”

Griff yine başını hafifçe salladı. Ben de bir kez daha hiçbir şey yapmadım.

Blessing ne cevap verdiğimizden emin değilmiş gibi gözü-küyordu. Marlon'un kulaklarının arkasını gıdıkladıktan sonra "Peki. Sanırım bu evet demek. O zaman birazdan aşağıda görüşürüz."

Kapıyı yeniden kapadı.

Griff kendini yatağa bıraktı. Sonra çok yavaş bir şekilde ellerini başının arasına alıp dirseklerini dizlerine koyarak, "Ailemi geri istiyorum," dedi.

Bunun fiziksel olarak mümkün olmadığını biliyordum ama kalbimin kırıldığını hissettim. Ne yaptığımı hiç düşünmeden hızla kardeşimin önüne gelip yere çömeldim ve ellerimi ellerinin üzerine koydum. "Griff, her şey yoluna girecek," dedim. "Şimdi öyle değil biliyorum ama daha iyi olacak." Bunları o an kendim uydurmuştum. Sonra Angelo'dan duyduğum şeyi söyledim. "Zaman geçiyor. Dinle. Zaman geçiyor."

Griff hiç hareket etmeden oturuyordu. Sanki bir şeyi dinliyormuş gibiydi. Onu nefes almadan seyrettim. Sonra bana, yani evrene, yani aslında hiç kimseye "Haydi Griff Rhys. Devam et," dedi.

Onu böyle çabalarken görünce içim birdenbire enerjiyle doldu. "Evet," dedim. "İşte bu! Haydi Griffster, devam et! Bunu yapabilirsin." Yerde zıplayarak yatağın üzerine atladım ve kontrolden çıkmış bir hortum gibi aynı noktada dönüp durdum.

Griff şaşkınlıkla kaşlarını çatarak benim olduğum tarafa baktı. En azından üzülüp yüzünü asmıyordu ve bu da bir gelişme sayılırdı. Sonra "Topla kendini," diye mırıldandı. Bir tişört alarak

üzerine geçirdi. Sonra da Kanye West gibi görünene kadar başka kıyafetler giymeye devam etti.

Aşağı indiğimizde Blessing mutfakta oturmuş pek de sıradan görünmeyen yaşlı bir kadınla kahve içiyordu. Kadının uzun sarı saçlarının arasında pembe renkli tutamlar vardı. Yüzü bir zamanlar benimki kadar beyaz olmalıydı ama şimdi güneşten kestane rengine dönmüştü. Belki de sözcüklerimi bir şair kadar özenle seçmem gerekiyor çünkü kestaneler pürüzsüz olur fakat bu kadın öyle değildi. Yine kabuklu yiyeceklerden örnek verecek olursam bir kestane gibi değil de daha çok buruşuk bir ceviz gibiydi. Kucağında Pudders denen şu pis kedi vardı.

Ne yaptığımı hiç düşünmeden parmaklarımı şaklatıp kediye ılık çaldım. Pudders tıslayarak hızla yaşlı kadının kucağından fırlayıp yere atladı.

“Sen bilirsin,” dedim bundan etkilenmemiş gibi görünerek. “Sadece kibar davranmak istemiştım.”

“Hey Pudders,” diye bağırdı Blessing, “Uslu dur!” Sonra bize dönerek, “Aldırmayın ona. O kocaman, şişman, asık suratlı bir tüy yumağı.” Başıyla yaşlı kadını işaret etti. “Bu Freda. Alt katta oturuyor.”

Freda başını sallayarak, “Ben ve Pudders kurabiye ve krema gibi iyi anlaşıyoruz,” dedi. Sonra Griff’e ve bana bakarak donup kaldı.

Yoksa sadece bana mı bakıyordu?

Hangisi olursa olsun şaşkına dönmüştüm.

Durumdan rahatsız olup ayaklarımı hareket ettirdim. Görünmemeye çalışıyordum.

Ama Freda’nın gözleri bana takılmıştı. Şaka yapmıyorum. Kendimi üzerine ışık tutulmuş bir hedef gibi hissediyordum.

“Merhaba,” dedi Griff tedirgin bir şekilde.

Freda kahve fincanının üzerinden bize –ya da bana– bakmaya devam ediyordu. Bu bakış bir insanın ödünü kopartmaya yeterdi.

Blessing kaşlarını çatarak “İyi misin Freda?” diye sordu.

Freda tuhaf bir şekilde başını sallayarak kahvesinin üzerindeki buhara üfledi.

Ellerimi birbirine kenetleyerek kollarımı ileriye doğru uzattım ve parmaklarımı çıtlattım. Çıt. Çıt. Çıt. Çıt.

Griff irkilmişti. Freda ise fincanı dudaklarına götürerek gü-rültülü bir yudum aldı.

“Pekâlâ,” dedi Blessing “Freda da bir İngiliz. Şaşırtıcı, değil mi?! Ortak bir noktanız var.”

Griff ve ben kırıksık yüzlü, sarı ve pembe saçlı Freda’ya şüp-heyle baktık.

“Pek sanmıyorum,” dedim. Aslında bu biraz kaba bir cümleydi ama kimse duymadığına göre böyle bir şey söylemekte sakınca yoktur diye düşündüm.

Fakat Freda hızlıca etrafa baktı. “Sizi şaşırtabilir,” dedi. “Ama artık pek İngiliz gibi konuşsam da ve kraliçe ya da Dame Julie Dench gibi giyinmiyorum olsam da onlar kadar İngiliz’im. Brooklyn’e yirmi iki yaşındayken geldim ve o zamandan beri buranın bir parçasıyım. Başka bir yerde yaşayamam.”

“Sanırım o oyuncunun adı *Judi Dench*,” dedi Blessing.

Freda hızla elini salladı. “Ayrıca Bedford–Stuyvesant dışın-da bir mahallede de yaşayamam. Burası için ne derler biliyor musunuz? Burası Bed–Stuy, ya bir şeyler yaparsın ya da ölürsün. Yaparsın ya da ölürsün! Ne demekse artık!” Alaycı bir kahkaha attı. “Sonuçta hepimiz bir gün öleceğiz ve bu bir şeyler yapmayı

birakacağımız anlamına gelmiyor. Hayır hiç de öyle değil! Eğer ruhun ölümsüzlüğüne inanıyorsan böyle değil!”

Ben, Griff ve Blessing şok olmuş halde ona bakıyorduk. Bu konuşma çok kötü bir yere doğru gidiyordu.

“Marlon’u yürüyüşe götürsek iyi olacak,” dedi Blessing hızlıca ve çok yüksek sesle. Taburesinden kalktı, duvardaki askıdan Marlon’un tasmaını aldı ve mutfağın köşesindeki sepetinden çıkması için köpeğin kalçasına hafifçe vurdu.

“Ben zaten gidiyorum,” dedi Freda. “Gidip bir sigara içmem lazım. Sonra size uğrarım.” Biraz durduktan sonra başını yine garip bir şekilde salladı. “Dört gözle bekliyorum.”

O gidince Griff, “Ee... Biraz tuhaf biri mi, yoksa sadece ben mi böyle düşünüyorum?” dedi.

Bir kakhaha patlattım. Bu Griff’in normale döndüğünü gösteren ufak bir işaretti.

Blessing mahcup bir şekilde gülümsedi. “Evet, ölmekle gibi şeyler söylediği için üzgünüm. Freda tatlı, kibar ve tamamen zararsız biridir. Ama biraz... Ee... Sıra dışı biridir diyelim.”

Griff bundan pek emin değilmiş gibi gözüküyordu. “Sıra dışı mı?”

“Çok acayip biri,” dedim.

Blessing omuz silkip gülümsedi. “Peki, o zaman acayip biri diyelim. Haydi dışarı çıkıp köpeği gezdirelim.”

Dışarı çıkmak beni endişelendiriyordu. Evden ayrılmaktan korkuyordum. Bu düşünce içimde git gide kötüleşen bir soğuk algınlığı gibiydi. Ama sonra işler yolunda gitti. Ara sıra, yani yaya geçitlerinde durduğumuzda ya da Marlon New York kaldırımlarında hazır ola geçmiş gibi dikilen şu kocaman kırmızı itfaiye

vanalarına doğru ayağını kaldırdığında onun yakınında duruyor ve parmağımın ucuyla kulağını gıdıklıyordum. O da kuyruğunu sallayarak bundan hoşlandığını gösteriyordu. Köpeklerin insanların en iyi dostu olduğunu söylerler. Marlon benim için gerçekten de harika bir arkadaştı. Ama arkadaşım olsa da olmasa da çok tuhaf gözüken bir köpekti. Kafasında onu güneşten koruyan bir şapkası gözlerinde de gözlüğü vardı. Aslında köpeklerle özel bir gözlük takıyordu. Şaka yapmıyorum. Şapkası da gözlüğü de sarı renkliydi ve şapkasının iki yanında kulakları dışarı çıkabilirdi diye delikler vardı. Bu kıyafetler içindeki görüntüsü beni ve Griff'i güldürmek için yeterliydi. Eminim Pudders da mutfağa gelip neler olduğunu görünce onun bu haline gülmüştür.

"Bunlar yeni kıyafetler," dedi Blessing. "Ama bir şeyler yapmam gerekiyor çünkü o artık yaşlandı ve güneş ona pek iyi gelmiyor."

Yine de blokların etrafında bizimle gayet iyi yürümüştü. Onu gören herkesi etkilemiş gibiydi. Önce basketbol sahasının yanından geçtik. Daha önce gördüğümüz iki çocuk yine orada, sabah saat dokuzdan önce basket oynamaya başlamışlardı. Toplarını sektirmeyi bırakarak Marlon'a bakıp güldüler.

Blessing onlara seslendi. "Hey, köpeğime gülmeyin. Kendini aşağılanmış hissetmesini mi istiyorsunuz?"

"Affedersiniz hanımefendi," dedi birisi. Sonra da "Özür dilirim Bay Köpek," diye ekledi. Ardından ikisi birden yeniden kahkaha atmaya başlayarak New York Knicks basketbol takımının yıldız oyuncularını gibi davranmaya devam ettiler.

Sonra, yolumuzu aniden değiştirerek Bedford Sokağı'na döndük. Sokak birden kalabalıklaşarak gürültüyle dolmuştu. Yine de bizim için yürüyüşün en sessiz kısmıydı çünkü okulumuz o

kadar yakındaydı ki istesek başımızı çevirip onu görebilirdik. Ama Griff de ben de onu görmek istemiyorduk. Anne babamızı düşünmeden okulu düşünmek imkânsızdı ve dayanılmaz derecede üzülmekten onları düşünmek de imkânsızdı. Bunları hissedemezdim bu yüzden kendimi kapatarak havada yavaşça daireler çizen toz parçacıklarının oluşturduğu kolonlardan başka bir şey olmadığımı hayal ettim. Fulton Sokağı'ndaki işlek yaya geçidine varana kadar bunu düşünmeye devam ettim. Sonra kendime gelmek zorunda kaldım çünkü biri bağıırıyordu. "Hey hanımefendi! Konuşmayı bırakın ve işinize dönün. Gözleri bozuk bir köpek karşıya geçmek için yaya geçidinde bekliyor!"

Dikkat kesilmiştim. Yolun diğer tarafındaki görevli elindeki trafik işaretiyle dayanmış, yanında iki küçük çocuğu olan bir kadınla sohbet ediyordu. Kadın, yanaklarını içeri çektikten sonra elindeki trafik işaretini arkadaşına verip kollarını kavuşturdu ve sözünü kesen kişiye döndü. "Benimle mi konuşuyorsun?" Bunları yaparken biz de onu izliyorduk.

"Ah, sanırım New York'taki tipik bir diyalogu izlemek üzeriz," dedi Blessing.

Konuşmayı bölen kişinin kafasında, saçlarına sıkıca tutturulmuş bir saç fırçası vardı. Adam, kolunu yolun diğer tarafına uzatarak hızla bizi gösterdi. "Affedersiniz? Ben sizin trafik görevlisi olduğunuzu sanıyordum, yani evet, sizinle konuşuyorum! Şu gözleri görmeyen köpeğin karşıya geçmek için yardımınıza ihtiyacı var ve saatlerdir orada bekliyor! Bu yüzden şimdi görevinizin gerektirdiği gibi ona yardım edin."

"Aslında, o kör değil," diye bağırdı Blessing. "Sadece güneş gözlüğü takıyor. Güneş ona pek iyi gelmiyor da."

Trafik görevlisi ve kafasında saç fırçası olan adam dönüp bize baktı. Adam bir an kafası karışmış gibi gözükse de sonra kadına dönüp “Yaya geçidinden geçmek isteyen ve kendisine güneş çarpmış bir köpek var. Güvenle karşıya geçmesi için ona yardım edecek misin, etmeyecek misin?” dedi.

“Of, kapa çeneni,” dedi görevli kadın. Sonra trafik işareti arkadaşından aldı, yavaşça –çok yavaşça– yolun ortasına yürüdü ve karşıya geçebilmemiz için trafiği durdurdu. Adam kafasını ve saç fırçasını sağa sola sallayıp bir şeyler mırıldanarak yolun aşağısına doğru ilerledi. Birkaç dakika sonra başka biriyle tartışmaya başladığını duyduk.

Griff’in yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. “Burası biraz hareketli. Hastaneden daha hareketli,” dedi.

“Burası Bed-Stuy,” dedi Blessing. “Pek sıkıcı değildir.” Sonra gülererek, “Sanırım bunu okulda da fark etmişsindir,” dedi.

İndirimli mağazaların, ucuz yiyecek satan marketlerin, pis barların ve ibadethanelerin önünden geçerek yürümeye devam ettik. Günün erken saatleri olmasına rağmen etrafta çok sayıda insan vardı. Sokak satıcıları kaldırıma tezgâhlarını kuruyor, kimileri bavullardan çıkardıkları eşyaları satıyordu. Bir kadın el yapımı çantalar satıyordu. Biz yanından geçerken kalçalarını sallayarak –tıpkı Beyoncé’nin söylediği gibi ve geçen gün hastaneden ayrılırken Eva’nın yaptığı gibi– *All the Single Ladies* şarkısını söylüyordu. Eva hakkında düşünmek biraz olsun içimi ısıttı, çünkü insanların bazen nasıl da nazik olabildiğini hatırlıyorsanız tamamen ölmeniz imkânsızdır.

“Bir film almak ister misiniz?” Hepimiz kaldırımda durup döndük. Baştan aşağı Adidas marka kıyafetler giymiş bir adam

elinde bir DVD tutuyordu. Arkasında bir yığın DVD vardı. “Bollywood’un en iyisidir,” dedi.

Elindeki filmin adına baktık. *Hero Hitler in Love*. Blessing adamı uzaklaştırmak için elini salladı ve “Hayır dostum. Benim tarzım değil.”

Adam omuzlarını kulaklarına kadar kaldırarak itiraz etti. “Nereden biliyorsun ki? İzledin mi?”

“İzlememe gerek yok,” diye cevap verdi Blessing omuzlarının üzerinden. Yeniden yürümeye başlamıştık bile.

“Başka filmler de var,” diye bağırdı fakat biz çoktan sokağın aşağısındaki bloğun yarısına gelmiştik. Franklin Caddesi’nin köşesine gelene kadar yürümeye devam ettik. Buraya gelmek bizi yeniden üzmüştü çünkü anne ve babamızla okula gitmek için her sabah bindiğimiz treni gördük. Bu arada ikisi de İngilizce öğretmeni idi. Daha önceden bahsetmiş miydim, bilmiyorum.

Birkaç adım daha ileri yürüdük ve *Muhteşem Kekler* adında bir kafenin önünde durduk.

“Pekâlâ, kahvaltıda kek yiyelim mi?” diye sordu Blessing.

Aç olmadığım için başımı sallamadım. Griff de tepki vermedi. Hatta her zaman yaptığı gibi başını hafifçe sallamadı bile. Durup öylece trenin çelik raylarına baktı.

Blessing kararsız gözüküyordu. Sonra Marlon’un başını okşamak için eğildi. “Tamam,” dedi. “Galiba bu evet demek oluyor. Peki yaban mersinli mi, çikolatalı mı, tarçınlı mı, ahududulu mu, karamelli mi, yoksa?”

Griff omuz silkti. Bense ayakkabılarıma bakıp iç çekmekten başka bir şey yapmadım.

Blessing kafasını kaşıyarak “Sanırım sürpriz yapmamı istiyorsun,” dedi. Marlon’un tasmaşının ipini kardeşimin eline verdi. “Onu tutar mısın? Mümkün olduğu kadar çabuk döneceğim.” Kafenin kapısını açmak üzereyken kapı açıldı. Ufak tefek bir kadın dışarı çıktı. “Eğer burada tuvaleti kullanacaksan burnunu tıkasan iyi olur çünkü içerisi leş gibi kokuyor,” dedi. Bu duruma çok sinirlenmiş gibi gözüküyordu.

Kardeşıme baktım. Gülümsememeye çalışıyordu ama bunu pek başaramıyordu.

Blessing küçük kadına, “Teşekkürler,” dedi. “Ama ben sadece kek alacağım.” Öfkeli kadının geçmesi için bekledikten sonra içeri girip sırada yerini aldı.

“Leşşşş gibi kokuyor,” diye bağırdı kadın kapalı kapıya doğru. Sonra dönüp Marlon’a baktı. “Bu ne tatlı bir köpek böyle,” dedi. Sonra da yürüyerek oradan ayrıldı. Her ne kadar öfkeli olsa da bu küçük kadın da içimi ısıtmıştı çünkü içinde gerçek bir öfke yoktu; sadece bizi tuvaletin koktuğu konusunda uyarmak istemişti ve bu da kardeşimi gülümsetmişti.

Griff Marlon’un kafasına hafifçe dokundu. “Neden burada herkes bağırp duruyor? Kulaklarım ağrımaya başladı.” Parmağını Marlon’un uzun kulağında gezdirdi ve “Seninkiler de ağrıyor olmalı,” dedi.

“Bir de bana sor,” dedim çünkü bağıranlar olmasa da etrafta gürültüden başka bir şey yoktu. Tüm gezegen milyarlarca farklı sestten oluşan kocaman çılgın bir senfoniydi ve bu sesler çok gürültü çıkarıyordu. Ellerimle kulaklarımı kapatarak Blessing’in şu kekleri almak için acele etmesini, böylelikle Jefferson Caddesi’ndeki evine dönerek sessiz bir köşeye çekilebilmeyi umdum.

10

Gelin görün ki, Blessing'in evindeki en sevdiğim köşe de sessiz bir yer olmaktan çıkıvermişti. Sorun, müzikle dolu odaydı. Oturma odası. Serin ve karanlık bir yerdi. Güneş içeri sızıp en sevdiği plakları eritmesin diye perdeler hep kapalıydı.

"Bunların bazıları çok değerli," diye açıklamıştı. "Aralarında yüz yirmi dolardan fazla eden orijinal 1961 Aretha Franklin kaydı var. *Tek bir plak için yüz yirmi dolar!* Eğrilip büzülerek şu tuhaf üflemeli çalgılar gibi ses çıkarmasını istemem, değil mi?"

Griff de ben de kimden bahsettiğini anlamamıştık.

"Aretha Franklin'in kim olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

Griff'e bakıp kaşlarımı çatarak "Bildığımızı sanmıyorum," dedim.

Griff de kaşlarını çatmıştı. "Onu tanımıyorum ama Beatles, Beach Boys, Oasis, Nirvana ve Super Furry Animals'ı biliyorum. Babam da onları beğenirdi."

Blessing kafasını salladı. "Rafta Beatles, Beach Boys plakları da var. B harfinin altına bakabilirsin, hepsi alfabetik sırayla düzenledi ama şunu söylemeliyim ki eğer Aretha'yı tanımıyorsan çok şey kaçıırıyorsun. O soul müziğin kraliçesidir.

Griff omuzlarını silktikten sonra birazcık ilgi duyduğunu gösteren bir tavırla parmaklarını plakların karton kılıflarının

üzerinde gezdirdi. Oysa benim gerçekten ilgimi çekmişlerdi. Plakların çalındığı makineye yaklaşarak ona baktım.

“O bir pikap,” dedi Blessing. Ne zaman istersen kullanabilirsin ama eğer kullanacaksan elini sabit tutmaya çalış çünkü o kolun sonunda bir iğne var. Eğer iğneyi plağın üzerine yerleştirirken banyo yapan bir köpek gibi sallanırsan plağı çizersin ve o zaman plak sonsuuuza dek berbat bir ses çıkarır. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?”

“Anladım,” dedi Griff.

Blessing pek ikna olmuş gibi gözükmüyordu. “Gel sana göstereyim.” İsteddiği şeyi bulana kadar rafların önünde parmağını salladı ve onu bulduğunda raftan çekip çıkardı. Aretha Franklin plağıydı. O kadar paraya değer mi diye merak ediyordum. Blessing plağı kabından çıkardıktan sonra pikabın üzerine koydu ve bir düğmeye bastı. Plak hemen dönmeye başlamıştı. Çok dikkatli bir şekilde mekanik kolu plağın yüzeyine doğru hareket ettirerek iğneyi aşağı indirdi. Hoparlörlerden bir çıtırtı ve cızırtı geldi. Sonra müzik odaya yayıldı.

Üzerimdeki etkisi inanılmazdı.

Sanki derin dondurucudaymışım gibi geçen onca günün ardından ruhumdaki her zerreyi dolduran bir elektrik gibiydi.

Tamamen hareketsiz kaldım. Aretha’nın şarkı söyleyişini nefes almadan, hayranlıkla dinledim. Daha önce onun gibi birini hiç dinlememiştim. Bir ölüyü uyandırmaya yetecek kadar güçlü, etkileyici ve sıcak bir sesi vardı. İtiraf etmek gerekirse, hoparlörden gelen ses internetten indirdiğim şarkıların sesleri gibi net değildi ama plağı tercih ederdim. Gerçek bir insan şarkı söylüyor gibiydi. Aretha sanki gerçekten odada bizimle beraberdi.

Blessing gülümsedi. “İyi, değil mi?”

“Gerçekten muhteşem,” diye fısıldadım.

Griff sadece omuz silkti.

Sonra Blessing de omuzlarını hafifçe hareket ettirerek “Herkes farklı formatlarda müzik seviyor galiba,” dedi. İğneyi plaktan kaldırdı ve daha önce bastığı düğmeye tekrar bastı. Düğme bu sefer pikabı birden durdurdu. Plağı yerinden aldıktan sonra kabın içine koyarak onu yeniden raftaki dar boşluğa yerleştirdi. Sonra arkasını dönerek, “Baksana, çikolatalı kek yapacağım. Bana yardım etmeye ne dersin?” diye sordu.

Griff omuzlarını kaldırarak hiçbir şey söylemeden Blessing’i mutfağa kadar takip etti. Ben gitmedim. Olduğum yerde kalıp pikaba baktım. Tekrar dönmesini istiyordum. Bunu çok istiyordum, çünkü o anda bir şeyi sürekli gözden kaçırdığımı fark etmiştim. Müzik sadece müzik değildi; o bir büyüydü. O, varlığından haberdar olmadığınız duyguları açığa çıkarabilir, tamamen öldüğünü sandığınız hislerinize hayat öpücüğü kondurabilirdi. Ayrıca müzik, bir zaman yolculuğu gibiydi. Sizi geçmişte başka zamanlara ve mekânlara taşıyabilirdi. Hem de bunu öyle detaylı yapardı ki, çoktan eskiyip gitmiş spor ayakkabılarınızın üzerindeki desenleri görebilir, ağaçların arasından uçup gitmiş kuşların ötüşünü duyabilir, hatta geçen yaz patates cipslerinin üzerine döktüğünüz sosun kokusunu bile alabilirdiniz. Tüm bu duygular ve hatıralar –öyle dijital bir sesle değil de– gerçek bir şeyle canlandığında büyü çok daha güçlü oluyor. Hayranlıkla etrafta görülebilen müziğe baktım ve bu bana müziği çok seven babamı hatırlattı. Onun geri gelmesini istedim.

Tıpkı Blessing’in yaptığı gibi plaklarla dolu duvarın önüne geldim parmağımı onların önünde hareket ettirerek aramaya başladım. Fakat S harfinin altında Super Furry Animals’ın plağı yoktu. Belli ki Blessing, Galler’in psikedelik rock denemelerin-

den pek haz etmiyordu. Raflarda Oasis'e ait hiçbir şey de yoktu. Alfabenin ilk sıralarındaki harflere doğru ilerledim. Nirvana da yoktu. B'lerin olduğu tarafa doğru geçtim. Beatles. Blessing'in grubun en sevilen şarkılarının derlendiği iki plağı vardı.

Oysa babam çok sevilen şarkılar koleksiyonlarını sevmezdi. Ona göre bu listeler insana fikir veremezdi. Onları, altında kurabiye olmayan çikolata parçacıklarına benzetirdi. Biraz daha sola baktım ve sonunda onun sevebileceğini düşündüğüm bir şey buldum. Beach Boys. Onlara ait birçok plak vardı. Tamamını raftan çekmek üzereyken tereddüt ettim. Sonra derin bir nefes alıp verdim ve ellerimi yana bıraktım. Onlara dokunmaktan çok korkuyordum. Kazadan beri eskisi gibi değildim. Kendimi gerçek değilmiş gibi, yokmuş gibi, sanki dijital bir şarkıymış gibi hissediyordum. Blessing'in değerli kayıtlarına dokunduğumda banyo yapan bir köpek gibi titremeyeceğimden bir türlü emin olamıyordum. Onları çizmeyeceğimi, kırmayacağımı ya da tıpkı bir keresinde aptal deney tüpüne yaptığım gibi yere düşürüp parçalara ayırmayacağımı garanti edemiyordum. Kayıtların önünde boş boş durdum ve tam anlamıyla o anda sıkışıp kaldım.

Ama zaman geçiyordu. Zaman daima geçer.

Biraz müzik çalmayı fena halde istiyor olmalıydım çünkü ben farkına varmadan pikap yeniden dönmeye başlamıştı ve müzik hoparlörlerden hafifçe yayılıyordu. Beach Boys çalıyordu.

Babam kesinlikle odada benimle beraberdi. En sevdiği siyah ve sarı renkli polo tişörtünü giymiş, sahte markalı gözlüklerini takmıştı.

"Merhaba günışığım," dedi. "Kalamam."

"Baba," diye fısıldadım ve ayakta duramayacak kadar titredğim için koltuğa oturdum.

Babam dönen plağa bakarak gülümsedi. “Çok zarif bir seçim. Eski melodiler her zaman en iyileridir, Dylan. Ama Beatles’ın en sevilen şarkılarını seçmediğine memnun oldum. Etrafında çörek olmayan reçele benziyorlar.”

“Biliyorum,” dedim. “Böyle bir şey söyleyeceğini biliyordum.”

Babam güldü. Sonra parmaklarını şaklattı ve sallanarak çalan şarkıya eşlik etti. Ben koltukta oturup sadece onu izledim çünkü bu gerçekten sihir gibiydi. Büyüyü bozup onun ortadan kaybolmasını istemiyordum.

Çok geçmeden babam şarkı söylemeyi ve sallanmayı bırakarak önümde diz çöktü. Sonra yüzümü ellerinin arasına alarak “İyi misin?” diye sordu.

Ona baktım ve güçlkle yutkundum. Sonra çok yavaş bir şekilde başımı sağa sola sallayarak ona sadece gerçeği söyledim. “Hayır.”

Babam yıkılmış gibi gözüküyordu. “Çok üzgünüm, oğlum,” dedi.

“Senin suçun değil,” diye yanıtladım fısıldayarak.

Babamı görmek gittikçe zorlaşıyordu. “Dinle, Dylan,” dediğini duydum. “İyi bir şey yapıyorsun. Erkek kardeşine göz kulak olmakla harika bir iş başarıyorsun.” Koltuğun önüne doğru ilerleyerek çaresizce ve dikkatle önüme baktım. Babam hâlâ oradaydı. Onu çok net duyabiliyordum ama görüntüsünü kaybediyordum. Büyü bozuluyordu.

“Lütfen gitme,” dedim.

“Kalamayacağımı biliyorsun,” dedi babam yakınlarda bir yerden. Çok da uzakta olmayan bir yerden. Onu artık hiç göremiyordum.

“Yine görüşeceğiz,” dedi.

Ayağa kalktım. Yaşlarımın gözlerimden sel gibi akması gerekiyordu ama öyle olmuyordu. “Ama ne zaman?” dedim. “Nerede?”

Gitmişti. Odanın içinde kalan tek yaşam belirtisi hâlâ hoparlörlerden yayılan müzikti. Ellerimi birbirine kenetledim, kendimi toplayıp parmaklarımı geriye çevirerek çıtlattım. Çıt. Çıt. Çıt. Çıt. Sonra kafamı yana eğerek dinlemeye başladım. Beach Boys şarkı söylemeyi bırakmıştı, şimdi sadece enstrüman çalıyordu. Sözleri olmayan o şarkılardan biriydi. Tuhaf bir melodiydi; aynı anda hem yumuşak, hem hüznü hem de umut dolu bir şarkı. Pikabın üzerinde dönen plağa baktım. İğne, kaydın üzerindeki yolculuğunu neredeyse tamamlamış, A yüzündeki son parçaya gelmişti. Albüm kabını alıp ters çevirdim ve şarkının ismine baktım. Sonra onu koltuğa bıraktım ve gülümsedim.

Çünkü şarkının adı “En Yakın Uzak Yer”di.

Tabii ki.

“Bu mükemmel,” dedim. Kendi kendime. Yani hiç kimseye. Sonra tekrar koltuğa oturdum, gözlerimi kapadım ve müziğin beni alıp uzaklara götürmesine izin verdim.

Ve tahmin ettiğim gibi beni en yakın uzak yere götürdü. Bu sefer

parktaki
bir
kum
havuzundaydım.

“Merhaba.”

Kafamı kaldırdım. Yine o kızdı. Matilda. Şu üçgen zil gibi kahkaha atan kız.

“Merhaba,” dedim.

Önümdeki kum tepeciğini işaret ederek “Sandburg?” dedi.

Bu, bildiğim Almanca kelimelerden biriydi. Kafamı sağa sola salladım ve “Hayır, kumdan kale değil, bir yarış pisti,” dedim.

Matilda anlamamış gibi gözüküyordu. Ellerimi önümde kaldırdım ve görünmeyen bir direksiyonu sıkıca tutuyormuş gibi yaptım. Sonra da ağızla brrrrrmm brrrrrmm diye bir ses çıkararak kum havuzunun kenarında dönerek koştum.

Matilda o tiz kahkahasını atarak kafasını salladı. Sonra dizlerinin üzerine oturdu, kumları itip düzelterek tepe, dağ ve kıvrımlı yollara şekil vermeye çalıştı.

Araba taklidi yapmayı bırakarak onu seyrettim. Sonra ben de dizlerimin üzerine çömelerek ona yardım ettim. Bitirdiğimizde ikimiz de bir oyuncak araba alarak onları muhteşem yolumuzun üzerinde dikkatlice sürdük.

Matilda bitiş çizgisini geçerken iri mavi gözleriyle bana bakarak “Das ist gut, ja?” dedi.

“Evet,” dedim. “Bu çok iyi.”

Matilda arabasını havaya kaldırdı, tekerleklerindeki kumu üflledi ve bana gülümsedi. Onu sevdiğimi o an anlamıştım.

Oturma odasının kapısı birkaç santim aralanınca farklı bir boyuta geçtim. Bir an kapının kendi kendine açıldığını sandım. Neredeyse ödüm kopacaktı. Sonra aşağı doğru baktım ve Marlon’un kapıyı ittiğini gördüm. Biraz rahatlayarak gülümse dim. Marlon da o köpek gülüşüyle bana karşılık verdi. Ardından odaya girip plağın önüne gelerek kendini yere bıraktı.

“Beach Boys’u dinliyorum,” dedim sırf bir şey söylemiş olmak için. “Sözleri olmasa da en sevdiğim parça bu.”

Plağın iğnesinin geriye dönüp dönmediğini bilmiyordum ya da onu tekrar geriye alıp almadığımı hatırlamıyordum ama hâlâ “En Yakın Uzak Yer”i dinliyorduk.

Aslında bu mümkün değildi çünkü şarkı sadece iki dakika kırk saniye uzunluğundaydı. Unutmayın, zaman her zaman umduğunuz gibi ilerlemez.

“Umarım Blessing’in plağını bozmamışımdır,” dedim.

Marlon hırıldayarak başını patilerinin üzerine koydu. Sonra birlikte hiç bitmeyen melodiyi dinlemeye koyulduk. Uykuya dalmak üzereydim.

Sonra kapı açıldı ve Griff içeri girdi. Koltuğun üzerinde hareket etmeden durarak yarı kapalı gözkapaklarımın aralığından gizlice onu izledim. Kardeşimin sol yanağında büyük bir çikolata lekesi vardı. Birdenbire durdu ve pikaba baktı. Sonra Marlon’a dönüp “Bunu sen mi çalıştırdın?” diye sordu.

Ha ha, dedim. *Sanki bunu yapabilirmiş gibi*. Ama bunlar sadece kafamdaki kelimelerdi. Onları yüksek sesle söylememiştim. Şimdi bununla uğraşamazdım. Hâlâ babamı ve Matilda’yı düşünüyordum.

Griff yanağını ovalayarak kaşlarını çattı. Sonra da gelip koltuğa, yanıma oturdu.

“Kendini topla,” dedi.

Gözlerimi tamamen açtım ve ben de kaşlarımı çattım. “Ben elimden geleni yapıyorum, tamam mı?” dedim. “Asıl sen kendini topla.”

Marlon alçak sesle havladı, yerinde doğrularak önce bana sonra Griff'e ve sonra tekrar bana baktı. Hangimizin kucağına başını daha önce koyacağına karar veremiyormuş gibi gözüküyordu. Sonra sanırım Griff'in yüzündeki çikolatayı fark etti çünkü birdenbire arka ayaklarının üzerinde doğruldu, patilerini kardeşimin omuzlarına koydu ve yüzünü adam akıllı yaladı.

"İyy," dedi Griff ama gülümsüyordu. İkimiz de gülümsüyorduk. Marlon da mutlu gözüküyordu.

"Teşekkürler Marlon," dedim ve başını okşadım. "Sensiz ne yapardık bilmiyorum." Niye böyle duygusal birine dönüştüğümü bilmiyorum. Bu çok aptalca ve anlamsızdı.

"Sen bir tanesin," diye fısıldadı Griff. "Şu anda koca dünyadaki en harika şey sensin." Onun başını okşadı. Marlon dünyadaki en mutlu köpek gibi gözüküyordu.

Griff koltukta duran boş plak kabını alıp üzerine baktı. "Beach Boys," dedi. "Eminim babam dinliyordur."

Dudaklarımı ısırdım ama gülümsemeden edemedim çünkü Griff'in haklı olduğunu biliyordum. Ama ona babamı parmaklarını şaklatırken ve daha önce çalan şarkılardan birine eşlik ederken gördüğümü söylemedim. Nasıl söyleyebilirdim? Böyle bir şeyi anlatmaya nereden başlarsınız ki?

Kapı üçüncü kez açıldı ve Blessing içeri girdi. "Bence kekler nefis olacak," dedi. "Yaz tatillerini bu yüzden çok seviyorum. Kek yapmak gibi, dönem boyunca zaman ayıramadığım şeyleri yapıyorum." Pikaba baktı. "Demek nasıl çalıştığını keşfettin!"

"Sayılır," dedim.

Griff Marlon'un başını gıdıklayarak, "Sanırım bunu köpeğin keşfetti," dedi. Kendinden bahsedildiğini anlayan Marlon başını

kaldırdı. Sonra koltuktan aşağı atladı ve Blessing'in yanında durarak kuyruğunu salladı.

Blessing gülerek Marlon'un başını kaşıdı. "Buna şaşırmam. Sen çok zekisin, değil mi Marly? Ama bu müzik pek senin tarzın değil. Ben senin daha çok hip hop şarkılarını sevdiğini sanıyordum." Başıyla hoparlörü işaret etti. "Bu arada, plakta çalan ne?"

Griff ve ben aynı anda "Beach Boys" dedik.

Blessing biraz düşündükten sonra ne olduğunu hatırlayarak başını salladı. "Hmm, şimdi hatırladım. 20/20 albümünün sonundaki enstrümantal parça. Hoşuna gitti mi?"

Kafamı sallayıp Griff'e baktım. Omuz silkerek hiçbir şey söylemeyeceğini ya da yine kafasını yarım yamalak sallayacağını sanmıştım ama beni şaşırttı. "Evet, aslında hoşuma gitti," dedi.

Blessing ona baktı. Duyduğundan memnun olduğu belliydi. Bu benim de hoşuma gitmişti. Marlon'a bakarak başını okşadı. "İyi bir seçim yapmışsınız. Pek bilinmeyen bir şarkı. Bu parçayı radyoda duyamazsınız; artık kimsenin bahsetmediği bir albümün içinde saklı kalmış. Ama ben seviyorum. Şu mutlu sonla biten filmlerin sonunda sinemadan ayrılırken çalınan müzikleri hatırlatıyor bana. Hani yumuşak, hüznü, ve sonsuz umutla dolu olanları."

"Vay canına," dedim. Şimdi ona bambaşka bir hayranlıkla bakıyordum. "Bu Dylan Thomas'ın söyleyeceği tarzda bir şey." Tabii ki kendimden değil şairden bahsediyordum.

Griff yeni Nike ayakkabılarını çıkardı, ayaklarını koltuğa kaldırarak bir çekirge gibi oturdu. Sonra yanağını dizlerine doğru yaklaştırarak, "Güzel," dedi. "En Yakın Uzak Yer" isimli parçadan mı, Beach Boys'un bütün şarkılarından mı yoksa daha

önce okul müdürümüz olarak tanıdığımız muhteşem kadından mı bahsettiğini tam olarak bilemiyordum.

Bunlardan biri ya da bunların hepsi olabilirdi.

Sonuçta bunun bir önemi yoktu. Ben sadece Griff'in herhangi bir şeyi güzel bulabilmesinden mutlu olmuştum.

II

Alt katta oturan üşütük Freda, onu atlatmayı başardığım altı günün sonunda beni köşeye sıkıştırdı. Bunu yapacağını biliyordum. Blessing'in mutfağında bizi huzursuz ettiği ilk günden beri bunun olmasını bekliyordum. Beni herkesten daha fazla ürkütüyordu. İlk izlenimlere dayanarak insanlar hakkında peşin hüküm vermenin yanlış olduğunu biliyorum ama o gerçekten tüylerimi ürpertiordu ve onunla tekrar karşılaşmak için can atmıyordum. Bu yüzden duvarların ardından gelen ya da tavana yayılan sesini duyduğumda kötü bir nefesmiş gibi ondan kaçıyordum. Yine de, beni yakalamasının an meselesi olduğunu biliyordum. Bunu yapmak için en hassas olduğum günü seçti.

Şu C harfiyle başlayan gün. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Hani, *onları hiç unutmayacağız ya da geride kalanlara sabır dileriz* gibi şeylerin söylendiği gün.

Annem ve babam önceden C işleriyle ilgili pek bir şey yapmamışlardı. Yaşam sigortaları bile yoktu. Bunun için onları suçlamıyorum. Kim böyle kasvetli şeyleri düşünerek canını sıkmak ister ki? Bu yüzden Amerikan Hükümeti ve İngiliz Konsolosluğu kendi aralarında her şeyi hallettiler. Bize de küçük bir uğurlama olacağını söylediler. Yani çok şatafatlı bir şey değil.

“Ben gitmiyorum,” dedi Griff dişlerinin arasından. “Kesinlikle olmaz. Bunu yapamam.”

“Evet, ben de yapamam,” diye fısıldadım. Bir panik fırtınası içinde dönüp duran beynimi durdurmak için kollarımı başımın üzerinde birleştirdim. Cesur Abi rolünü üstlenmiş olsam da ben de oraya gitme fikriyle yüzleşemiyordum. Bu, fazlasıyla garip bir durumdu.

Üçümüz de mutfak masasında oturuyorduk. Blessing içini çekti. Sonra bir dirseğini masaya koyarak çenesini avcunun içine yerleştirdi. “Bak,” dedi. “Burada oturup sana neyi yapman ya da yapmaman gerektiğini söylemeyeceğim. Ben gidiyorum. Bu çok kolay değil ama eğer gitmezsem daha sonra pişman olabilirim.” Kafasını kaldırarak üzüntüyle omuz silkti. “Yani bu tamamen sana kalmış ve kararın ne olursa olsun benim için sorun değil ama bana eşlik etmeni çok isterim.” Yumruk yaptığı elini yüzüne dayayarak bir kez daha iç çekti. “Eğer gerçekten benimle gelmeyeceksen, o zaman gidip Freda’dan seninle bir süre burada oturmasını isteyeceğim.”

Dehşete kapılarak önce ona sonra da Griff’e baktım. Onun da benim gibi morali bozulmuştu. “Bebek bakıcısı çağırmana gerek yok,” dedi hızlıca. Yüzü itfaiye kırmızısıydı ve ağlamamak için kendini zor tuttuğu belli oluyordu. Ben de kendimi harika hissetmiyordum.

Blessing dudağını ısırdı. Olduğu yerde biraz daha doğrulup avuçlarını açarak ellerini masaya koydu. Çok nazik bir şekilde, “Biliyorum,” dedi. “Ama bunu benim için yapacak, senin için değil. Ben orada... yani... nerede olacağımı biliyorsun, ben oradayken senin evde kendi başına olma fikrine dayanamam.”

Griff öne doğru eğildi, kollarını üst üste masaya koydu ve kafasını kollarının arasına yerleştirdi. Ben sandalyede dimdik oturmuş, zamanın ilerleyişini dinliyordum. Bu anın mümkün olduğu kadar çabuk geçmesini istiyordum. Onun içinde sıkışıp kalmaktan korkuyordum.

“Her neyse, Pudders ve Marlon onu görmekten memnun olacaklardır,” dedi Blessing.

Griff yine tepki vermedi. Ben de hiçbir şey yapmadım.

Blessing, “Çok uzun sürmez. Gidip hemen döneceğiz. Söz veriyorum,” dedi.

Yüzünü göremesem de kardeşimin inadının yumuşadığını hissedebiliyordum. Ama benim için hiçbir şey değişmedi. Hatta kararım git gide kesinleşiyordu. Gerçekten orada olup o sessiz vedayı izleme fikrine dayanamıyordum.

Ama bunu açıklayamadım. Ne Blessing’e ne de Griff’e. Konuşamıyor, ağlayamıyor ve nefes alamıyordum. Hiçbir şey yapamıyordum. Başıma gelenlerden ve şimdi yaşadıklarımın sonra bu çok ağır geliyordu. O kadar üzgündüm ki, elime geçen ilk şeyi tutup odanın diğer tarafına fırlatmaktan gerçekten çok korkuyordum ama bir şekilde kendimi kontrol ederek sadece “Sana bunu yapamayacağımı söylüyorum,” dedim.

Griff kollarının altından “Orada başka kimler olacak? Büyükbabam orada olacak mı?” diye sordu.

Blessing yine dudağını ısırdı.

Başımı sağa sola salladım. “İngiltere’den kimse gelmiyor, değil mi?” Aslında bu gerçek soru değildi. Hatta cevap verilmesini beklemediğiniz halde sorulan şu sorulardan biri bile değildi.

“Büyükbabana haber verdiler. Bir kart göndererek sevgilerini ilettiler ama... yani... biliyorsun işte... O yetmiş altı yaşında ve sağlıklı pek yerinde değil. Bu yolculuğu kaldıramaz,” dedi Blessing.

Bir süre mutfaktaki saatin tik taklarından başka bir ses duyulmadı.

Ben yeniden, “Bunu yapamam,” dedim. Bu defa gerçekten paniklemeye başlamıştım. Griff’e bakarak “Üzgünüm Griff, gerçekten. Her şeyin üstesinden gelebilirim ama bunun değil. Eğer gitmek istiyorsan bensiz gideceksin. Bunu izleyemem, yapamam.” Sonra yumruğumu masanın üzerine vurmamak için kendimi tutarak parmaklarımı çıtlattım. Çıt. Çıt. Çıt. Çıt.

Griff irkilerek kafasını kaldırdı. Belli ki yaydığım kötü enerji onu rahatsız ediyordu. Doğruyu söylemek gerekirse beni de rahatsız ediyordu. Bana beş yıl gibi gelen bir sürenin sonunda Blessing’e baktı. “Peki, geliyorum. Bunu Dylan için yapacağım,” diye mırıldandı. Elinin tersiyle sildiği burnunu çekerek ekledi. “Ve tabi, annem ve babam için.”

Blessing başını hafifçe salladı. Rahatladığını hissetmiştim. Belki de rahatlayan bendim. Biliyorum, ödleğe davranmıştım ama Griff’in gitmesinden memnundum. Hem de oraya gitmediğim için memnun olduğum kadar. O gün nereye gizlenirsem gizleneyim, ne yaparsam yapayım –hoşuma gitse de gitmese de– bir parçam orada olacaktı. Bu kaçınılmazdı. Bu tarz şeylerden öylece sıyrılamazsınız.

“Teşekkürler,” dedim Griff’e. “Sana minnettarım. Hem de tahmin edebileceğinden çok daha fazla.”

“Teşekkürler Griff. Sen çok cesursun,” dedi Blessing.

Griff hiçbir şey söylemedi. Yüzü balmumundan yapılmış gibi gözükiyordu ve hiç kılmıdamıyordu.

Biraz tereddüt ederek elimi yavaşça omzuna koydum. “Üzgünüm, Griff,” dedim. Biliyorum, tam bir pislik gibi davranıyorum.”

Griff sonunda kendini bıraktı, omuzlarını silkti ve dudaklarında minik bir gülümseme belirdi. “Biliyorum,” dedi.

İki gün sonra, Griff yepyeni takım elbisesini giydi. Bu, Blessing’in başka bir hediyesiydi ama üzerinde Nike işareti yoktu. Sonra Porshe Boxster’a binerek gitti. Ben arkada kaldım.

Freda’yla birlikte.

Aslında onun gelmesini beklemiyordum.

Bebek bakıcılığı konusunun kapandığını sanıyordum. Koltuğun üzerinde uzanıp “En Yakın Uzak Yer” pikapta çalarken uzaklara dalarım diye düşünüyordum. Sürekli çalacaktı.

Sonra birden çıkıp geldi. Koca bir çanta dolusu meyveli şeker, içi örgüyle dolu daha büyük bir çanta ve Marlon’la Pudders için yiyecek getirmişti. Kapıyı açıp kafasını hole uzattığında panikledim. Hemen koltuğun arkasına geçerek saklandım.

Çocukça davrandığımı biliyorum. Ne yaptığımı hiç düşünmemiştim bile. Hâlâ müzik çalıyordu. Sesi oldukça kısıktı ama Freda’nın içeride olduğumu anlamasına yetecek kadar duyuluyordu. Gidip müziği kapatmaya fırsat bulamadan Marlon da yanıma gelip benimle beraber gizlendi. Galiba bunun bir oyun olduğunu sanmıştı.

Freda holde bağıırıyordu. “Merhaba? Merhaba?” Sonra müziğin sesine rağmen ayağındaki sandaletlerin cilalı parkelerdeki sesini ve oturma odasının kapısının açıldığını duydum.

“Huu huuu! Kimse yok mu?”

Marlon kuyruğunu sallayarak ses çıkarıyordu. Parmağımı burnunun üzerine koyarak “Şişşt,” dedim.

Yakınlarda bir yerde Pudders’ın yüksek sesle miyavladığını ve kitapların arasındaki gizli yerinden zıplayarak halının üzerinde çıkardığı sesi duydum. Freda onu kucaklamış olmalıydı çünkü miyavlaması mırlamaya dönüşmüş, Freda da o tuhaf kedi kadın seslerini çıkarmaya başlamıştı. Sonra “Peki arkadaşın nerede, bakalım?” diye sordu.

Herhalde kedi olduğu için Pudders’ın ağzını bıçak açmamıştı.

Ben bir taştan bile daha hareketsiz oturarak zamanın geçmesini bekledim. Bir dakika geçti. Belki de iki. Sonra bir hışırtı duydum. Sanırım Freda kedi mamasını çıkarıp o kocaman şişman huysuz tüy yumağını besliyordu.

Bir ısırik, sonrasında şapur şapur sesler ve en sonunda da Pudders’ın her zamankinden daha yüksek sesli mırlamalarını duydum. Marlon için bu çok fazlaydı. Bana bakmadan hızla yerinden fırladı, küçük sığınağımızdan çıkıp kendi atıştırmalıklarını almaya gitti.

“Demek buradasın,” dedi Freda. “Koltuğun arkasında ne yapıyordun bakalım, şapşal köpek?”

O an Marlon kadar şapşal olduğumu fark ettim. Hatta ondan daha fazla. O sadece bir köpekti, bense on beş yaşında bir çocuktum. Bunlar asla değişmeyecek gerçeklerdi. Güçlkle yutkundum. Biraz rahatlamak ve cesaretimi toplamak için parmaklarımı çıtlattım. Çıt. Çıt. Çıt. Çıt. Sonra kendimi tam bir aptal gibi hissederek ayağa kalktım.

Pudders beni hemen fark etti. Kamburunu çıkarttı, tısladı ve hızla hole doğru koştu.

Freda, Marlon'un başını okşadı ve ortadan kaybolan kedinin arkasından "Neyin var?" diye bağırdı. Sonra arkasına dönüp beni gördü.

Kaşlarını o kadar fazla kaldırmıştı ki neredeyse yerlerinden fırlayacaklardı.

Ben de şaşkına dönmüştüm. Freda üzerinde kabarıklıklar olan leopar desenli bir tayt ve altın sarısı bir tişört giyiyordu.

Korkunç geçen bir saniye boyunca orada dikilip birbirimize baktık. Freda'nın eli Marlon'un başının üzerinde, havada asılı kalmış gibiydi. Çok hafif bir şekilde titrediğini fark ettim. Yaşlı birini korkutarak tam bir pislik gibi davrandığımı düşündüm ama sonra başını sallayarak o garip hareketi yaptı ve beni öyle ürküttü ki kendimi kötü hissettiğimi unuttum. Elini yavaşça Marlon'un başına koyarak onu okşamaya devam etti. Sonra çok sakin şekilde "Ah, sensin. Sanırım müziği açan da sendin. Bunu ya sen yaptın ya da periler, ha? Ama yine de gizlendiğin yerden çıkıp bir merhaba diyeceğini umuyordum. Sen Griff'in abisisin, değil mi?" dedi.

"Evet," dedim. "Şey... Burada... Ne yapıyorsunuz?"

Evet, çocukça davrandığım yetmiyormuş gibi bir de kabalık ediyordum. Kendimi savunmam gerekirse, zor bir gün geçirdiğimi söyleyebilirim. Bu, bitmek bilmeyen zor günlerden biri olsa bile.

Freda, Marlon'u okşamaya devam ederken zoraki gülümsedi. "Şey... Aslında ben de sana aynı şeyi soracaktım Dylan. Dylan'dı değil mi? Sen burada ne yapıyorsun? Başka bir yerde olman gerekmiyor muydu?"

Makul bir soruydu.

Utanarak başımı eğdim. Sonra biraz canım sıkıldı ve her şeye burnunu sokan bu yaşlı kadının gitmesini istedim.

Freda kaşlarını çattı. “Ah, beni gördüğüne pek memnun olmadığımı anlıyorum! Ama benden çekinmene gerek yok, meleşim!” dedi. “Ben sadece bir arkadaşım, hepsi bu. Konuşabileceğin biri.” Biraz tereddüt ettikten sonra “Belli ki biriyle konuşmak istiyorsun. Bu durum senin için pek eğlenceli değildir herhalde, değil mi? Yani geride kalmak. Tek başına.”

“Kahretsin Freda,” diye bağırdım. “Bana böyle mi moral veriyorsunuz?” Kelimeler ağzımdan kurşun gibi fırlamıştı. Ama dayanamamıştım çünkü sinirlerimi bozmuştu.

Freda şoka uğramış gibi gözüküyordu. Sanki teslim oluyor-muş gibi ellerini önünde kaldırdı. Kolları hareket ettirmekte zorlanmış olmalıydı çünkü çok ağır gözükken yüzükler takıyordu. “Özür dilerim, tatlım,” dedi. “Bu çok zor bir durum, öyle değil mi? Dürüst olmak gerekirse, sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum.”

Ben de ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Bir an sessizce kalakaldık.

Sonra Freda, “Doğruyu söylemek gerekirse, Dylan, bu tür durumlarda genelde konuşan kişi ben olmam. Ben dinleyen taraf olurum,” dedi. Burnunu çekip taytının belinin arkasına sıkıştırılmış mendili çıkardı. Kıyafetindeki kabarıklıklardan birinin sebebi anlaşılmıştı. Mendili hafifçe gözlerine değdirdi. “Benim işim bu, ben dinlerim,” dedi, sanki bu söylediği çok anlamlıymış gibi. “Ben dinleyicilerle dolu uzun bir listenin en sonundayım. Annem bir dinleyiciydi. Annesi de öyleydi. Tabii ilk kişinin anneannem olmadığını da söylemeliyim. Geriye doğru gidiyor. Bu özel bir yetenek.” Gururla gülümseyerek ekledi. “Sanırım aralarında en yetenekli olan benim çünkü ben aynı zamanda *görebiliyorum*.”

Olduğum yerde durarak koltuğu koruyucu bir engel gibi aramızda tutuyordum. Sarı saçlarında pembe tutamlar olan bu tuhaf yaşlı kadından gerçekten korktuğumu itiraf etmekte bir sakınca görmüyorum. Yaygaracının tekiydi. Haline bakınca İngiltere'ye büyükbabamızı ziyarete gittiğimizde babamın bana ve Griff'e verdiği şu tuhaf, modası geçmiş çiğnenen şekerleri hatırlıyordum. Bu şekerlere Rhubarb 'n' Custards deniyordu. Onları da pek sevmemiştim. Biraz sert ve tatsızlardı.

Freda devam etti. "Yani, bana bağırarak yerine neden beni bir arkadaş gibi görmüyorsun? Biraz sohbet edebiliriz. Bu fena olmaz, değil mi? Tek başına olmaktan iyidir."

"Tek başıma değilim ben," dedim. Bu sefer daha dikkatli konuşmuştum. "Marlon var." Pudders'dan arkadaşımış gibi bahsetmenin âlemi yoktu.

Freda, Marlon'a baktıktan sonra bana dönerek gülümsedi. "Elbette. Köpekler harika arkadaşlardır. Bir köpeği asla hafife almam, Dylan. Onlar bazen insanların göremediği ve anlayamadığı şeyleri görüp anlayabilirler. Kediler de öyle." Açık kapıya bakarak tekrar gülümsedi. "Ama kediler daha kurnazdır ve işlerini iyi bilirler. Sadece onları besleyen kişilerle arkadaş olmak isterler."

Gülümsedim. İçeriye davetsiz girmesine rağmen ona karşı biraz olsun yakınlık hissetmeye başlamıştım. Yine de, "Gerçekten biriyle konuşmak istemiyorum. Bu sizinle ilgili bir şey değil... Sadece bu durum yüzünden," dedim.

Freda, bana alışkın olmadığım o bakışını yöneltti. Sonra gözlerini yuvarladı. "Nasıl istersen, Dylan. Sana ne yapacağımı söyleyeyim. Gidip mutfaktan bir çay alacağım. Sen de koltuğun arkasına saklanmaya devam edebilirsin. Ama tatlım, altın bir

fırsatı kaçırdığını söylemeliyim. Sana kafayı üşütmüş yaşlı bir kadın gibi gözükebilirim ama seni benim gibi dinleyecek birini zor bulursun.” Kırışmış ve bronzlaşmış parmağıyla kulağına dokundu. “Burada sesler duyuyorum. Doktor kulak çınlaması olduğunu söylüyor. Aramızda kalsın, bu sadece farklı dalga boylarından ve frekanslardan dikkatimi çekmeye çalıştıklarında oluyor,” dedi. Sonra göz kırparak çayını almak için mutfağa gitti.

Korkum biraz geçmiş olsa da beni fena halde ürkütüyordu. Bir an keşke Griff ve Blessing’le gitseydim diye düşündüm. Ama sonra nereye gittiklerini hatırladım ve kendimi yeniden berbat hissettim. İşte bu yüzden olduğum yerde durarak zamanın geçmesini bekledim. Daha ne yaptığımı ya da nereye gittiğimi anlayamadan kendimi başka bir yerde bulmuştum. Bu sefer

bir
havaalanında
kontrol
noktasındaydım.

ve altı yaşındaydım. Griff de dört yaşındaydı. Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım ve etrafa baktım. Burası olmak istediğim bir yer değildi. Bu, sadece eski ve kötü bir hatıraydı. İnsanlar sırt çantalarıyla, valizlerle ve tekerlekli bavullarla etrafta koşuşturuyordu. Annem de acele ediyor ve saatine bakıyordu. Babam üzerinde sahip olduğumuz her şeyi içlerinde taşıyan yüksek bavullarla dolu büyük, metal bir tekerlekli arabayı itiyordu.

Biz de bu bagajın en tepesindeydik. Ben ve Griff. Kıkırdıyorduk ve ellerimizi jumbo jetler gibi dümdüz yana açmıştık. Babam arabayı döndürdüğünde uçuyormuş gibi sağa sola eğiliyorduk.

Babam arkamızdan “Şuna bir son verir misiniz? Bavullar denge oyunundaki tahtalar gibi üst üste dizili. Kıpırdamaya

devam ederseniz onları aşağı devireceksiniz. Hepsini toplayacak zamanımız yok, uçağa yetişmemiz gerekiyor.”

Griff le ben kollarımızı hemen yana indirerek zeminle aramızdaki mesafeye baktık.

Babam arabayı itmeyi bırakarak gözlerini yuvarladı. “Bakın,” dedi. “Geç kaldık. Kontrol noktasına gitmemiz gerekiyor, bu yüzden aşağı iniyorsunuz. Annenizle yürüyeceksiniz ve sızlandığınızı duymak istemiyorum, tamam mı?”

Griff le ben ona baktık ama cevap vermedik. Aniden gerinleşen bu yabancı da kimdi?

“Haydi,” dedi ve elini koltukaltıma koyarak beni tekerlekli arabadan indirip yere bıraktı. Sonra aynısını Griff'e yaptı.

Bir şey söylemek istedim ama cesaret edemedim. Ama Griff bunu yaptı. Babama dönerek, “Neden bu kadar kızgınsın?” diye sordu.

“Güzel soru,” dedi annem.

Babam kulağını kaşıdı. Sonra havaalanının soğuk zeminine çömeldi. “Özür dilerim,” diyerek Griff'i burnundan öptü. “Trafığın bu kadar kötü olduğunu düşünmemiştim. Ucu ucuna yetiştik ve bu yüzden aptal gibi davrandım...”

“Affedersin,” dedi annem. “Onların önünde bu kelimeyi kullanmasan nasıl olur acaba?”

“Üzgünüm,” dedi babam ve bize dönerek, “Biraz gerildim bu da beni huysuz bir adama çevirdi. Yine de yeteri kadar hızlı yürürsek uçağı yakalayabiliriz.”

Griff, “Nereye gidiyorduk?” diye sordu.

“Şanghay'a,” dedi annem ve elini tuttu. Benim elimi de tutarak eşyalarla birlikte çoktan önümüze geçen babamın arkasında

ilerlemeye başladı. “Ne dediğimizi hatırlıyor musun? Çin’e gidiyoruz. Uçağa biniyoruz çünkü orası Almanya’dan çok uzakta.”

“Maxim de Çin’de mi olacak?” dedi Griff. Maxim üst katta ki dairede oturuyordu. Benden biraz küçük, Griff’ten de biraz büyüktü. Birlikte oyun oynardık.

“Hayır,” dedi annem.

“Matilda Çin’de mi olacak?” diye sordu. Griff, Matilda’yı tanıyordu çünkü annesi Silke annemin arkadaşıydı ve Matilda bazen annesiyle bizim eve gelirdi.

“Hayır,” dedi annem.

Griff’inkileri bilmiyordum ama benim bacaklarım kopmak üzereydi.

Griff nefes nefese kalmıştı. “Onları bir daha göreceğiz miyiz?” dedi.

“Bilmem,” dedi annem. “Kim bilir? Silke ile haberleşmeyi umuyorum... Bu olursa... Evet... Belki.”

“Peki,” dedi Griff.

“Of Griff, bir sürü soru sordun. Neden biraz abin gibi olmuyorsun?” dedi annem ve gizlice elimi sıktı. Ona bakıp gülümsedim. O da bana gülümsedi.

Üzücü bir andı çünkü Münih’ten ayrılmaya, Maxim ve Matilda’yı orada bırakarak Şanghay adındaki uzak bir yere gitmeye pek hevesli değildim. Yine de geride bıraktığım en üzücü hatıra değildi. Hiç de öyle değildi çünkü bir gün Matilda’yı yeniden göreceğimi düşünerek ilk defa *umut* denilen duyguyu tatmıştım.

Oturma odasında yalnız başıma otururken gözlerimi kırtıptım. Kendimi daha iyi hissediyordum. Sonra koltuğun arkasından çıkarak yavaşça mutfığa doğru ilerledim. Sanki Freda manyetik bir kuvvet gibi beni kendine doğru çekiyordu ve bu artık benim için sorun değildi çünkü yeni bir arkadaş edinmek istiyordum.

Yani, neden olmasın?

Freda haklıydı. Geride kalmak ve tek başına olmak çok da eğlenceli değildi. Hepimizin bazen konuşacak birilerine ihtiyacı vardır.

Ve etrafta başka biri de yoktu, öyle değil mi?

Onu mutfakta bir tencerede su kaynatırken buldum. Beni görmeden önce geldiğimi hissetmiş olmalıydı çünkü omuzları birden hareketsiz kaldı. “Geldin mi? Uzun sürdü. Üçüncü çayımı içiyorum.” Sonra arkasını dönüp bana baktı ve kafasını salladı. “Aferin,” dedi. “Hazır olduğunda gelip yaşlı Freda’yla konuşacağını biliyordum.”

Ne diyeceğimi bilmiyordum bu yüzden gergin bir şekilde masaya oturdum.

Freda ocağın gazını kapattı ve bardağına sıcak su doldurdu. “Kırk sekiz yıldır okyanusun bu tarafında yaşıyorum,” dedi. “Ve hâlâ su ısıtıcısı kullanmadan çay yapmaya alışamadım. Bu hiç normal değil, öyle değil mi meleğim?”

Bana meleğim diye seslenmesi hoşuma gidiyordu. Aklıma Angelo geliyordu. Hastaneyi düşünmekten hoşlanmasam da onu düşünmek beni rahatsız etmiyordu. Kendimi huzurlu ve güvende hissetmemi sağlıyordu. Yine de, Freda’nın benden ne anlatmamı beklediğini bilmiyordum. Dirseklerimi masanın üzerine koyarak çenemi ellerimin arasına yerleştirdim ve hiçbir şey söylemedim.

“Aşağıda bir su ısıtıcısı var. Markası Morphy Richards ama Blessing’in umrunda bile değil. Amerikalıların çoğu böyle. İşleri güçleri filtreli kahve makinesi,” dedi.

Hâlâ ne söyleyeceğimi bilmiyordum bu yüzden sessizce durdum. Sırf konuşmuş olmak için bir şeyler söylemenin bir anlamı yoktu, öyle değil mi?

“Affedersin tatlım, seni sıkıyor muyum?” diye sordu Freda.

Hep böyle doğrudan soru soruyordu. Bir an panikleyip ona baktım ve ne yapacağımı bilemedim. Sonra ona gerçeği söylemeye karar verdim. Zaten ne yapıp edip bunu öğrenecekti. “Evet, biraz,” dedim.

Freda yüzünde o tuhaf, sorgulayıcı ifadeyle bana baktı. Sonra kahkaha attı. “Ah, seni seviyorum Dylan,” dedi. “Dürüst ruhları severim. İnan bana, daha önce gerçekten yalancı olanları da dinlediğimi söyleyebilirim. Ama sen iyi bir çocuksun, değil mi? Sende hoş bir şeyler var. Güven veren bir şeyler.”

Taburemin üzerinde huzursuz bir şekilde kıpırdadım ama biraz gülümsemeden de edemedim. Kullandığı kelimeler bana yine Angelo’yu hatırlatmıştı.

Freda masanın diğer tarafına oturdu. “Peki neden geride kaldın tatlım?”

Dudağımı ısırdım ve oturma odasına geri dönmeyi düşündüm. “Bu konuda konuşmamayı tercih ederim,” dedim soğuk bir şekilde. “Bu özel bir konu.”

Freda başını salladı. “Haklısın,” dedi. İçine üç kaşık şeker koyduktan sonra çayını hızla karıştırdı ve ağzını şapırdatarak bardağından gürültülü bir yudum aldı.

Ona imrenerek baktım. Keşke ben de bir bardak çay içebilseydim. Bana bir tane teklif etme zahmetinde bile bulunmamıştı.

Zaten bunun bir önemi yoktu çünkü ikimiz de onu içemeyeceğimi biliyorduk.

Freda bardağının üzerinden bana baktı. “Peki nasılsın?”

Gülümsedim ve yine dürüstlüğü tercih ettim. “Bu aptalca bir soru.”

Freda da gülümsedi. “Doğru.” Çayını yeniden höpürdetti. Sonra “Kardeşinle konuşmayı hiç denedin mi?” diye sordu.

Omuz silktim. “Ne hakkında?”

Freda gözlerini yuvarladı. “Ah siz erkekler! Çabucak açılmazsınız, değil mi? *Olanlar* hakkında! Kardeşine göz kulak olan abi konusunda. Ne bileyim, herhangi bir şey işte!”

Tuhaf bir şekilde bu sohbetten keyif alıyor olsam da konuşmanın seyri beni git gide daha çok huzursuz ediyordu. Beceriksizce parmaklarımı çıtlattım. Çıt. Çıt. Çıt. Çıt. Sonra “Hayır,” dedim.

“Senin için onunla konuşmamı ister misin? Bu konuda iyiyimdir. Belli etmeden bir şeyler söyleyebilirim. Kendini daha iyi hisseder. Onu sevdiğini bilmesine izin ver,” dedi Freda.

Panik içinde ona baktım. “Yoo, gerçekten,” dedim. “Lütfen yapma. Bu sadece onu korkutur. Hem zaten bir sorun yok. O bunu biliyor. Bildiğine eminim.”

Freda hayal kırıklığına uğramış gibi gözüküyordu. “Eğer sen bundan eminsen sorun yok.”

“Eminim,” dedim. Öyleydim de. Bundan hiç kuşku yoktu.

Dışarıda bir arabanın durduğunu duyduk. Sonra da arabanın kapılarının kapanışını. Ayağa kalkarak pencereye doğru yürüdüm.

“Geri döndüler,” dedim.

Freda ağzıyla itiraz ettiğini belli eden bir ses çıkararak başını sağa sola salladı. “Bu gerçekten hızlı bir veda oldu.”

Omuzlarımı silktim ve sokağa baktım. Griff ve Blessing kaldırımında güneşin altında duruyordu. Sonra Blessing hastanedenkinden çok daha sıkıca kardeşime sarıldı.

“Teşekkürler,” diye fısıldadım.

Freda masadan “Ona iyi bak, Dylan. Bugün biraz ilgiye ihtiyacı olacak,” dedi.

Başımla onayladım. “Biliyorum,” dedim. “Bundan sonra birçok gün ilgiye ihtiyacı olacak.”

Zaman olağan ritmiyle ilerliyordu. Saniyeler dakikalara, dakikalar saatlere ve saatler günlere dönüşüyordu.

Griff ve ben de zamanla birlikte ilerliyorduk.

Marlon'u yürüyüşe götürüyor ve her defasında aynı yüzleri görüyorduk. Bed-Stuy'da ilk sabah gördüğümüz insanlar kısa sürede sıradan figürlere dönüşmüştü: trafik görevlisi kadın, onu kızdıran adam, DVD satıcısı ve Beyoncé gibi şarkı söyleyip çanta satan yaşlı kadın. Bütün gün Jefferson ve Bedford'un köşesindeki evlerinin önünde oturan ve sadece kart oyunları oynayarak dev hoparlörlerden Prince dinleyen aile gibi sürekli görmeye alıştığımız başka yüzler de vardı. Diğer zamanlarda Pudders'ı kızdırıyor ya da Blessing'in plak koleksiyonunu kurcalıyorduk. Kitaplarını da karıştırmıştık. Bazen Griff, basketbol sahasında takılan şu çocuklarla birkaç atış yapmak için karşı caddeye gidiyordu. Onları zaten tanıyordu. İsimleri Kayland ve Gregory'ydi. Daha önceden Griff'le arkadaş olmasalar da sözde arkadaşlarımızdan çok daha iyidiler. Eski arkadaşlarımızdan bir tanesi bile ziyarete gelmemişti. Belki de okul müdürünün kapısını çalmak istemiyorlardı ya da birdenbire yetim kalmış birisiyle takılmanın tuhaf olduğunu düşünüyorlardı. Yine de hepsi işe yaramazdı. Ama Kayland ve Gregory hoş çocuklardı. Topu nasıl kullanacaklarını

iyi biliyorlardı. Griff'e topu yere vurarak pas atmayı, aksi yöne pas vermeyi, top sektirmeyi, rakibi basket atacağına inandırıp kandırmayı, topu parmağında yuvarlayarak potaya atmayı ve işe yarar birkaç başka numarayı göstermişlerdi. Onlar bunları yaparken ben de yakınlardaki ağacın gölgelik dallarına çıkıp tribündeki bir seyirci gibi onları izliyordum, çünkü hiçbir zaman basketboldan anlayan biri olmamıştım. Hayatım boyunca sahip olmadığım bir alışkanlığı neden değiştireyim ki?

Diğer zamanlarda hiçbir şey yapmıyor, etrafta öylece takılıp zamanın geçmesini bekliyorduk.

Üzüntümüzü paylaşmamıza rağmen Griff'le hiç yakınlaşmıyorduk. Birbirimizden kopmuş gibiydik. İkimiz de kendi dünyalarımızda yapayalnızdık ve ben elimi uzatıp ona doğru bir şekilde ulaşmanın yolunu bilmiyordum. Hep benim yanımdaydı ama her zaman kilometrelerce uzaktaydı. Sanırım yas tutmak, sevdiğin biriyle ya da sevdiğin birçok kişiyle bağlarının tümüyle koptuğunu hissetmek gibi bir şey. Peki böylesine acı veren ağır bir şeyden nasıl bahsedebilirsin ki? Yaşadıklarını nasıl anlamlı kelimelere dökebilirsin?

Sonra aslında bunu yapmamıza gerek olmadığını keşfettim. Dylan Thomas bunu bizim için yapmıştı zaten. Tabii ki yine şair olan Dylan Thomas'tan bahsediyorum. Hiçbir felaket, beni kendimden üçüncü tekil şahıs kullanarak bahsedecek kadar acınası bir hale düşüremez. Dylan Thomas Taylor böyle biri değildir.

Oturma odasındaydık. Ben, Griff ve Marlon. Blessing, birkaç eşyamızı almak için Park Slope'taki dairemize gitmişti. Bu defa Griff onunla gitmemek konusunda kararlı davranmıştı. Bu durumdan memnundum çünkü gitseydi ben de orada onunla beraber olup yitirdiğim yaşamımdan geri kalan hatıralara doku-

nacaktım. Başka şansım yoktu. İkinci bir defa ödleklilik yapmam doğru olmazdı ve bu mümkün de değildi.

Griff evimize ayak basmamak konusunda o kadar kararlıydı ki Blessing onu ikna etmeyi denemedi bile. Bu, oraya gitmek için benim de üzerimde baskı olmadığı anlamına geliyordu. Bu yüzden Blessing dışarıda bizim için zor olan bir şeyi yaparken otuma odasında yayılarak yine Beach Boys'u dinlemeye koyulduk. Freda mutfakta oturup örgü örüyor, bir yandan da büyük bir torba dolusu şekeri kütürdeterek yiyordu. Bu ses benden daha çok Griff'i rahatsız ediyordu. Sanırım Freda'yı Griff'ten daha iyi tanıyordum. Üşütük olsa da fena biri olmadığını biliyordum.

Doğruyu söylemek gerekirse, ben o sırada zaten başka bir yerlerdeydim. Münih'te, Şanghay'da ya da en yakındaki başka uzak bir yerde. Her yerdeydim ve hiçbir yerde değildim. Sonra kardeşimin sesini duydum. Bu ses beni ona ve oturma odasına geri çekti.

Pikabın iğnesi plağın A yüzündeki son parçaya ulaştığında "Bunu seviyorum," dedi sessizce. "Acıklı bir filmin sonunda çalınan müziklere benziyor; hem yumuşak, hem hüznü hem de umut dolu."

Koltuğun tepesinde oturuyordum. Ayaklarım Griff'in başının yanında duruyordu. Aşağıya doğru bakarak ona gülümsedim. Yastıkların üzerine dümdüz uzanmış tavana bakıyordu. O sırada ne söylediğinin farkına vardığını sanmıyorum. Yine de, Blessing'in güzel sözlerini hatırlaması çok hoştu. Ayrıca bu melodiyi benim sevdiğim kadar sevmesi de çok güzeldi.

Şarkı bittiğinde yerinden kalkıp plağı çevirmedi. Kolları yüzünde, koltuğun üzerinde öylece kaldı. Hoparlörlerden ses gelmese de plak hiç durmadan dönmeye devam ediyordu.

Kalkıp plağı çevirmeyi düşündüm. Sonra “Şunu değıştirecek misin Griff? dedim.

Griff cevap vermedi. Bunu yapmasını zaten beklemiyordum. Plak ses çıkarmadan dönmeye devam etti. Sonra Griff’in kolunun altından yüzünün kenarına doğru büyük bir damlanın yuvarlandığını gördüm. Deri koltuğun üzerine düştü ve orada her şeyi açığa çıkaran minik bir su birikintisi olarak kaldı.

“Ah dostum,” diye fısıldadım. “Ağlamakta bir sorun yok.” Ben bunu yapabilecek olsaydım Nil Nehri’ni doldurmaya yetecek kadar gözyaşı dökerdim.

Griff benimki kadar kısık bir sesle “Keşke burada olsalardı,” dedi.

Dudağımı ısırdım. Sonra çok yavaşça öne doğru eğildim, titreyen elimi uzatarak kıvrıcık saçlarına dokundum. “Biliyorum,” dedim. “Ama... burada değillerse başka bir yerdedirler, Griff. Sence de bu mantıklı değil mi? Tüm o... o... ısıltı... bir yerlere gitmiş olmalı.”

Tam olarak neden bahsettiğimi bilmiyordum. Keşke fen ya da din dersiyle biraz daha ilgilenmiş olsaydım.

Griff birden doğrularak öfkeli bir şekilde avuçlarıyla gözlerini ovaladı. Hızla geri çekilip kollarımı kavuşturdum. Birbirimize dokunup sarılan tipler değildik ve hiçbir şey bunu değıştiremezdi. Boş gözlerle duvardaki kitap raflarına bakarak “Şu kelimelere bak. Milyonlarca kelime var. Şurada benim neler hissettiğimi biraz olsun anlatabilecek tek bir kitap bile olmadığından eminim,” dedi.

Kafamı kaşıdım ve ben de kitaplara baktım. Sonra, sadece içimden geldiği için “Aslında bence vardır, Griff. Olmalı,” dedim.

Ama Griff artık kitaplarla ilgilenmiyordu. İçini çekti, yerinden kalktı ve pikabı kapadı. Sonra cebinden çıkardığı bir şey baktı. Telefonuydu. Doğum gününde ona aldıkları yeni, pahalı telefonu. Kazadan beri onu görmemiştim. Hâlâ ona sahip olduğunu bile bilmiyordum. “Geriye kalan tek şey bu,” dedi Griff. Sesi biraz titremişti. “Parçalara ayrılmayan tek şey bu. Aptal bir telefon. Ne boş, ne saçma bir tesadüf bu böyle!”

Başparmağımı dişlerimin arasına alarak ısırdım. Duygularını ifade ettiğini duymak güzeldi ama ben bunun üstesinden gelebileceğimden emin değildim.

Griff birdenbire, ben daha ne olduğunu anlamadan telefonu tüm gücüyle fırlattı. Havada uçan telefonun bana çarpmaması için kafamı eğmek zorunda kaldım. Yanımdan geçip pencereye çarparak gümbürtüyle yere düştü. O kadar hızlıydı ki camı kırmamasına şaşmıştım.

Marlon havlayıp koltukta doğruldu. Patileri vücudumun yanındaydı sanki beni korumak için bedenini siper ediyor gibiydi. Bu köpeği seviyorum.

Odanın diğer tarafındaki raflardan tıkırtılar geldi. Ardından da bir tüy yumağı ve kitap yığını yere düştü. Pudders bir hortlak gibi saklandığı yerden fırlayıp kaçmıştı.

“Tanrım, Griff,” dedim. “Sakin ol! Hepimizi korkutuyorsun!”

“Kahretsin,” dedi Griff ve cama bir şey olup olmadığını kontrol etmek için pencereye doğru koştu.

Oturma odasının kapısı açıldı ve Freda görüldü. Endişeyle odaya göz attıktan sonra Griff’e baktı ve başını hafifçe sallayarak gözlerini benim üzerimde sabitledi. “Her şey yolunda mı?” dedi.

Ben *Kim bilir?* der gibi omuzlarımı silktim.

Griff kızarmıştı. Yere eğildi, telefonunu aldı ve Freda'ya göstermek için havaya kaldırdı. "Şey... ben... telefonumu düşürdüm."

"Öyle mi?" dedi Freda. Bu bir soruya benzemiyordu. Hatta cevap verilmesini beklemediğiniz halde sorulan şu sorulardan biri bile değildi.

"Evet," diye mırıldandı Griff.

Freda kafasıyla rafları işaret ederek, "Kitapları da düşürmüşsün galiba," dedi.

"Onu ben yapmadım," dedi Griff. "Pudders yaptı."

Freda kaşlarını kaldırarak bana baktı. Ben hâlâ koltuğun tepesinde oturuyordum ve Marlon da kafasını kaldırmış kucığımda oturuyordu. Freda bana "Bunu sen mi yaptın?" dedi.

"Hayır," dedim öfkeyle. "Ben hiçbir şey yapmadım."

Marlon havladı ve kuyruğunu bacaklarıma değdirerek salladı.

"O değil," dedi Griff. "Pudders."

"Hmm anladım," dedi Freda. "Demek kedi suçlu, öyle mi?"

"Ee... evet," dedim. "Çünkü raftan atlayıp kitapları yere deviren oydu. Griff değildi. Senin sandığın gibi ben de değildim."

Freda başını salladı. Griff'e baktı. "Eminsin değil mi, tatlım? Bu olmadan önce senin konuştuğunu duydum. Yanlış anlamamı istemem ama sesin biraz kötü geliyordu."

Griff daha da kızardı. "Plaktan gelen sesler olmalı," dedi.

Freda yeniden yavaşça başını salladı. "Eğer konuşmak istersen Griff, ben iyi bir dinleyiciyimdir. Gerçekten."

"Cidden öyle," dedim.

Freda'nın yüzü parladı. Bana gülümsedi.

“Hayır. Sorun yok. Yine de teşekkürler,” dedi Griff.

Freda ona bakarak içini çekti. Sonra tekrar bana baktı ve ben de omuzlarımı silktim. Bu, Griff’in seçimiydi. Onunla konuşmasını sağlayamazdım. Sonunda Freda gözlerini yuvarladı. “Ah siz erkekler! Çabucak açılmazsınız, değil mi?” dedi.

“İyiym dedim,” diye karşılık verdi Griff soğuk bir şekilde.

“Peki, iyi o zaman,” dedi Freda. “Ama unutma, ne zaman istersen mutfakta bir bardak çay ve seni dinleyecek bir dost kulağı var.” Sonra kapıyı kapadı ve dışarı çıktı.

“Tuhaf kadın,” dedi Griff.

“En azından sana çay içmeyi teklif etti,” dedim.

“O pis çayını kendine saklasın,” dedi Griff.

Gülümsedim. Çünkü bazen, bazı şeyler aslında hiç komik olmadıkları halde komik oluyorlar.

Griff derin bir nefes aldı. Düşen kitapların yanına giderek dizlerinin üzerine çöktü. Sonra onları toplayıp üst üste koymaya başladı. Marlon da onun ne yaptığını görmek için koltuktan atlayıp yanına gitti.

“Önümü kapatıyorsun Marly,” diye homurdandı Griff alçak sesle.

Marlon dilini dışarı çıkararak yere oturdu. Üzölmüş gibi gözüküyordu. Oraya gidip yanına oturarak onun başını okşadım. Tekrar gülümsemeye başladı.

“Bu kitaplar çok sıkıcı,” dedi Griff. Yerden başka bir kitap alarak elinde çevirdi. Sonra birden geriye atılarak yere oturdu. “Dylan!”

Hızla kafamı kaldırdım. Griff hâlâ kitabı elinde tutuyordu. Açılıp yere düştüğünde kıvrılmış olan yaprağı görebiliyordum.

Ne kitabı olduğunu anlamak için başımı eğdim. Farklı şairlerin farklı şiirlerinden oluşan eski, tozlu bir kitaptı sadece.

“Bu kadar şaşırtıcı olan ne?” dedim.

“Vay canına!” dedi Griff. İşte oradaydı. Aramızdaki kozmik bağ. Yok olmamıştı, sadece bazen birazcık zayıflıyordu.

Griff kitabı dizlerinin üzerine koydu ve katlanan sayfayı yavaşça düzeltti. “Bu kader gibi bir şey,” dedi. “Öyle olmalı.”

Baş parmağımı dişlerimin arasında alıp ısırdım. Sonra parmaklarımı çıtlattım. Çıt. Çıt. Çıt. Çıt.

Griff kafasını kaldırdı. İrkilmişti.

“Üzgünüm,” dedim. “Kötü bir alışkanlık.”

Griff beni dinlemiyordu. Beni fark etmiyordu bile. Burnunu kitaba yaklaştırmış yazıları okuyordu. Her ne okuyorsa çok ilginç olmalıydı çünkü hayatım boyunca Griff'in bir kitaba bu kadar daldığını görmemiştim.

Marlon inledi, sırt üstü uzanarak karnını yukarı çevirdi. Onu gıdıklamamı istiyor gibiydi.

“Şişşt,” dedim. “Şimdi değil dostum.” Sonra Griff'e baktım. “Ne okuyorsun? Orada ne yazıyor?” diye sordum.

Griff hiçbir şey söylemedi. Sadece okumaya devam etti.

Zaman geçti.

Ardından kitabı tekrar yere koyarak “Vay canına,” dedi.

Ona baktım. “Ne için vay canına?”

“Gerçekten vay canına,” dedi Griff. Dizlerine sarılarak fısıldadı. “Teşekkürler Dylan.”

Kaskatı kesilmiş oturdum. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Ne yaptığımı da bilmiyordum.

Griff burnunu ovuşturdu, bana ve Marlon'a doğru bakarak gülümsedi. "Kelimeler hakkında yanılmışım," dedi. "Bazı kelimeler anlamlı. Üstelik onları yazdığında sadece on dört yaşındaymış." Griff ayağa kalkarak hayranlıkla başını sağa sola salladı. "On dört!" Parmaklarını şaklatarak "Her neyse, bütün gün burada oturup bekleyemem değil mi? Gidip bir bardak çay içelim mi?" dedi.

Marlon kuyruğunu salladı, yüksek sesle havladı ve patilerinin üzerine doğruldu.

Ama ben yerimden kalkmadım. Bunu yapmak yerine sırt üstü uzandım ve cennetin olduğu tarafa doğru baktım. "Ben gelmiyorum. Sen git Griff. Freda'ya karşı nazık ol, tamam mı?" dedim.

Griff hafifçe gülümsedi. "Bu üşütük kadın o kadar da deli değildir belki, ha?" dedi. Sonra sanki orada yokmuşum gibi üzerimden geçerek Marlon'la birlikte mutfağa gitti.

Onlar gidince yeniden doğruldum. Dizlerimin üzerinde emekleyerek şiir kitabının yerde açık durduğu tarafa doğru ilerledim. Sayfaya bakınca orada yazılı tek bir şiir olduğunu gördüm. İsmi "Aydaki Palyaço"ydü. Hızlıca okudum. Şiirin adı aldatıcıydı çünkü dizeler palyaçolardan ya da aydan bahsetmiyordu. Yas tutmak hakkında bir şiirdi. Her dizeden şairin gözyaşları akıyordu sanki. Beni şiirin sonunda yazanlar etkilemişti.

Dylan Thomas 1914–1953

(Şair, bu şiiri 14 yaşındayken yazmıştır.)

On dört mü?

Benden bir yaş küçük, Griff'ten bir yaş büyükken.

“Vay canına,” dedim ve uzanıp sayfaya hafifçe dokundum. Kelimelerin parmak uçlarımin altında ufalandığından emindim. Öyle hüzünlü ve güzellerdi ki.

Zaman olağan hızıyla ilerliyordu. Saniyeler dakikalara dönüşüyor, dakikalar saatlere eviriliyor ve saatler bir araya geleerek günleri oluşturuyordu. Benim içim biraz olsun ısınmasa da Bed-Stuy yaz güneşi altında kavrulmaya devam ediyordu. Hissetmesem de öyle olduğunu biliyordum çünkü temmuz ayında Brooklyn her zaman sıcaktır.

Şanghay hakkında da aynı şeyi söyleyebilirdim. Bu ikisi ne kadar karşılaştırılabilirse artık.

Yine de bir karşılaştırma yapacaksak, Şanghay daha çok Manhattan'a benziyordu. Feribotla yaklaşırken birini diğeri zannedebilirdiniz. Şanghay'ın yerden yükselen devasa gökdelenleri kocaman bir at nalına benzeyen suyu yukarıdan görüyordu. Bu nehirlerle New York'taki gibi East River, Lower Bay, Hudson River denmiyordu ama onlara da pekâlâ bu isimler verilebilirdi. Hepsi o kadar yüksekti ki, tepeyi görmek için yukarı baktığınızda güneşten gözünüz acıyordu. Ve tüm bunların üzerinde Şanghay Kulesi yükseliyordu. Şehir daima iskeleler ve çelik malzemelerle kaplıydı ve bu inşaatlar hiç bitmeyecekmiş gibi gözüktüyordu. Ya da

benim
için
bu
hep
böyle
olacaktı.

Çünkü ben sekiz yaşındayken öyleydi, yani bir kısmı inşa edilmiş binaların tamamlanması için yapılacak daha çok iş vardı.

Bir yılı aşkın süredir Çin’de yaşıyorduk. Şehrin etrafında yaptığımız hafta sonu yürüyüşlerinden birine çıkmıştık. Ahşap kukla oynatan yaşlı bir adamı izliyordum. Kuklaya iplerle bağlı küçük bir çubuğu evirip çevirerek onu önündeki kaldırımında dans ettiriyordu. Kuklanın dansı ve hareketleri öylesine kusursuzdu ki, onu seyretmek insanı büyüliyordu. Adamlar kuklanın etrafında küçük bir kalabalık toplanmıştı. Babam hafifçe bacağıma dokundu, benimle konuşabilmek için başını yana çevirerek “Şu aptal kuklayı boş ver, şuna ne diyorsun Dyl?” dedi. Sokağın karşısını işaret ediyordu. “Bittiğinde Şanghay’daki en yüksek bina olacak.”

Gözlerimi kısarak puslu gökyüzüne baktım. Görebildiğim tek şey, devasa bir inşaatın şekli pek de belli olmayan iskeletiydi. Şehrin başka yerlerindeki diğer inşaatlara benziyordu ama onlardan milyarlarca kat daha büyüktü. Omuzlarımı silktim ve gerçeği söyledim. “Sıkıcı.”

Babam başını hayretle sağa sola salladı. Sonra kollarını kaldırdı, beni omuzlarından indirerek yere bıraktı. “Her şeyin sıkıcı olduğunu düşünüyorsun, senin sorunun bu,” dedi. “Yakında küçük bir pesimiste dönüşeceksin. Sana bir şey daha söyleyeyim mi Dylan Thomas Taylor, git gide omuzlarımda oturamayacak

kadar büyüyüp ağırlaşıyorsun. Bu şekilde büyümeye devam edersen yakında sen beni taşıyacaksın.”

Annem yanımda Griff’in elini tutuyordu. Babama baktı. “Dyl mi ağırlaşıyor? Herhalde *yaşlanıp eski gücünü kaybediyorum* demek istiyorsun Steve! Çocuklar doğmadan önce Reading Festivali’nde Slipknot konserine gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Neredeyse üç saat boyunca beni omuzlarında taşıırken aynı zamanda kalabalıkta dans etmeyi de başarmıştın. Ve ben Dyl’den çok daha fazla ağırdım! Karşılaştıracak olursak o yanımda tüy kadar hafif kalır. Eski formunu kaybediyorsun.”

“Peki, Meg,” dedi babam. Biraz alınmıştı. “Durma haydi, beni aşağıla!”

Babamın kolunu çektim. “Pestamist ne demek?”

Babam önce ne dediğimi anlayamadı. Sonra gülerек cevap vermeye hazırlandı ama yeterince hızlı davranamadı. Bizim ailede konuşmak istiyorsanız gerçekten de hızlı olmalısınız.

“Pesimist mi demek istiyorsun?” diye atıldı annem. “Aslına bakarsan pestamist de kulağa hoş geliyor.”

“Peki ama, o ne demek?”

“Her zaman şikayet eden, mızımızlanan, homurdanan ve endişelenen kişiye böyle denir,” dedi annem. “Baban gibi.”

“Ben öyle değilim,” dedi babam. “Zaten o anlama gelmiyor.”

“Evet o anlama geliyor,” dedi annem.

Babam iç çekti. Kolunu omzuma koydu, boylarımızı aynı seviyeye getirmek için eğildi ve diğer eliyle o kirli, tozlu inşaat alanını işaret etti. “Şimdi oldukça sıkıcı gözüküyor” dedi. “Ama tekrar bakarsan aslında inşaatçı çalışanların çok iyi bir başlangıç

yaptığını ve tamamlandığında binanın gökyüzünde hemen göze çarpacağını görebilirsin. Anladın, değil mi?”

Omuzlarımı silktim ve tozlar arasında yükselen binaya baktım. “Bilmem,” dedim. “Galiba.”

Babam yine saçlarımı karıştırdı. “Tabii ki de anladın. Çünkü annen ve benim gibi optimistsin. Biz her şeye iyi tarafından bakarız. Optimist olmak harikadır.”

Griff, “Ben de öyleyim,” diye bağırdı. “Ben de *heptemizim*.” Hepimiz güldük. Griff bile kendine gülüyordu.

Annemin çantasından telefon sesi geldi. Annem, “Benimki mi?” dedi.

“Öyle olmalı,” dedi babam. “Yine telefonları çalmaya başlamadıysan.”

“Cevap versem iyi olacak,” dedi annem ve çantasını karıştırmaya başladı.

“Belki de bizimkilerdir.”

“Sanmıyorum,” dedi babam.

Haklıydı. İngiltere’den aramıyorlardı. Zaten orada çok insan tanı mıyorduk. Büyükbabam değildi. Sadece bir şeyler istediğinde bizi arayan Dave Amca da değildi ve bize kullanamayacağımız hediye çekleri gönderen uzak akrabamız Dee de değildi.

Çok daha heyecan verici bir şeydi.

Puslu Şanghay’ın sıcağında bir yığın insanla ve dans eden ahşap kuklayla birlikte kaldırımda bekliyorduk. Annem şöyle söylüyordu:

“Merhaba... Silke? Silke? Aman Tanrım! İnanmıyorum. Nasılsın?” Uzun bir duraksama “Olamaz! Ne? Şanghay’da mı? Ne zamandan beri?” Tekrar kısa bir duraksama. “Gerçekten mi? Bu

inanılmaz bir şey!” Uzun bir duraksama. “Evet, evet. Kesinlikle! Bu harika. Seni tekrar görmek ve havadisleri almak için sabırsızlanıyorum.” Kısa bir duraksama. “Tamam... Peki. Evet tabii! O zaman yakında görüşürüz, hoşça kal.”

Annem telefonu çantasına koydu, yüzünde mutlu ve şaşkın bir ifadeyle bize baktı. “Kim olduğunu tahmin edebiliyor musunuz?”

“Silke,” dedi babam. “Eminim. Son kararım.”

“Aynen öyle,” dedi annem. Mutlu ve şaşkın gözüküyordu. “Silke Sommer! Münih’ten. Peki nerede olduğunu tahmin edebiliyor musun?”

“Burada,” dedi babam. “Şanghay’da.”

“Düşünebiliyor musun?!” dedi annem. “Ne tuhaf değil mi?”

“Çok,” dedi babam.

“Üç aylığına buraya gelmişler,” dedi annem. “Silke, Sven’in bir banka işinde olduğunu söyledi.” Sonra birden kafası karışmış gibi gözüktü. “Gerçekten bunu kastetmedi değil mi?”

“Ha,” dedi babam. “Eğer öyleyse, banka soyguncusu Sven, borsacı Sven’den çok daha ilgi çekici olur!”

“Acımasız olma,” dedi annem. “Sven iyi bir adam. Sıkıcı biri olması onun suçu değil. Her neyse, o burada bir bankada çalışıyor ve Silke bizimle buluşmak istiyor. Onda hâlâ numaram olduğunu sanmıyordum,” dedi.

“Kulağa hoş geliyor,” dedi babam. Sonra Griff’e ve bana baktı. “Hep böyle değil midir zaten? Bu tür tatsız haberler tam da bir inşaatı seyrederken geliverir!” Babam anneme baktı. “Lütfen Sven’le gezip tozmamı isteme benden. Şaka yapmıyorum. O adam uykusuzluğu tedavi edecek kadar sıkıcı.”

Annem güldü. “Hep şikayet ediyorsun,” dedi. Sonra Griff’le bana bakarak “Siz ne düşünüyorsunuz çocuklar? Münih’ten birkaç eski arkadaşla buluşmak hoşunuza gider mi?” dedi.

“Ben kukla istiyorum,” diye bağırdı Griff.

“Ama alamayacaksın,” dedi annem. “Ya sen Dylan? Silke ve Matilda’yı hatırlıyor musun?”

“Tabii ki,” dedim. Başka bir şey söylemedim. Çünkü bir şeyi sırf söylemiş olmak için söylemenin bir anlamı yoktu, öyle değil mi? Bu yüzden ağızımı kapalı tuttum ve düşüncelerimi kendime sakladım. Babam elimi tuttu. Birlikte kaldırımda yürürken kafamı çevirip yarısı tamamlanmış Şanghay Kulesi’ne bir kez daha baktım. Bu defa tümüyle farklı gözüküyordu. Artık inşaatçı çalışanların muhteşem bir başlangıç yaptığını, heybetli ve güzel kulenin gökyüzünde yükselmesinin an meselesi olduğunu biliyordum.

Zaman olağan hızıyla ilerliyordu. Saniyeler dakikalara dönüşüyor, dakikalar saatlere eviriliyor ve saatler bir araya gelerek günleri oluşturuyordu. Bir öğleden sonra Griff’le serin oturma odasında oturmuş, televizyonda Dünya Ticaret Merkezi’nin inşasıyla ilgili sıkıcı bir belgesel izliyorduk, çünkü yapacak pek fazla bir şey yoktu.

Sonra telefon çaldı. Neden olduğunu bilmiyorum ama çalışırken tatsız bir haber alacağımıza dair bir şeyler vardı.

Griff televizyonun sesini kısıtı. İkimiz de koltukta hareketsiz durarak açık kapının ardındaki holde Blessing’in telefonla konuşmasına kulak kabarttık. Şöyle diyordu:

“Merhaba... Evet ben Blessing Knowles.” Kısa bir duraksama. “Evet.” Tekrar kısa bir duraksama. “Evet.” Bir tane daha. “Yani... İyi, sanırım. Mümkün olduğunda üstesinden gelmeye

“Çalışıyoruz.” Bir tane daha “Evet.” Uzun bir duraksama. “Ah, gerçekten mi?” Uzun bir duraksama daha. “Ah evet... Evet, bu iyi bir haber. Peki bu kesin mi?” Oldukça uzun bir duraksama. “Bu kadar çabuk mu?” Kısa bir duraksama. “Evet, tabii. Kesinlikle.” Ortalama uzunlukta bir duraksama. “Tamam, o zaman yarın sizi bekliyoruz. Hoşça kalın.”

Blessing’in telefonu duvardaki yerine asarak kapattığını duyduk. Birkaç dakikalık bir sessizlik oldu. İyi bir haber alacağımızı umuyor olsam da tedirgin olmuştum. Parmaklarımı çıtlattım. Elimde değildi. Sanırım eski alışkanlıklar zor kayboluyor. Yanımda duran Griff irkilmişti.

Blessing açık olan kapıdan kafasını uzattı.

“Telefonla konuştum,” dedi.

“Hiç duymadık,” dedim.

“Ciddi olamazsın,” dedi Griff.

Blessing iç çekti. “Dalga geçmeyi kes. Alay, nüktenin en bayağı biçimidir. Bunu hangi yazarın söylediğini biliyor musun?”

“Dylan Thomas,” dedi Griff hızla. “Eminim. Son kararım.” Haklı olduğundan emindi. Ben de Blessing’in mutlu ve şaşkın bir ifadeyle Aynen öyle! demesini bekliyordum. Ama bunu yapmadı. Bunun yerine “Hayır, başka bir İngiliz yazardı. Oscar Wilde. Yoksa İrlandalı mıydı? Her neyse konudan uzaklaşıyorum. Telefon eden İngiliz Konsolosluğu’ndan Alison’dı.”

Griff ve ben doğrulup ona baktık.

“Alison? Onu hatırlıyor musunuz? Hastanedeyken seni birkaç kez görmeye gelmişti. Yanında Dominic isminde bir adam vardı,” dedi Blessing.

İkimiz de parmağımızı bile kımıldatmamıştık.

Blessing içini çekti. “Onları hatırlamıyorsun, değil mi? Oysa hatırlayacağını sanmıştım.”

Griff yere baktı. “Ah tamam,” dedi alçak sesle. “Galiba şimdi hatırlıyorum.”

Blessing kafasını salladı. “Pekâlâ, Alison’ın bize iyi haberleri var. Yarın gelip bizimle konuşacak.” Blessing duraksadı. Yüzünde gereğinden fazla mükemmel bir gülümseme belirmediğini gördüm. Derin bir nefes alarak neşeyle “Sonuç olarak, yakında eve gidecekmişsin gibi gözüküyor,” dedi.

Griff ve ben kaskatı kesilmiş, sessizce ona bakıyorduk. Diğer tarafta, Dünya Ticaret Merkezi’nin henüz tamamlanmamış inşaatına ait görüntülerin televizyonda sessizce dönüp durduğunu görebiliyordum. Gözlerimi çevirip ekrana baktım. Binanın yarısı inşa edilmişti ama ne kadar optimist olursanız olun tamamlanması için daha çok uzun bir süre vardı.

Olumlu düşün, dedim. Ama bunu gerçekten söylememiştim, yani sadece kendime söyledim. Sonra parmaklarımı çıtlatmamak için ellerimin üzerine oturdum.

Griff yanımdaydı. “Ev?” dedi.

Tek bir sözcük.

Kocaman bir soru.

Blessing özür diler gibi yüzünü buruşturdu. “Yani... Galler’deki eve demek istedim,” dedi. “Annenin geldiği yere. Dee Ellis isimli bir kuzeni vardı, değil mi? Dee, oraya gidip onunla birlikte yaşamayı istiyor.”

Zaman durmuştu.

Aslında bu hiçbir zaman çok uzun sürmez. Eğer dikkatle dinlerseniz, onun ilerlediğini duyabilirsiniz.

“Dee? Onu tanıyorsun, değil mi?” dedi Blessing.

“Bize doğum günü kartları gönderir,” diye fısıldadım.

“Bize Yeni Yıl kartları alır,” dedi Griff. “Ve her yıl kitap almamız için hediye çekleri gönderir ama onları kullanamayız, yani kullanamazdık, çünkü sadece İngiltere’deki kitapçılarda kullanılabiliyorlar. Ama onunla hiç tanışmadık. O sadece annemizin bir akrabası.”

Bir süre üçümüz de söyleyecek söz bulamadık. Bu pek de şaşırtıcı değildi. Sonuçta bir şeyi sırf söylemiş olmak için söylemenin bir anlamı yoktur, öyle değil mi?

Sonra Griff öfkeyle koltuğu yumrukladı. “Dee ile yaşamak istemiyorum. *Dee’yle yaşamak* nasıl oluyor da *eve gitmek* anlamına geliyor?” dedi.

O berbat anda Blessing sanki kusacakmış gibi görünüyordu. Ya da ağlayacakmış gibi. Belki de her ikisi de. Bu yüzden kendimi kötü hissettim çünkü bize karşı kibar olmak dışında bir şey yapmamıştı.

“Boş ver, Griff,” dedim. “İkimiz de burada sonsuza kadar kalmayacağımızı biliyorduk.”

Blessing başını kaşıdı. “Burada olmandan rahatsız değilim. Hem de hiç. Benimle olman hoşuma gidiyor ve hiçbir zaman sorun çıkarmıyorsun. Sorun şu ki... Sen başka bir ülkeden geliyorsun. Dışişleri Bakanlığı söz konusu olduğunda işler biraz karışıyor. Her neyse, annenin kuzeni, Dee, onunla birlikte kalmanı istiyor. O aileden biri. Aile güzeldir.”

Yepyeni bir yere taşınmakla ilgili bu konuşma başımı döndürüyordu. Bunu yapabileceğimden bile emin değildim. Bütün yaşamımı şehirden şehre taşınarak geçirmiştım ve şimdi kendimi

hiçbir yere ait hissetmiyordum. Havada uçuşan bir tozdan başka bir şey değildim sanki.

Paniklemeye başladım.

Oda etrafımda dönmeye başladı.

Sonra birdenbire televizyonun kulakları sağır eden yükseklikteki sesi duyuldu. Pudders tiz bir çığlık atarak kitaplıktan fırladı. Griff korkuyla yerinde sıçrarken Blessing de kaşlarını çattı. “Kaybol bakalım kedicik,” dedi. “Bizi korkutuyorsun.”

Pudders kuyruğunu aşağı indirerek odanın ortasında tereddütle durdu ve Griff’le bana baktı.

Sonra sadece bana baktı.

Sanki ruhumun derinliklerine bakıyor gibiydi.

“Of Pudders,” dedim. “Korkacak bir şey yok.”

Pudders’ın kafasını yana eğerek gerçekten söylediğimi dinliyormuş gibi bana bakması beni şaşırtmıştı.

“Bu kedi ödümü kopartıyor,” dedi Griff.

“Onun adına özür dilerim,” dedi Blessing.

Ben tekrar “Korkacak bir şey yok,” dedim. Pudders hâlâ yüzüme bakıyordu ama ben aslında bunu kendime söylüyordum.

Her şey eski sakin haline geri döndü. Oda artık dönmüyor, Pudders bana bakmıyordu. Az önce televizyonun açıklanamaz bir şekilde yükselen sesi yine kendi kendine kısılmıştı. Pudders uyuşuk hareketlerle patisini yaladıktan sonra kibirli bir tavırla kapıya doğru yürüdü. Hepimiz onun uzaklaşmasını seyrettik. Kuyruğu kapının köşesinde gözden kaybolunca Blessing’e bakarak kafamı salladım. “Haklısın,” dedim. “Galler’e gitmek iyi olacak.”

Griff olduğu yerde bir heykel gibi oturuyordu.

Blessing başını sağa sola sallayıp iç çekti. “Griff bak,” dedi. “Sonsuza dek benimle burada tıkılıp kalmak istemezsin. Ben tek başına bu evin içinde dönüp dolaşan kırk dokuz yaşında yaşlı bir kadını. Konuşabileceğin bir eşim ya da çocuklarım yok, arkadaşım Freda seni ürkütüyor ve Godzilla gibi davranan bir kedim var. Ayrıca bir de okul var. Güz dönemi başladığında günün her saniyesinde çalışıyor olacağım. Yani hiç de eğlenceli biri olmayacağım. Senin için berbat bir arkadaşına dönüşürüm.”

“Hayır, öyle olmazsın,” dedi Griff.

Blessing üzgün görünüyordu. Bize doğru yürüyerek koltuğa, Griff’in yanına oturdu. Elleriyle onun hâlâ öfkeyle sıkıca kapalı tuttuğu elini kavradı. “Olumlu düşünmeye ve sabırlı olmaya çalış Griff. Ne derler bilirsin, ev bir günde inşa edilmez.”

Griff omuzlarını düşürerek öne doğru eğildi ve öfkeyle yere baktı. Yine de Blessing’in elini tutmasına izin veriyordu. Birkaç saniye sonra burnunu çekerek “Bu yine Oscar Wilde’ın söylediği bir söz mü?” diye sordu.

Blessing’in yüzünde özür diler gibi bir gülümseme belirdi. “Hayır,” dedi. “Bunu nereden duydum bilmiyorum. Belki de ben uydurmuşumdur.”

“Dâhice,” diye mırıldandı Griff. Sesi son derece hüzünlü, alaycı ve kızgın geliyordu.

Sonra birden –nihayet– bir şey söylemek zorunda kaldım çünkü bir süre susmakta sorun yoktur ama sonsuza kadar sessiz kalamazsınız. Sesinizi duyurmanız gereken bir an gelir. Bu, içten gelen kontrol edilemez bir istektir, hatta bazen bundan daha fazlasıdır. Bu kozmik bir görevdir. Elimi uzatarak Griff’in boştaki kalan elini tuttum.

“Blessing haklı,” dedim. “Dee’ye bir şans vermelisin. Optimist olmalısın.

Annemle babam da bunu isterdi ve ben de bunu istiyorum. Galler şu an çok uzaktaki sıradan bir yer gibi gözükebilir ama zaman çok çabuk geçiyor Griff. Belki de farkına bile varamayacağın kadar kısa bir süre içinde kendini evdeymiş gibi hissedeceksin.”

Griff gözlerini kapadı. Bir süre, Blessing’le benim aramda hiç kıpırdamadan dimdik oturdu ama sonra omuzları biraz gevşeyerek normal haline döndü. Yine de gözleri hâlâ kapalıydı ve Blessing’le ben ellerini tutmaya devam ediyorduk. Açıkçası çok tuhaf bir görüntüydü. Art arda gelen kâğıttan bebekler gibiydik ama kâğıt değildik. Üşütük Freda bizi görmüş olsaydı herhalde etrafımızda mum yakarak yere bir cadı tahtası çizerdi. Oysa kardeşim o an nasıl göründüğümüzü umursamıyordu. Çok uzaklarda gibiydi. Kendi düşüncelerinde öylesine kaybolmuş gibi gözüküyordu ki bizi fark ettiğini bile sanmıyordum. Blessing’i de beni de fark etmiyordu. Özellikle de beni görmüyordu.

Belki de yanılıyordum.

Çünkü durup dururken gülümsedi.

Arkasında kalan Blessing’e baktım. Gülümsemesi benim kadar onu da şaşırtmıştı. “Ne düşünüyorsun Griff,” dedi.

Griff gözlerini açarak ellerini hızla çekti. Sonra kollarını gövdesinin etrafına sararak kendini kucakladı. “Dylan Thomas’ın,” dedi, “Oscar Wilde’dan daha anlamlı sözler söylediğini düşünüyorum.”

Sonra birdenbire içimdeki boşlukta çok büyük bir rahatlama ve mutluluk hissettim. Çünkü ne demek istediğini çok iyi anlamıştım. “O da bizim gibi Galler’den geliyordu,” dedim.

“O da Galler’den geliyordu,” diye fısıldadı Griff.

Kozmik bağ.

İşte bu.

Blessing'in kafası her zamankinden daha çok karışmış gibi gözüküyordu. Yine de, yüzüne bir gülümseme yayılmıştı. Onun da benim kadar rahatladığını görebiliyordum. "Her şey yoluna girecek," dedi. "Biliyorum. Şairlerin sözcüklerini önemseyen biri her zaman bir adım öndedir. Güven bana."

Griff'in yüzündeki memnuniyeti görünce ikimizin de ona güvendiğinden emin oldum. Kesinlikle ve sorgusuz sualsiz. Eminim. Son kararım.

Marlon etrafta dolanarak bize dostça havlıyordu. Sonra ayaklarımızın dibine yerleşerek burnunu patilerinin üzerine koydu ve gözlerini kapadı.

"Bu köpeğe ihtiyacın var mı? Onu yanımda götürebilir miyim?" dedi Griff.

Blessing daha cevap vermeden "Griff bu doğru olmaz," dedim şaşkınlıkla. "Ondan köpeğinden vazgeçmesini isteyemezsin." Griff'in bunu neden söylediğini anlamıştım. Eğer mümkün olsaydı Marlon'la aya bile gidip gelirdim. Yine de bunu yapamazdım çünkü doğru olmazdı.

"Üzgünüm Griff, köpeğimi alamazsın ama istersen kedi senin olsun," dedi Blessing.

Bir kahkaha patlattım.

Griff de gülümseyerek "Yok, kalsın," dedi.

Blessing güldü. "Zaten Pudders'in sınır kontrolünden geçebileceğini sanmıyorum. Yüzüne bakar bakmaz onu güvenlik tehdidi olarak görürler. Sonra Marlon'u ayağıyla hafifçe dürttü.

“Ama Marlon ve ben seni özleyeceğiz. İkimiz de seni fena halde özleyeceğiz.”

“Ben de sizi özleyeceğim,” diye mırıldandı Griff.

Ben de bu konuşmaya katılmak istedim. Blessing'i ve Marlon'u özleyeceğimi söylemek istedim. Bunu gerçekten ve içtenlikle söylemeyi istedim. Ama yapamadım. Yapamadım işte. Çok şey değişmişti.

Ben değişmiştim.

Şimdi burada, bir arada olduğum insanlar benim için sistelerleyen gemilere benziyordu.

Bu yüzden, bunu yapmak yerine başka güzel bir şey söyledim. Bu daha önce de söylediğim bir şeydi ama yeniden söylenmesi gerekiyordu. “Teşekkürler,” dedim. “Teşekkürler Blessing, hem de çok, çok teşekkürler.”

Sonra gülümsedim çünkü dünyada bu ismi ondan daha mükemmel bir şekilde taşıyan başka kimse yoktu.

Ve bu olay bizi şuraya getiriyor...

On üç.

Peki bu ne anlama geliyor?

Bu, Bed-Stuy'da Blessing'le birlikte geçirdiğimiz günlerin sayısı.

Bu, Fulton Sokağı'ndaki kaldırımda satılırken gördüğümüz filmin üzerinde yazılı olan sayı. *Şanghay 13*. Dövüş Sanatları. Bizim tarzımız değil.

Bu, Blessing *Muhteşem Kekler* isimli kafeye kahvaltılık bir şeyler almaya gittiğinde Griff'in istediği tatlının menüdeki sıra numarası. Fındıklı şekerleme. Griff açıkça söylememiştii ama en çok bunu sevdiği belliydi.

Bu, annem ve babam Park Slope'taki Çin restoranından sipariş verdiklerinde her zaman istediğim yiyeceğin menüdeki sıra numarası. Körili Samosa. Çok güzeldir.

Bu, Kaylan'ın basketbol sahasında Gregory'yle basket oynarken giydiği eşofmanın üzerinde yazan sayı.

Bu, Alman futbol yıldızı Michael Ballack'ın Bayern Münih'te oynadığında giydiği tişörtün arkasındaki sayı. Aslında başka takımlarda oynadığında da çoğunlukla bu numarayı kullanırdı. Galiba bu onun en sevdiği sayıydı.

Bu, bir on üçgenin sahip olduğu kenar sayısı. Bunu neden bildiğimi bile bilmiyorum.

Bu, babamın en sevdiği Blur albümünün adı.

Bu, her doğum günümüzde on sterlin değerindeki kitap çekinin karşılığında bizimkilerden aldığımız avronun miktarıydı. Aynı zamanda bu parayı dolar olarak aldığımızda elimize geçen banknot sayısıydı.

Bu, New York'ta geçirdiğim üç doğum gününün ilkindeki yaşımdı. Tüm dünya baş aşağı döndüğünde ve en kötü doğum gününde Griff bu yaşa girmişti.

O zaman bile on üçün uğursuz bir sayı olduğunu söylemezdim. Nasıl olabilir ki?

O, hiç sonu gelmeyen sayılar listesindeki bir sayı sadece. Ve onun bir şanssızlığa sebep olması; basketbolda topu yere vurarak pas atma, aksi yöne pas verme, top sektirme, rakibi basket atacağına inandırıp kandırma ve topu parmağında yuvarlayarak potaya atma ihtimalinden fazla değildi.

On üç sadece on iki ve on dört arasındaki boşluğu dolduran bir sayı.

Ne daha az. Ne de daha fazla.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Aberystwyth

Şimdi size Aberystwyth'ten bahsetmenin zamanı geldi.
New York'tan çok farklı bir yer.

Ama farklı sadece bir kelimedir. Aslında çok fazla şey ifade etmez. Bir farklılığının ne kadar farklı olduğunu bilmiyorsanız farklı herhangi bir şey olabilir.

Bu yüzden gelin, size onu açıklamaya çalışayım.

Gökdelenleriyle, kahverengi taşlarıyla, sarı taksileriyle, tıka basa dolu trenleriyle, yükseltilmiş otoyollarıyla, ucuz spor mağazalarıyla, bangır bangır ses çıkaran hoparlörleriyle, düz sokaklarıyla, dümdüz yollarıyla, sokak satıcılarıyla, beş büyük bölgesiyle; aralarında New York Knicks basketbol takımında oynamayı çok isteyen iki çocuğun, özel bir yeteneği olduğunu iddia eden bir kadının, isminin anlamını taşıyan ve aynı zamanda Marlon isimli bir köpeğe sahip olan Blessing isimli çok hoş bir kadının bulunduğu sekiz milyon nüfusuyla New York'u düşünün.

Buraya kadar anlaşıldı mı?

Peki.

Şimdi her şeyi silip yeniden başlayın. Zaman geçiyor. Kayland, Gregory ve Freda bir yöne gitmeli ve Griff'le ben başka bir tarafa. Çok zor olsa da, Blessing ve Marlon da bizden ayrılmak zorunda. Onlar sadece bir hatıraya dönüşecekler. Telefondaki

bir sese ve bir havlamaya. Ara sıra neşelendiren elektronik bir postaya.

Peki sonra?

Gözlerinizi kapatın ve Brooklyn'den üç bin iki yüz yetmiş dokuz mil uzaklıkta bir yer düşünün. Atlantik Okyanusu'nun diğer tarafında, Birleşik Krallık'ın en batısında küçük bir kasaba hayal edin. Bu kasaba, tek platformlu tek istasyonunda duran en son trenden ona ilk kez baktığınızda etrafa saçılmış ışıklardan ibaretmiş gibi gözükür. Gün ağarırken kasabanın dik yokuşlarının kenarlarına sıkıca tutunmuş evleri görürsünüz. Burada düz ya da dümdüz tek bir yol bile yoktur. Gökdelenler, metrolar ya da trenler de yoktur. Çift katlı bir otobüs görmek için çok çaba sarf etmeniz gerekir ama burada büyük bir kütüphane, bir üniversite, bir plaj ve eğri büğrü kalabalık, küçük bir cadde vardır. Kasabanın hemen dışındaki alışveriş merkezindeki bir mağazada yürüyen bir merdiven bile vardır. İnsanları kadın kıyafetlerinin satıldığı zemin kattan erkek kıyafetlerinin yer aldığı birinci kata taşıyan bu merdiven sadece yukarı doğru hareket eder, bu yüzden müşteriler aşağıya inmek isterlerse bacaklarını kullanıp yürümek zorundadır. Yine de, sadece yukarı çıkan bu merdiven buralarda yaşayanlar için ayrıcalıklı bir durumdur çünkü o, yetmiş mil mesafedeki tek yürüyen merdivendir.

Burası New York değil. Barcelona, Şanghay, Münih ve Londra da değil. Burası Griff'in ve benim büyüdüğümüz herhangi bir yer gibi değil. Burası on dört binden az nüfusu olan Aberystwyth. Bu insanların büyük bir kısmı günü Galce –ya da orijinal adıyla Cymraeg dilinde– sohbet ederek geçiriyor. Bu dil, İngilizceden mısır patlağının bezelyeden farklı olduğu kadar farklı bir dildir.

Griff ve ben onu, annemizin çok duygusal olduğunda kullandığı birkaç kelime sayesinde duymuştuk.

Gittiğimiz bir sonraki yer burasıydı. İlk başta buranın bir insanın gidebileceği en uzak yer olduğunu düşünmüştük.

O telefon konuşmasının üzerinden üç gün geçmişti. Griff ve ben dik bir tepenin yamacındaki bir çıkmaz sokaktaydık ve çiseleyen yağmurun altında bir evin kapısının önünde bekliyorduk. Evin numarası, kapının yanındaki siyah bir tahta parçası üzerine beyaz renkle boyanmıştı. On üç.

Onu hemen fark etmiştim. Griff de öyle. Koluna dokunarak “O sadece bir sayı kardeşim. Seni ürkütmesine izin verme,” dedim.

Griff –sanki ben yalnızca kafasındaki bir sesmişim gibi– başını belli belirsiz salladı ve sonra büyük, derin bir nefes alarak “Demek burası Dee’nin evi,” dedi.

“Evet,” dedi Alison canlı bir şekilde. O bizi hastanede ve Bed–Stuy’da ziyaret eden Alison’dı. New York’ta İngiliz Konsoloslugu’nda çalışan Alison. Üzerindeki yetişkin eteğine ve ceketine rağmen bizim kadar bitkin görünüyordu. Kıyafetleri de bizimkilerden daha kötü durumdaydı. Gömleğinde uçak türbülansa girdiği sırada kahvesini döktüğü yerde küçük bir leke kalmıştı. Griff’in pipetini meyve suyu kutusuna sokarken istemeden sıçrattığı yerdeki portakal suyu lekeleri de üzerindeydi. Bed–Stuy’dan Aberystwyth’e gelirken tüm yol boyunca bizimle birlikteydi. Umarım fazla mesai için para almıştır.

Alison telefonunda yazılı olan adrese bir kez daha göz attı. “*Pant –yer– coad*. Vay canına. Yabancı dil gibi, değil mi?” dedi ve zile bastı.

İçimde beliren tuhaf bir istekle arkama dönüp karanlığa baktım ve annemi gördüm.

Ciddiyim.

Tıpkı Blessing’in pikabında Beach Boys çalınırken babamı gördüğüm gibi. Orada bizimle birlikteydi. Sadece bir anlığına.

Karanlıkta durmuş başını sağa sola sallıyordu. Sonra, kızgın bir şekilde gözlerini yuvarlayarak “Zaten yabancı bir dil, seni sersem. *Ormandaki oyuk* demek. Ayrıca o kelime öyle okunmaz. *Pant –yer– coad* hiçbir anlama gelmiyor! *Pant –er– coyd* demen gerekiyor.”

Korkuyla karışık bir kahkaha attıktan sonra “Anne?” dedim.

Griff aniden etrafına baktı. Bir çalılığın içinden kuş ya da yarası gibi bir şey uçtu.

“Tamam,” dedi Alison. “Biri geliyor.”

Koridorda bir ışık yandı.

Annem ortadan kayboldu.

Kapı açıldı, kısa koyu renkli saçları olan bir kadın yüzünde gergin bir ifadeyle bize gülümsedi. Profil resminde olduğundan biraz daha şişman ve yaşlı olsa da, annemin Facebook’taki arkadaşlarından biri olduğu için onu hemen tanımıştım.

Dee Ellis.

Çalıştığı yer: **Cheapie Charlie’s**

Okuduğu okul: **Gülücük işareti (okula gitmedim)**

Yaşadığı yer: **Aberystwyth, Galler**

“Şükürler olsun, nihayet geldiniz!” Kapıyı iyice açtı. “Haydi haydi, siz ikiniz içeri girin bakalım. Yorgun olmalısınız. Tüm gün yollardaydınız değil mi?”

“Bütün gün ve bütün gece,” dedi Griff.

“Ah, zavallı şeyler, yorgunluktan ölmüş olmalısınız,” dedi Dee. Sonra dudaklarını ısırıp sanki hayalet görmüş gibi bize baktı.

Omuzlarımı silktim. Dünyanın her yerinde ölü kelimesinin kullanılmasını yasaklayamazsınız, değil mi? Her neyse, zaten haklıydı.

Alison ileriye doğru adım atarak Dee’nin elini sıktı. “Tanıştığımıza memnun olduk ve burada olmak bizi çok rahatlatmış. New York’tan buraya gelmek hayli uzun sürdü.”

“İçeri girin,” dedi Dee yeniden. “Eşim Owen çayı hazırlıyor.”

Aslını söylemek gerekirse, Atlantik Okyanusu üzerinden onca yolu Alison’la beraber gelen sadece Griff’ti.

Ben de aynı şeyi yapmışım gibi davranmam.

Çünkü ben hep orada değildim.

Nedenini merak ediyorsanız söyleyeyim, uçak beni ürkütüyor. İçeride bir sürü parlak ışık, çok fazla insan ve ses var. Çok ama çok fazla gürültü var, hem de gözlerimi kapayıp başka bir boyuta geçmek istememe yetecek kadar.

Bu yüzden yukarı çıktığımızda, emniyet kemeri uyarı ışığı söndüğünde ve insanlar sağa sola kıpırdayıp telefonlarıyla ve tabletleriyle oynamaya başladıklarında ya da koltuklarını yatırıp dizlerini birbirlerine değdirdiklerinde ben de gözlerimi kapadım ve en yakın uzak yere kaçtım.

Ve
kendimi
yeniden
Şanghay'da
buldum.

Kayalarla dolu duru bir havuzun yanındaki ahşap bir yolda yanımda Matilda'yla birlikte ayakta duruyordum. Taşlı havuzun içinde yüzlerce kocaman sazan balığı vardı. Dişçilerin bekleme salonlarındaki akvaryumlarda ya da Çin restoranlarında görebileceğiniz kırmızı balıklara benziyorlardı ama onlardan daha büyüklerdi ve kırmızı değillerdi. Bazıları parlak turuncu, bazıları beyaz, bazıları da kuş yumurtası gibi lekeli ve çilliydi. Şanghay'daki Yasak Şehir'de güzel bir bahçedeydik. Bir zamanlar, burada sadece imparatorların yürümesine izin veriliyormuş ama şimdi ben, dünyada en sevdiğim kızla ve bir avuç dolusu balık yemiyle birlikte buradaydım.

“Burası çok güzel,” dedi Matilda güzel Alman aksanıyla. “Çok hoşuma gitti.”

Kızardım. Matilda konuştuğunda hep kızarıyordum.

Matilda, elindeki balık yeminden sazanlara birkaç tane atınca suyun yüzeyi, bir yığın aç balığın gelişiyle kabarcıklarla doldu. Karnını doyurmak isteyen sadece onlar değildi. Parlak yeşil renkli, göğsünde kabarık sarı tüyleri olan bir kuş aşağı doğru süzüldü, menüye bir baktı ve pek etkilenmemiş gibi görünerek uçup gitti.

Matilda, üçgen zilin çınlamasına benzeyen kahkahasını attı. Sonra birdenbire gözünde tekinsiz bir pırıltıyla etrafa baktı. Yalnız olup olmadığımızı kontrol ettiğini anladım. İçim pır pır ediyordu. Annem, Griff ve Silke ahşap yolun biraz ilerisinde

bizim gibi balıkları besliyorlardı. *Burada dur*, dedim. *Burada dur*. Ama bunu sesli söylememiştim. Sadece aklımdan geçirmiştim.

Matilda, “Dylan, sana bir sır vereyim mi?” dedi.

Yine kızarmıştım. Sonra hızla başımı salladım.

Matilda’nın gözleri annemin, Griff’in ve Silke’nin olduğu yere doğru çevrildi. Sonra tekrar bana döndü. Kalbimin yerinden fırlayacağını hissediyordum. Bu sırrı duymayı çok istiyordum. Matilda onu söylemek yerine dudağını ısırdı, kıkırdadı ve başını sağa sola salladı.

“Bu sır ne peki?” dedim.

Kumral saçlarından bir tutam alıp gözlerinin önüne getiren Matilda burnunu büzdü ve sanki bana güvenip güvenemeyeceğinden emin olamıyormuş gibi kaşlarını çatarak yüzüme baktı. Sonra tekrar kıkırdadı ve dudaklarını kulağıma o kadar yaklaştırdı ki gıdıklandım. Yu Garden çok sıcak ve nemliydi ama tüylerim diken diken olmuştu.

Sonra fısıldadı. “Ben Li’yi seviyorum.”

Kalbim yere düşüp parçalara ayrılmıştı. Kulağıma geri çektim. “Ne?”

“Şişşt,” dedi Matilda. Endişeyle annelerimizin olduğu tarafa doğru bakarak tekrar fısıldadı. “Li’yi seviyorum.”

“Li mi?” dedim. Sonra göle baktım ve hiçbir şey söylemedim.

Söylemem gereken bir şey var: Li benim arkadaşımdı. Şanghay Uluslararası İlkokulu’nda birlikte dördüncü sınıfa gidiyorduk. Kaykayda, futbolda, bateri çalmakta çok başarılıydı ve en iyi arkadaşım olduğu için bu beni çok gururlandırıyordu. Yine de şimdi burada, *diğer* en iyi arkadaşım Matilda –benim arkadaşım *Matilda*– önümde durmuş bana onu sevdiğini söylüyordu.

“Li kocaman bir aptal,” dedim. “Hem aptal kızları da hiç sevmez zaten ve ben de sevmem.” Sonra elimdeki yemi göle fırlattım. Ağgözlü balık sürüsü sevinçten çılgına dönmüştü.

Matilda ağlayacakmış gibi duruyordu. “Bu doğru değil,” dedi. “Li kızlardan nefret etmiyor ve sen de etmiyorsun. Beni seviyorsun, öyle değil mi?”

“Hayır,” dedim. “Seninle sadece annemle annen arkadaş olduğu için konuşuyorum.”

Matilda kızardı. Ben daha çok kızarmıştım.

Annem bizim olduğumuz tarafa baktı. “Hey, siz ikiniz ne için didişiyorsunuz?” diye seslendi. Sonra “Buraya gel Dylan, biraz daha güneş kremine ihtiyacın var. Istakoz gibi kızarıyorsun,” dedi.

Ellerimi yüzüme götürerek öfkeyle anneme baktım. “İyiyim ben,” dedim. “O aptal kremden daha fazla sürmeye ihtiyacım yok.”

“Affedersin?” dedi annem. Çoktan çantasını karıştırmaya başlamıştı bile. “Benimle bu şekilde konuşma ve evet kreme ihtiyacın var.” Korktuğumu yaptı. Plastik bir şişeyi çıkararak içindekini üzerime sürmeye başladı. Herkesin önünde. Matilda’nın önünde.

“Çekil,” diyerek yüzümü annemin ellerinden hızla çektim.

“Haydi Dylan,” dedi annem sadece benim duyabileceğim kadar kısık sesle. “*Paid bod yn boen!*”

Bu sadece gerçekten sinirlerini zıplattığımızda bize söylediği şu Galce cümlelerden biriydi. *Sorun çıkarma* demekti.

“Sorun çıkarmıyorum,” dedim.

Annem bana baktı. Sonra eğilip kulağıma fısıldadı. “Dylan, güzel bir gün geçirmemiz gerekiyor ve senin yüzün yere düşmüş bir keke benziyor. Topla kendini biraz, lütfen.”

“Hayır, sen kendini topla,” dedim.

Annem şaşkınlıkla bana baktı. Kafamı eğerek aşağıdaki ahşap döşemeye baktım. *Bu nasıl olmuştu? Kendimi aşırı derecede mutlu hissederken saniyeler içinde nasıl böyle inanılmaz derecede kötü hissedebiliyordum?*

“Yapma böyle, Dylan. Sana ne oldu bilmiyorum ama buna hemen bir son vermelisin. Şunu kes yoksa seni doğru eve götürürüm. Günün geri kalanında odanda oturabilirsin. Duydun mu?” dedi annem.

Duymuştum. Ve hâlâ yerdeki döşemeye bakıyordum. Başımla anladığımı ifade eden minik bir hareket yaptım.

Annem iç çekti. Sonra başımın üzerinden “Oğlum adına özür dilerim, Matilda. O her zaman çok tatlıdır ama nadir de olsa bir mızıldak gibi davranıyor.

Yüzümün dehşetle yandığını hissediyordum ama başımı kaldırdığımda Matilda şaşkın bir ifadeyle anneme bakıyordu. Sonra bu kelimenin onun için hiçbir anlama gelmediğini hatırladım. Galler’de kullanılan şu kelimelerden biriydi.

“Ha,” dedim. “Neden bahsettiğini anlamadı.”

“Neyse, en azından bu seni neşelendirdi,” dedi annem ve bana göz kırptı. O an kendimi daha iyi hissetmiştim. Annem gülümsedi. “Artık gidebilir miyim? Uslu duracağına söz veriyor musun?”

Kafamı salladım.

Annem parmağıyla yanağımı okşadı. Sonra Silke ve Griff'in sazanlara yiyecek attığı yere doğru gitti.

"Üzgünüm Dylan," dedi Matilda.

Omuz silktim. "Ne için?"

Matilda da aynısını yaptı. İki omzunu kusursuz bir simetriyle kaldırmıştı. Bana daha önce gördüğüm dans eden bir kuklayı hatırlattı. "Li'yi seni sevdiğimden daha fazla sevmiyorum," dedi.

Gözlerimi yine yerdeki ahşap döşemeye çevirdim. "Önemi yok," dedim.

"Öyle mi?"

"Hayır," dedim kafamı hızlıca sallayarak.

Bir sessizlik oldu. Sadece sazanların göldeki sıçrayışlarını, kuşların ötüşünü, annemin, Griff'in ve Silke'nın biraz uzaktan gelen seslerini duyabiliyordum.

Matilda "Peki hâlâ arkadaş mıyız?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"Yani, benden nefret etmiyor musun?"

Kafamı kaldırıp ona baktım. "Senden nefret etmiyorum."

"Yemin eder misin?"

"Yemin ederim."

Yeryüzündeki en sevdiğim kız gülümsemişti. Ben de gülümsedim.

Dee'nin oturma odası küçüktü ve çok sıcaktı. Büyük bir koltuk ve kocaman bir televizyon odayı kaplamıştı. Sürekli kitap hediye çeki gönderen birine göre pek fazla kitabı yoktu. Aslında etrafta hiç kitap göremedim. Hiç plak da yoktu ama

saksafon şeklindeki tel rafın üzerinde birkaç CD ve odanın her yerinde farklı pozlar veren pirinç kurbağalar vardı. Bazıları pencere kenarında bacak bacak üstüne atmış oturuyor, bazıları kendilerine ayrılmış küçük vitrinlerde dinleniyor, bazılarıysa mermer şömine rafının üzerinden bacaklarını aşağıdaki yapay alevlere doğru sarkıtarak sanki perdeli parmaklarını ısıtıyormuş gibi gözüktüyorlardı. Ağustos ayı olmasına rağmen şömine yakılmıştı. Odanın içinde tek bir toz zerreciği bile yok gibiydi.

“Karışıklık için kusura bakmayın,” dedi Dee. “Owen’la birlikte üst katı temizliyorduk, değil mi O?”

Owen çok uzun boylu değildi ama kel kafasının üzerinde bir tırı taşıyabilecek gibi gözüktüyordu. Kafasını salladı. “Evet öyle.”

“Odayı derleyip topluyorduk,” dedi Dee. Sonra tedirgin bir ifadeyle büyük, yumuşak mavi bir koltuğun bir kenarında oturan Griff’e ve bana dönerek gülümsedi.

“Teşekkürler,” dedi Griff şaşkın bir şekilde.

Ben de minnettar olduğumu ifade etmek için hafifçe kıpırdadım. Yani ben de teşekkür ettim.

Bir süre sessizlik oldu. Herkes bardağından bir yudum çay aldı. Ama ben bunu yapmadım. Benim için çay yoktu. Susamamışım.

“Bu çok iyi,” dedi Alison.

Dee’nin hızla çay tabağına koyduğu bardak tıngırdadı. “Aile ailedir. Ve hiçbir zaman rahatsızlık vermez. Hem de hiçbir zaman. Değil mi O?”

Owen başını sağa sola sallayarak bize baktı. “Hayır.” Sanki çok önemli ve anlamlı bir şey söyleyecekmiş gibi boğazını temizledi ama sonra sadece başını önüne eğerek çayından bir yudum daha aldı.

Alison "Peki sosyal hizmetler görevlisi ile tanıştınız mı?"

"Evet," dedi Dee. "İsmi Alun. İyi biri."

Alison başını salladı. "Sizinle düzenli olarak iletişim halinde olacak, en azından gelecek yıl boyunca."

Griff yere baktı. Ben de odayı saran sessizlikte parmaklarımı çıtlattım. Çıt. Çıt. Çıt. Çıt. Kendime engel olamamıştım. Bir yıl kulağa çok uzun bir süre gibi geliyordu. Zaman artık çok fazla şey ifade etmese de bu böyleydi.

Griff irkilmişti. "Ateşi biraz daha yükseltmemi ister misin canım? Tüm hızıyla yandığında için ısınır," dedi Dee.

"Ben iyiyim," dedi Griff.

Alison, "Geç oldu, ben kalksam iyi olacak," dedi.

"Eğer isterseniz burada kalabilirsiniz," dedi Dee. "Sizin için koltuğu hazırlayabilirim."

"Çok nazıksınız ama gerek yok. Sahildeki otelde bir oda ayırttım."

"Size en üst kattan bir oda vermediklerinden emin olun," dedi Dee. Sonra Owen'a döndü. "Sahildeki otelin üst katında kalmak istemeyecektir, değil mi O?"

"Hayır," dedi Owen. "Orada üniversite öğrencileri kalır, bilirsiniz."

"Evet, bu doğru," dedi Dee. "Ve bir yerde öğrenciler varsa yüksek sesli müzik, boş pizza kutuları ve hijyen sorunları vardır."

"Bana çatı katında bir oda vermemelerini isteyeceğim," dedi Alison.

Griff ve ben biraz daha uzayan bu sohbet sırasında sessizce oturduk. Sonunda hepimiz kalkarak hole doğru ilerledik ve bu dramatik vedalaşma faslını atlattık. Çok fazla detaya girmeye-

ceğim çünkü kendimi kapatmıştım. Vedalaşmalar bizim için Yu Garden'daki gölün sazanları kadar sıradandı artık.

Alison gittiğinde iyice ısınmış olan oturma odasına geri döndük. Koltukta kıvrılmış kedi bizi şaşırtmıştı çünkü daha önce kesinlikle orada değildi.

Siyah ve karamel renkliydi. Çoktan uykuya dalmış gibi gözüküyordu. Yaklaştığımızda tüylü yüzünü kaldırarak bize baktı.

Tıslayıp bize tükürükler saçmasını bekliyordum.

Ama bu kedi Pudders gibi değildi. Bize tuhaf turuncu gözleriyle dikkatlice baktı, sonra kafasını yeniden indirerek mırladı. İçimdeki boşlukta güzel bir şey kıpırdamıştı. Kedinin yanına oturarak parmaklarımla yavaşça kulaklarını gıdıkladım. Bir gözünü üzerimden ayırmayarak mırlamaya devam etti.

“Sen çok tatlısın,” diye fısıldadım.

Dee kediye baktı. “Sana bu akşam ortalarda görünmemeni söylemiştim,” dedi. Sonra özür diler gibi gülümsedi. “Umarım hayvanlardan rahatsız olmuyorsundur.” Griff yanımda çömelerek kedinin bir kulağını okşadı. “Hayvanları severim. Adı ne?”

“O dişi bir kedi,” dedi Dee. “Adı Bara Brith.”

“Adı ne?” Bunu söyleyen Griff'ti ama ben de aynı şeyi söylemiş olabilirdim.

“Bilmiyor musun? Bara Brith. Galler'in meşhur meyveli keki?” dedi Dee.

Kafası iyice karışan Griff bana baktı.

“New York'ta bu meyveli kekten olduğunu sanmıyorum,” dedim. “Ya da Barcelona da. Ya da?” Sonra buna bir son verdim. Ne anlamı vardı ki?

Owen nazikçe gülümsedi. “Bu geleneksel bir kek. Yanında çayla birlikte harika gider.” Kediye işaret etti. “Her neyse, kek siyah ve karamel renkli ve kedi de tıpkı ona benziyor.

Griff uzanıp kedinin diğer kulağını okşayınca elimi çektim. “Galiba ben ona yalnızca Barry diyeceğim. Bu sorun olur mu?”

Owen gülümsedi. Hoş bir adamdı. Daha şimdiden rahatladığımı söyleyebilirdim. Bu sayede Griff’e daha kolay göz kulak olabilecektim. “Kedinin bunu umursayacağını sanmıyorum,” dedi. “Gerçi o koyu bir Seasiders taraftarı ve Barry de en güçlü rakibimizin adı.”

Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorduk.

“Seasiders. Aberystwyth Town. Şu sıralar Barry Town’ın öne çıkan başarısı.” Owen kafasını kaşdı ve umut dolu bir ifadeyle “Futbolla ilgileniyor musun?” diye sordu.

Griff omuz silkti. “Evet, biraz. Ama sadece televizyonda seyrediyorum. Gerçek bir maça hiç gitmedim. Babam Münih’teyken Dylan’ı birkaç kez götürmüştü ama beni hiç götürmedi.”

“Sadece çok küçük olduğun için,” dedim.

“Bu durumu hemen düzeltebiliriz,” dedi Owen. “Park Lane’in tribünlerinde yeni bir taraftara her zaman yer bulunur.”

Griff’in yüzü hafifçe ısıldadı. “Daha önce bir futbol stadyumunun içine hiç girmedim. Nou Camp’ta Barcelona’nın maçını seyretmeyi istiyorduk ama bunu hiç yapmadık.”

Owen yeniden başını kaşdı. “Şey... burada maçlar Bayern Münih ya da Barcelona’nın maçları gibi olmaz ama yine de iyi bir futbol maçı izleyebilirsiniz. Biz, gördüğüm en iyi takımlardan biriyiz.”

Griff'in yüzü biraz daha ısıldadı. "Aberystwyth, Premier Lig'de mi?"

Owen bir süre sessiz kaldı. Sonra "Evet," dedi.

Kuşkuyla gözlerimi kıstım. Basketbol hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama futboldan biraz anlardım. Griff gibi bazen televizyonda maç izlerdim. Bayern Münih, Barcelona, New York Red Bulls, Chelsea, Arsenal ve Manchester United gibi takımları biliyordum ama Aberystwyth Town hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bu takımın varlığından bile haberim yoktu.

"Owen, gerçeği söyle," dedi Dee.

Owen ellerini hafifçe kaldırdı. "Doğruyu söylüyorum. Aberystwyth Premier Lig'de... ama... Sky Sport'ta bütün ilgiyi üzerine çekmek yerine Galler Premier Ligi'nde yer alıyor. Yine de o bence en iyi futbol takımı, yani Galler'de."

Gülümsedim. Bu adam gerçekten optimistti. Griff de hafifçe gülümsedi.

"Peki, tribünlerde benimle onlara tezahürat yapacak mısın? Tribünler diyorum ama aslında tribün demek istedim çünkü burada sadece bir tane tribün var," dedi Owen.

Griff başıyla onayladı. Ben de daha çok gülümsedim.

"Owen gerçekten hiç vakit kaybetmiyorsun. Biraz olsun sabredemiyorsun, değil mi? Kapıdan içeri gireli daha beş dakika olmadı ama sen hemen futboldan bahsetmeye başladın."

"Sorun değil," dedi Griff. "Gitmek isterim."

Owen'ın yüzü sevinçle parladı. Sonra yüzündeki bu ifade hemen kayboldu ve ciddi bir tavır takınarak boğazını temizledi. "Dee'nin sözlerine aldırma," dedi. "Söylemek istediğimiz bir şey var."

Griff ve ben donup kaldık. Ne olduğunu merak ediyorduk.

“Burada olduğun için mutluyuz,” dedi Owen.

Griff’e baktım. Otuz yedi saattir uyanık olmasına rağmen iyi görünüyordu. Aslında Blessing’le acıklı vedalaşmamızdan sonra ilk kez bu kadar iyi görünüyordu.

“Teşekkürler,” dedi.

“Owen haklı. Bundan çok memnunuz,” dedi Dee. Dudağını ısırды. Sonra üzüntüyle yüzünü buruşturdu. Ruhumun titrediğini hissettim. “Başınıza gelenler korkunç,” dedi. “Gerçekten korkunç. Hâlâ kabullenemiyorum. Ama artık bizimle birliktesin. Bence annen de bunu isterdi.”

Yeniden hızla Griff’e baktım. Artık o kadar da iyi görünmüyordu. Ağlayacakmış gibi gözüküyordu. Belki de bunu yapması iyi olurdu çünkü şimdiye kadar o kadar cesurca davranmıştı ki, neredeyse benim kadar soğuk ve kopuk gözüküyordu. Güçlkle yutkund, başını hızla sallayarak az önceki gibi, “Teşekkürler,” dedi. Ama bu sefer bunu daha alçak sesle söylemişti.

Ben de teşekkür ettim çünkü bu iki kez söylenmeye değerd. Yine de, her zamanki gibi söylemek yerine annemin kullandığı Galce kelimelerden birini seçtim. “*Diolch*.”

Annemin en yakın uzak yerde bundan memnun olduğundan eminim.

Sabah, martıların sesiyle geldi. Bir an onların ne olduğunu ya da bizim nerede olduğumuzu anlayamadım ama sonra zaman ve uzaydaki yerimi buldum. Yaşayan dünya da, ben de eski halimize geri döndük. Başka bir evrende ama aslında hiç de uzak olmayan bir yerde gözlerimi açtım ve her şeyi hatırladım. Sonra Griff'le paylaştığım küçük odanın penceresine doğru ilerleyerek dışarıya baktım. Yağmur durmuştu ama hava basıktı, gökyüzü gri bulutlarla ağırlaşmıştı. Hayatımda gördüğüm temmuz aylarından hiçbirine benzemese de gökyüzü hâlâ oradaydı.

Barry bacaklarıma sürtünerek mırladı. Bir an onu yerden almayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. Dikkatsiz davranışlar bir insanı ürkütebileceği gibi bir kediye de ürkütebilir. Bu yüzden bunu yapmak yerine ona merhaba diyerek başını okşadım. Yüzünü buruşturarak elimi yaladı. Aramızdaki bu iletişim ve onun verdiği sıcaklık tuhaf bir şekilde iyi hissettirdi. Hani küçükken başınızdan geçen güzel bir olayı sanki bir başkasının anısıymış gibi hatırladığınız olur ya, işte öyle.

Griff yatağında doğrularak esnedi.

“Merhaba,” dedim.

“Olamaz,” dedi Griff ve hareketsiz kaldı.

Kaşlarımı çattım. “Ne oldu?”

Griff derin bir nefes alıp verdi, başını sağa sola sallayarak sahte bir şekilde gülümsedi. “Deliriyorum galiba,” diye mırıldandı. “Şu an nerede olduğumu bile hatırlamıyorum.”

“Aberystwyth’tesin,” dedim.

Barry bana arkasını döndü, sonra Griff’ten biraz ilgi görebilmek için sallana sallana ona doğru yürüdü. Onu suçlamıyorum. Üşütük Freda ne demişti? Kediler sadece onları besleyen insanları severler. Griff’ten yiyecek alma ihtimali daha yüksekti.

Barry yatağına çıkarken “Evet, biliyorum,” dedi Griff. “Hatırlatmana gerek yok.” Elini uzatıp başını gıdıkladı. “Galler’deyiz. Ve sen de şu tuhaf isimli kedisin.”

Kafamı yana eğerek kollarımı birleştirdim. “*Bara Brith*. Aslında bu isim Griff’ten daha garip bir isim değil sanki.”

Griff parmaklarıyla kediye okşamaya devam ediyordu ama yüzü hareketsiz ve ciddiye. Sonra “Aslında, şimdi düşünüyorum da bence Dylan da şu tuhaf Galce isimlerden biri,” dedi.

“*Diolch*,” dedim.

Kardeşim boşluğa bakarak bir kez daha derin bir nefes alıp verdi. Sonra kediye bakarak “Bu güne kadar sahip olduğum oda sayısı Hilton Oteli’ndeki odaların sayısını geçmiştir herhalde,” dedi. Gözlerini odanın etrafında gezdirirken onu izledim. Karşıdaki duvarda bir çalışma masası ve katlanır bir sandalye, diğer duvardaysa üzerinde hiç kitap olmayan bir raf vardı. Daha da ilginç, cam bir sehpa üzerinde 1980’li yıllardan kalma gibi gözüken eski model bir müzik seti vardı. Üzerinde de eski plakları çalabileceğiniz bir pikap vardı. Griff’in yüzündeki ifadeye bakacak olursam bundan pek de etkilenmediğini söyleyebilirdim.

“Haydi ama, bir şans ver,” dedim. “Ev bir günde inşa edilmez.”

Griff, Barry'yi kucağına alarak ona sarıldı. "Bu duvarlara birkaç poster asmak lazım," dedi.

Ev bir günde inşa edilemeyecek olsa da, Dee ve Owen'ı çabaları için taktir etmek gerekiyordu. Griff nihayet kendine gelip aşağı indiğinde bizi yeniden karşılamak için ikisi de mutfakta bekliyordu.

"Croeso," dedi Owen.

Dee, "Bu hoş geldin demek," dedi. "Galler'deki ilk gününe hoş geldin. Rahat uyudun mu?"

Griff başıyla onayladı. Ama ben omuz silktim. Uykuda olmak ya da uyanık olmak benim için anlamsızdı çünkü artık ikisini nasıl ayırt edeceğimi bilmiyordum.

"Bugün birlikte ilk günümüz olduğu için Owen'ın patronu ona izin verdi. Değil mi, O?"

Owen başını salladı. "Bugün dışarıda kahvaltıya gidip sana bara brithin nasıl bir şey olduğunu gösterebiliriz diye düşündük. Ve bunu yaparken etrafı da gezebiliriz. Sonuçta burası artık senin de evin." Kel başını ovuşturdu. "Büyük ihtimalle alışkın olduğun yerlere benzemiyor. Ben New York'a hiç gitmedim ama Aber'in oradan biraz farklı olduğunu tahmin ediyorum."

"Biraz," dedi Griff.

"Belki üstüne bir ceket almak istersin," dedi Dee. "Şimdi yağmur yağmıyor ama bunun böyle devam edeceğini sanmıyorum."

Griff'in yüzü kızardı. "Ee... Ben..." Kollarını hızla aşağı indirdi. Utanmıştı.

Dudağımı ısırdım. "Ceketi yok," dedim. "Blessing her şeyi satın aldı ama..." Ağzımı kapadım. Neyi açıklamaya çalıştığımı bile bilmiyordum.

“Sorun değil,” dedi Dee hızlıca. “Cheapie Charlie’s’den istediğimiz her şeyi alabiliriz. Ben orada çalışıyorum. Biraz indirim yaptırabiliriz.”

Griff’e bakıp alttan alta gülümsemekten kendimi alamamıştım. Aklındakini biliyordum. Blessing’in Nike’nin mağazasında çalışan kız kardeşini düşünüyordu.

“Teşekkürler,” dedi.

Kibar davrandığı için baş parmağımı kaldırarak aferin anlamına gelen bir işaret yaptım.

“Haydi o zaman, gidelim.” dedi Owen ellerini birbirine vurarak. “Sizi bilmiyorum ama ben fena halde acıktım.”

Arabayla kasabanın merkezine inmek sadece birkaç dakika sürdü. ıkmaş sokağın köşesinden döner dönmez nereye gideceğimiz zaten görünüyordu. Önümüzdeki dar yol, lunaparklardaki trenler gibi aşağı doğru dimdik iniyor, tüm kasaba bir minyatür gibi önümüzde uzanıyordu. Küçük evler, üç tepenin eteğindeki düş alanlarda bir araya toplanmıştı. Farklı yönlerle doğru uzayan tepenin yamaçlarında başka küçük evler vardı. Kasabanın diğer tarafında uçsuz bucaksız mavi bir denizden başka bir şey yoktu.

“Buralarda yunusları görebilirisin,” dedi Owen tepeden aşağı doğru ilerlerken. “Bazen.”

Griff koltuğunda hareket etmeden oturuyordu. Artık arabalara pek de düşkün olmadığını fark etmiştim. Ben de öyle değildim. Bu çok şaşırtıcı değildi.

“Yunus görmenin iyi şans getirdiğine inanırlar,” dedi Dee.

“Biraz şans işimize yarayabilir,” dedim.

Griff kafasını yana eğdi. “Deniz kenarındaki şu büyük bina nedir?”

“Ne? Denizdeki mi? O bir dalgakıran,” dedi.

“Hayır,” dedi Griff. “Deniz kıyısındaki demek istedim. Üzerinde kule gibi bir şey olan sarı bina. Disney filmlerindeki şatolara benziyor.”

“Ah, o mu?” dedi Owen başını sallayarak. “O bir şato değil, eski bir okul. Ama gerçek şatolarımız da var. O eskiden kalma bir bina. Görebiliyor musun?” Elini direksiyondan çekerek işaret etti.

Griff’in, onun parmağını takip etmek yerine tedirgin olup renginin attığını fark ettim. Elimi hemen omzuna koyarak fısıldadım. “Her şey yolunda.”

Griff huzursuzca parmaklarını emniyet kemerine götürdü. Sonra gözlerini eski şatoya çevirdi. “Ah evet. Görüyorum.”

Tepenin eteğine vardığımızda yol üç farklı yöne ayrılıyor, üzerinde ne yazdığı okunamayan tuhaf tabelalar trafiğe yön veriyordu.

Pwll Nofio

Yüzme Havuzu

Canol y Dref

Kasaba Merkezi

Llyfrgell Genedlaethol Cymru

Galler Ulusal Kütüphanesi

Altlarında açıklamaları yazılı olsa da bu tabelalar yabancı gözüküyordu. Yazılar Şanghay'da bir işaretin üzerinde gördüğüm herhangi bir yazı kadar yabancıydı. Dönüp Griff'e baktım. O da bu Galce kelimelere bakıyordu ve kafası karışmış gibiydi. Galiba bildiğimiz yerlerden ne kadar uzakta olduğumuzu o an fark ettim.

Ama sonra Aber'ın aslında Brooklyn'den çok da farklı olmadığını gördüm. Burada da sokaklar arabalarla doluydu.

Owen, başka bir trafik ışığında durduğumuz sırada "Bakın size ne diyeceğim," dedi. "Neden burada inip kafede oturmak için bir yer bulmuyorsunuz? Ben de arabayı park ettikten sonra sizin yanınıza gelirim."

Söylediğini yaptık. Arabanın kapıları açılınca Dee ve Griff dışarı çıktı. Ben de hemen arkalarından atladım. Birilerinin beni fark ettiğinden pek emin değildim çünkü bu yepyeni dünyada öyle şaşırmış ve korkmuştum ki yine kendimi havada dönüp duran toz tanecikleri gibi hissediyordum. Kalabalık, dar kaldırımlarda ilerlemek ya da yayaların arasından sıyrılıp kaçmak yerine boyut değiştirerek başka bir yere gittim.

Ve o an kendimi
yeniden
bir
tepenin
zirvesinde
buldum.

Yoksa burası bir dağ mıydı? Buraya Montjuïc Dağı dendiğine göre belki de öyleydi. Yine de daha çok bir tepeye benziyordu. Arkamızda eski bir şato, önümüzde engin, mavi bir deniz, hemen

aşağıda da kalabalık bir liman ve kocaman Barcelona şehri vardı. Manzara oldukça etkileyiciydi.

Bu manzaranın keyfini tek başıma çıkarmıyordum çünkü sadece on bir yaşındaydım. Annem, babam ve Griff de orada benimle birlikteydi. Sıcaktan terliyorduk ve nefesimiz kesilmişti.

“Mat inisret yaptık,” dedim.

Bizimkiler, sanki bir uzaylıymışım gibi bana baktı. Sonra babam anneme dönerek “Ona yine Galce bir şeyler mi öğretiyorsun?” dedi.

Annem başını sağa sola salladı. “Söylediği her neyse kesinlikle Galce değil.”

Güldüm. “Mat inisret,” dedim yeniden. Bu *tam tersinin* tersten söylenişi. Yaptığımız şey tam olarak bu. Yukarı o acayip küçük trenle çıkmalıydık ama yürüyerek çıktık ve aşağı inerken treni kullanıyoruz. Buna *mat inisret* yapmak denir.”

“Bu çok iyiydi,” dedi Griff. “Ben de bundan sonra okulda böyle söyleyeceğim. Nasıl söylüyordun. Met?”

“Mat inisret,” diyerek keyifle gülümsedim.

Annem bana baktı, yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “Sen gerçek bir şairsin Dyl. Sana bir şairin adını verdim ve şu haline bak! Tıpkı bir şair gibi kelimelerle oynuyorsun. Sen benim küçük Dylan Thomas’ımsın.”

Dudaklarımdaki gülümseme yüzüme yayıldı. Aslında mat inisreti sınıftaki arkadaşım İbrahim söylemişti ama annemin bunu bilmesine gerek yoktu.

Annem bana göz kırptı, sonra da babama dönerek “Dylan Thomas doğru söylüyor. fönüküler varken ne diye otuz derecenin altında bu tepeye tırmandık ki?”

Babam başından çıkardığı şapkasıyla alnını sildi. Sonra onu tekrar başına takarak "Bir şey başarmış olmak için, aşkım," dedi.

"Fünikülerle çıksaydık da bir şey başarmış olurduk," dedi annem. Sonra kolunu uzatarak babamın kalçasına çimdik attı.

Griff ve ben güldük.

"Ahh!" dedi babam annemin eline vurarak. "Yapma şunu! Oğullarımızın senden böyle şeyler öğrenmesini istemiyorum."

"Mat inisret, tamam mı?" dedi annem tekrar kahkaha atarak.

"Sen artık kontrolden çıktın," dedi babam. "Seni Şanghay'da bırakmalıydım."

Annem başını yana eğip ona gülümsedi. "Sahiden mi?"

Babamın kızgınlığı bir anda geçmişti. "Sahiden değil," dedi. Sonra kolunu annemin omzuna koyarak onu kendisine doğru çekti ve öptü.

Griff'le ben bağırmaya başladık.

"Tamam... Tamam..." dedi babam ve kolunu indirdi. "Siz ikiniz çok fenasınız." İkimizi de kollarımızdan çekerek çimenlerin üstündeki büyük tümseğe getirdi. "Pekâlâ, buradan bakınca Barcelona hakkında ne düşünüyorsunuz? Sizce Şanghay'dan güzel mi?"

"HAYIR," diye bağırdı Griff.

"Bunu söyleyeceğini biliyordum," dedi. "Sence Dyl?"

Öne doğru eğildim, şehre baktım ve neşeli bir tavırla omuz silktim. "Bilmem. Sanırım farklı. Ve daha az tozlu. Hoşuma gitti."

"Bu hepimizin hoşuna gitti," dedi annem.

"Ayrıca olur da bir gün Britanya'ya geri dönmek istersek orası buraya çok yakın," dedi babam.

Annem, “Umarım, dönmek zorunda kalmayız tabii,” dedi.

“Ve eğer hafta sonunu Münih’te geçirmek istersek Almanya’ya da çok yakın,” dedi babam. Sonra elini uzatarak saçlarımı karıştırdı. “Gidip kız arkadaşını görebilirsin.”

“Matilda benim kız arkadaşım değil!” dedim öfkeyle. “Benim kız arkadaşım yok. İstesem bir kız arkadaşım olurdu ama yok.”

Babam güldü. “Peki,” dedi. “Benim hatam. Ama küçükken onu seviyordun. İkiniz ne zaman bir araya gelseniz birbirinizden hiç ayrılmıyordunuz. Bu gerçekten çok tatlıydı.”

“Kes şunu,” dedim. Yerden avuç dolusu çimen kopararak babamın yüzüne attım.

“Haydi bakalım benim kızıl saçlı yakışıklı oğlum,” dedi annem ve bileğimden tutarak beni ayağa kaldırdı. “Biraz sakinleşip *helado* almaya gidelim.”

“Mmm, harika,” dedim. Manzaraya sırtımızı dönüp biraz dondurma bulmak için yola koyulduk. Ama o güzel manzara sırf biz bakmıyoruz diye ortadan kaybolmamıştı. Hâlâ orada olduğunu biliyordum. Matilda’nın da oralarda bir yerde olduğunu biliyordum. Onun adını yeniden yüksek sesle söyleyince dudaklarımda bir gülümseme belirmişti.

Bara Brith yiyip çay içtikten sonra Dee ve Owen bizi Aberystwyth’te gezdirmeye başladı. Çok uzun sürmemişti. Kenarında sıradan mağazaların dizili olduğu dik bir cadde, bir iskele, arabadan gördüğümüz eski şato vardı ve Brooklyn’deki Coney Adası’ndakine benzeyen bir sahil vardı ama burada Coney Adası’ndaki lunapark, yakıcı güneş ve sosisli sandviç yoktu. Yine de etrafta çok sayıda insan vardı. Hepsi cetvel gibi dimdik durarak

sıraya girmiş, folk müziği eşliğinde kabile dansına benzer bazı hareketler yapıyordu. Yüzlerindeki ciddi ifadeye bakılırsa pek de keyif aldıkları söylenemezdi.

Griff durdu ve şaşkın bir şekilde onlara baktı. “Ne yapıyorlar böyle?”

Omuz silktim. “Yağmur dansı mı?”

“Bu, *line* dansı,” dedi Dee. “Yazın her gün burada böyle dans ederler. İstersen katılabilirsin. Yani isteyen herkes katılabilir.” Dee, sıranın sonundaki yaşlı kadını başıyla selamladı. Kadın diğer herkes gibi dimdik duruyordu. Yüzünde ciddi bir ifade vardı ve kusursuz bir ritimle ellerini çırpıyordu. Tekerlekli bir sandalyede oturması ve benimle –belki de Griff’le– aynı yaşlarda bir kız tarafından etrafta döndürülmesi dışında sıra dışı bir özelliği yoktu. Aralarında gülümseyen tek kişi bu kızdı.

“Katılmak ister misin?” dedi Dee.

Griff’le ben başımızı hızlıca sağa sola salladık.

“Peki,” dedi Owen.

Griff arkasına döndü ve körfezin sonuna doğru baktı. “Ah,” dedi, “Şu küçük trene bakın! Bunlardan daha önce bir tane görmüştüm. Peki ama neredeydi o?”

Ben de dönüp bakınca onu gördüm. Trene benzeyen küçük bir araç sarp kayalıklara doğru neredeyse dikey bir hattın üzerinde yavaşça yukarı çıkıyordu. Yüzümde belli belirsiz bir gülümseme yayıldı. Birbirinden uzak iki dünya o anda yaklaşmıştı. “Barcelona’daydı,” dedim. “Montjuïc Dağı’na yürüyüp dondurma yedikten sonra bunun gibi bir fönikülere binerek tekrar aşağı inmiştik, hatırladın mı?”

Griff parmaklarını şaklattı. “Barcelona,” dedi.

“O bir füniküler hattı,” dedi Dee, “ve orası da Constituion Tepesi.  ıkmak ister misin?”

Griff’e baktım. U urumdaki küçük araca ve  otesindeki uçsuz bucaksız mesafeye bakıyordu. Bir süre sonra ba ını sa a sola salladı. “Hayır,” dedi. “Bir gün çıkmak isterim ama bunu yapt ımda yürümeyi tercih ederim. O zaman bir şey ba armı  olurum, öyle değil mi?”

Dee bundan pek de emin de ilmi  gibi gözüküyordu. Sonra “Evet, sanırım öyle,” dedi. Owen’a dönerek küçük bir kahkaha attı. “ una bak! Dans etmeyi sevmiyor ama bizi formda tutacak.”

“Bu çok güzel,” dedi Owen.

“Her zaman f nik lerle a a ı inebiliriz,” dedim.

Tam ben konu tu um sırada gök gürültüsü duyuldu ve sahildeki kaldırım ta ları üzerinde küçük koyu renkli daireler toplanmaya başladı.  emsiyeler açıldı, kap  onlar takıldı ve dansı seyreden küçük kalabalık yağmurdan korunmak için geri çekildi.

“ ok s rmeye ini biliyordum,” dedi Dee.

Owen eliyle Griff’in omuzuna hafifçe vurdu. “Haydi delikanlı,” dedi. “ zerinde seni yağmurdan koruyacak bir şey olmadan etrafta dola mana izin veremeyiz. Galler’de olmaz. Haydi gidip sana bir şeyler alalım.”

Griff ba ını salladı. Sonra dördümüz birlikte yağmurdan korunmak için mağazaların bulunduğu ana caddeye doğru ilerledik. Arkamızda hâlâ müzik çalıyordu ve dansçılar dans etmeye devam ediyordu. Son bir kez bakmak için kafamı çevirdim. İnsanlar ya muru hiç umursamadan ellerini  ır ıyor, ayaklarını yere vuruyor ve ya murla m kemm l bir uyum içinde dönüp duruyorlardı. Sıranın sonundaki ya lı kadın, tekerlekli sandalyesinde

ve transparan şemsiyesinin altında oturuyordu. Kafasını kaldırıp yağan yağmura bakan gülen kız ise kadının sandalyesini ileri geri iterek ve daireler çizerek onu hareket ettiriyordu.

Zaman geçiyordu.

Temmuz sona ermiş ağustos henüz başlamıştı.

Griff odamızın duvarlarına posterler astı. Resimlerde, çizgili bir yaya geçidinde duran Beatles, gitarına sarılmış Kurt Cobain, deri kıyafetinin içerisinde oldukça hoş gözükten Beyoncé vardı. Bir de tüm bu resim yığınının arasında sanki davet edilmediği bir partiye izinsiz gelmiş çalışkan bir öğrenci gibi gözükten Dylan Thomas'ın siyah beyaz bir kartpostalı vardı.

Benim değil. Şair olan Dylan Thomas'ın.

Evet, ikimiz aynı isme, aynı saç rengine sahiptik ama ben aramızda başka bir benzerlik göremiyordum. Şair olan Dylan, beni hayattayken –hatta ölüyken bile– içinde göremeyeceğiniz berbat bir atlet giyyordu ve fotoğraf makinesinin objektifine denizin diplerinde yüzen bir balığın gözlerindeki derin ifadeyle bakıyordu.

“Bu senin için, Dyl,” diye fısıldamıştı Griff kartpostalı duvara yapıştırırken. “O senin şairin.”

O an nefesim kesilmişti. Öyle ki, adaşımın berbat kıyafet seçimini ya da patlak gözlerini bile umursamamıştım. Bu kartpostal birdenbire duvardaki en mükemmel resme dönüşmüştü. Fısılda-
yarak cevap verdim. “Teşekkürler.” Başka ne söyleyebilirdim ki?

Zaman geçiyordu.

Ağustosun ilk günleri geçmiş, ayın ortası gelmişti.

Griff güzel günlerde, benimle ve Owen’la birlikte Constitution Tepesi’ne yürür ya da Park Lane’deki küçük tribünde oturarak Seaside’sın gol atıp atmamasını umursuyormuş gibi davranırdı. Griff güzel günlerde bulaşık yıkamayı teklif eder, deliler gibi odamızı derleyip toparlar ya da ihtiyacı olan şeyleri almak için Dee ile trene binerek Shrewsbury’ye giderdi. Bu çok güzel günlerden birinde Birmingham’a gidip bir iPad’le geri dönmüştü.

Yine de, yatağında öylece oturup Beatles, Kurt, Beyoncé ve benim şairime baktığı günler, Barry’ye sarılıp kulağına üzücü şeyler söyleyerek onun tüylerine gizli gözyaşlarını döktüğü günler ya da iPad’ini kucağına alarak Brooklyn’deki Blessing’e hiç göndermediği elektronik postalar yazdığı günler vardı.

Böyle günlerde ne yapacağımı bilmiyordum. Bir iki kez, tıpkı Freda’nın söylediği gibi onunla doğru dürüst –yani yüz yüze ve kardeş kardeşe– konuşmam gerektiğini düşündüm. Ama ne zaman bunu yapmaya kalkışsam korkuya kapılıp vazgeçiyordum. Çok tuhaf bir histi. Ayrıca onu üzmekten ve işlerin çok daha kötüye gitmesinden korkuyordum. Sonunda, sesimi kesip durumla başa çıkması için onu kendi haline bıraktım. Zaman geçiyordu ve ben bekliyordum.

Ağustosun ortası geçmiş ay sonu gelmişti.

Dee, yakınlardaki bir okuldan bahsetmeye başladı. Dosyalar, kalemler ve bir okul üniforması aldı. Benim için sorun yoktu ama belli ki Griff rahatsız olmuştu. Konu ne zaman açılrsa yüzü kararıyor, omuzları düşüyordu. Sonra bir gün bu konu hakkında konuştu. “Gitmek istemiyorum.”

Dee tedirgin olmuş gibi gözücüyordu. “Ah Griff,” dedi. “Gerçekten üzgünüm canım ama gitmek zorundasın.”

Bu cümleyi takip eden sessiz anlarda parmaklarını çıtlattım. Çıt. Çıt. Çıt. Çıt. Sonra, “O haklı, gitmek zorundasın,” dedim.

“Alun sana bir yer buldu,” dedi Dee. Geçen her saniye daha çok acı çekiyormuş gibi gözücüyordu. “Okul seni bekliyor.”

Alun sosyal hizmetlerde çalışan şu adamdı. Onu bir kaç kez görmüştük. İyi birine benziyordu ama çabuk unutilan bir tipti.

Griff kafasını kaldırıp çaresizce Dee’ye baktı. “Burada kalamaz mıyım? Bana sen öğretemez misin? Bu ülkede bunu yapmaya izin veriyorlar. Televizyonda bunun hakkında konuştuklarını duydum. Ne deniyordu? Evde eğitim mi?”

Başımı sağa sola salladım. “Ah Griff,” diye fısıldadım. “Annemle babam bundan nefret ederdi.”

Dee de kafasını salladı. “Ah canım! Kalbimi kırıyorsun. Ben senin öğretmenin olamam! Ben sana ne öğretebilirim ki? Kitaplardan hiç anlamam. Sonra sürekli burada benimle tıklıp kalmaktan sıkılırsın.” Ellerini kısa saçlarında gezdirirken başını yeniden salladı. “Senin kendine ait bir alana ihtiyacın var, tatlım. Her sabah bu evden ayrılman, biraz fen, İngilizce, matematik ya da ne bileyim işte bunun gibi şeylerle uğraşman gerekiyor... Sonra birkaç arkadaşınla gülmeli, bir sahada top oynamalı, sıraların altından arkadaşlarına notlar uzatıp bana duyurmadan öğretmenini biraz kızdırmalısın... Kendine ait bir yaşamın olmalı.”

Griff hiçbir şey söylemedi. Yüzünde şimşek çakmış gibi orada öylece oturuyordu. Omuzlarını o kadar yukarı kaldırmıştı ki boynu görünmüyordu.

“Biliyorum, henüz çok erken,” dedi Dee. “Ama dönem başladığında okula başlamazsan, sonra her şey çok daha zor olacak. Ve hiç gitmek istemeyeceksin.”

Söylediklerinde haklıydı. Onu onayladığımı göstermek için Dee’ye başımı salladım ama o bana başını sallamadı ya da gülümsemedi. Sadece üzgün gözüküyordu.

Griff elleriyle yüzünü kapadı. Ama en sonunda konuştu, kelimeleri anlaşılmıyordu.

“Bu çok zor.”

“Biliyorum,” dedi Dee.

Ben de biliyordum.

Tüm ruhumla bundan emindim.

Kardeşıme biraz daha yaklaşıp normalde yapmayacağım bir şeyi yaptım. Kolumu omzunun üzerine atıp onu hafifçe sıktım. “Ben burada, yanında olacağım,” dedim.

Griff bir an hiç kıpırdamadı. Sonra ellerini yüzünden uzaklaştırdı, iki elinin parmaklarını birbirine geçirerek onları çıtlattı. Çıt. Çıt. Çıt. Çıt.

Elimi omzundan indirirken, “Buna başlamamalısın,” dedim. “Kötü bir alışkanlık.”

Griff kollarını kavuşturdu, parmaklarını koltuk altlarına koydu sonra hafifçe omuz silkip iç çekerek mırıldandı. “Peki, gideceğim.”

Dee rahat bir nefes alarak ona baktı. Gözlerinde yaşlar vardı. Birkaç saniye sonra, “Sen harika bir çocuksun,” dedi.

Yine haklıydı. Tam üstüne basmıştı. Hedefi on ikiden vurmuştu.

O harikaydı.

Ve Dee de gerçekten mükemmel biriydi. Owen da öyle. Aslında ikisi de daha iyi olamazlardı. Bu, ilk defa o an aklıma gelmemişti tabii ama Griff'le benim neden ailemizden bu kadar az kişiyi tanıdığımızı merak ediyordum. Bazıları gerçekten işe yaramaz tiplerdi, bunu biliyorum. Babamın kardeşi, Dave Amca, bizi sadece borç para istediğinde arardı.

Ve annemin ailesi, yani bizim sözde büyükbabamız ve büyükanne-
miz –annem sadece on altı yaşındayken Avustralya'ya taşınmış, iki küçük kız kardeşini de yanlarında götürmüşlerdi. Annem onlarla gitmek istememişti çünkü sınavlarını bitirmek istiyordu. Bu yüzden onu geride bıraktılar. Bir yılı aşkın bir süre en iyi arkadaşının evindeki bir koltukta uyuyarak sınavlarını– sanırım ortalama bir başarıyla– tamamladı. Kendine ait bir odası, gerçek bir yatağı ve ailesinin yardımını olsaydı çok daha iyisini yapabilirdi. Sonrasında annemin ailesiyle pek bir ilgisi olmadı. Onlar da bizimle ilgilenmedi. Kazadan sonra yaptıkları tek şey, üzüntülerini belirten bir kart göndermek oldu. Beş para etmezler.

Yine de, Dee ve Owen'ı ailenin işe yaramazları kategorisine koyamazdınız. Onlar harika insanlardı. Bunu fark ettiğimde onlardan uzak kaldığımız için annemle babama biraz kızmıştım. Sonra bu duyguyu içimden attım. Kötü enerjinin kimseye faydası olmaz. Özellikle de bana.

Hem sonra neden ortamın havasını mahvedeyim ki? Griff'in burada kalabileceğini hissetmesini istiyordum. Aberystwyth'in onun yaşayabileceği bir yer olmasını istiyordum.

Başka nereye gidebilirdik ki?

Aber bizim en son umudumuzdu.

Dee, kapıda durup endişeyle dışarı baktı. “Yani şimdi seninle gelmemi istemediğine emin misin?”

“Eminim,” dedi Griff.

“Bundan emin,” dedim. “Kim ilk gün okula annesinin kuza- niyle gitmek ister ki? Hem zaten ben varım.”

Dee dudağını ısırıldı. Acı çekiyormuş gibi gözüküyordu. Sonra kafasını salladı. “Peki o zaman. İlk günün güzel geçer umarım. Geri döndüğünde dışardan patates kızartması alırsız. Bir de köri sosu. Ve sen başka ne istersen.”

“Teşekkürler,” dedi Griff.

“Benimki büyük boy olsun,” dedim. Hiç komik olmasa da bazen böyle şakalar yapıyordum.

“Güle güle,” dedi Dee. Sonra bir öpücük gönderdi.

Griff utanıp başını önüne eğdi ama ben yüzündeki küçük gülümsemeyi fark etmiştim.

“Hoş biri,” dedim. “Seni bilmem ama ben kullanamadığımız kitap hediye çekleri için onu tamamen affettim.”

Griff elini çantasına sokup kulaklıklarını ve MP3 çalarını çıkardı. Başka bir hediye. Çalma tuşuna bastı ve kulaklıkları başına geçirdi.

Mesajı almıştım. “Nasıl istersen.”

Sessizce ilerleyip çıkmaz sokağın sonundan sola döndük ve kasabadan tepeye doğru uzanan dik yolu tırmanmaya başladık. Aber’da sadece iki lise vardı. Biri kasabanın merkezinde diğeri ise tepede. Biz bacaklarımızı ağrıtan liseye gidiyorduk.

Yukarı doğru yürümeye devam ederken kaldırım git gide daha çok çocukla doluyordu. Yanımda ilerleyen Griff’e baktım. Kelimenin tam anlamıyla sinirlerinin gerildiğini görebiliyordum.

“Sakin ol,” dedim. Ama kulaklıkları hâlâ kulağındaydı. Biraz aşağı bakınca pantolonunun cebine uzanan kabloyu gördüm. Birkaç saniye sonra kablonun aslında takılı olmadığını fark ettim.

Vay be!

MP3 bağlantısı kopmuş, aramızdaki kozmik bağlantı o an yeniden kurulmuştu.

“Her şey yoluna girecek,” dedim ve elini omzuna koydum. “Her zamanki gibi idare et yeter. İşe yaramaz tiplerden uzak dur ve diğerlerine gülümse.”

Griff, yüzünde dalgın bir ifadeyle gülümsedi. Kahverengi saçlarına uzanıp kıvrıkcık tutamlarından biriyle hafifçe oynadım. Kardeşimin saçlarını kestirmesi gerekiyordu. Bir süre öncesine kadar üzerinde dikişler olan küçük alandaki saçlar bile kabarmıştı.

“Püsküle dönmüş saçların biraz daha uzarsa,” dedim, “Nirvana grubunda çalacak kadar pasaklı gözükeceksin.” Sonra farkına bile varmadan Smells Like Teen Spirit’i söylemeye başladım.

Harika bir parçaydı ama kardeşime söylemek için doğru bir şarkı değildi.

Griff irkilerek sanki bir sineği kovuyormuş gibi beni uzaklaştırdı. Sonra MP3 çalarını cebinden çıkararak kabloyu yerine taktı.

“Ben aptalın tekiyim,” dedim. Sonra aptal kafamı sağa sola sallayıp sesimi kestim.

Sınıfta yeni çocuk olmak benim kaderimdi. Bu, Griff’in kaderinde de yazılı olmalıydı çünkü o da benim gittiğim sayıda okula gitmişti. Yine de, Aberystwyth’e gelene kadar sorun yok gibi gözüküyordu. Tıpkı benim gibi o da neler yapılması gerektiğini biliyordu. İşler şöyle yürürdü:

İlk gün okula gelirdik. Çok fazla konuşmaz, kimseye bizi itip kalkması için bir sebep vermezdik.

Böylece sorun kalmazdı. İşin en zor kısmı hallolmuş olurdu.

İkinci gün, artık ilk gün kadar yeni sayılmazdık.

Üçüncü gün tuvalete gidip kaybolmadan geri dönmeyi başarırdık.

Ve takip eden diğer günlerde git gide daha az yeni olurduk. İnsanlar bize nereden geldiğimizi, hangi futbol, basketbol ya da beyzbol takımını desteklediğimizi ve neden böyle tuhaf bir aksanla konuştuğumuzu sormayı neredeyse bırakırdı. Sonra –tam da yeni çocuklardan eski sıradan çocuklara dönüşmenin eşiğine gelmişken– annemin ya da babamın canı sıkılırdı ve başka bir ülkeye taşınırdık.

Ve her şeye yeniden başlardık.

Tüm bunlar saat gibi tıkr tıkr işlerdi ve neredeyse şeker yemek kadar basitti.

Fakat Aberystwyth zordu. Sorun kasabada, okulda, çocuklarda ya da öğretmenlerde değildi; sorun içinde bulunduğumuz

koşullarla ilgiliydi. Sanırım kardeşim Griff yeni olmaktan adanmak illi sıkılmıştı.

Gri okul binasına vardığımızda resepsiyona doğru ilerlerdik. Sosyal hizmetler görevlisi Alun tıpkı Dee gibi bizimle birlikte gelmek istemişti ama Griff bunu yapmasına izin vermedi. Onu suçlamıyorum. Okulda *Yeni Çocuk* olarak tanınmak zaten yeteri kadar zordu. Böyle bir durumda isteyeceğiniz son şey, sosyal hizmetlerden bir görevliyle okula gelen *Yeni Çocuk* olmaktır. Bu yüzden sadece ikimiz vardık. Griff ve ben. Kayıt işlemleri tamamlandıktan ve gerekli formlar doldurulduktan sonra kardeşime iyice yaklaştım ve danışma görevlisi Meryl'i takip ederek onun yeni sınıfına doğru ilerledim. Aslında bunu yapmamalıydım. Büyük ihtimalle okulun bazı kurallarını ihlal ediyordum ama yine de onunla gittim çünkü okul kuralları o an bana anlamsız görünüyordu.

Turuncu kapısında pencere olan sınıfın önüne geldiğimizde "İşte burası," dedi Meryl 9-A sınıfı. Meryl camdan içeri baktı. "Jamie yoklamayı alıyor. Biraz bekleyelim. Sonra kapıyı çalıp onu dışarı çağıracağım."

Önce Meryl şimdi de Jamie. Bu okulda insanlara sadece isimleriyle hitap edilmesine alışamamıştım. Brooklyn'de öğretmenlerimizi isimleriyle çağırmazdık. Onlardan biri anne ya da babamız olsa da.

Griff elini ağzına götürerek baş parmağını ısırıldı.

"Endişelenmene gerek yok, tatlım," dedi Meryl.

"Endişeli değilim," dedi Griff ve elini aşağı indirdi. Sonra ellerini birleştirdi ve parmaklarını çıtlattı. Çıt. Çıt. Çıt. Çıt.

Sanki biri mezarımın üzerinde gezmiş gibi titredim. “Bunu yapmayı kesmen gerekiyor,” dedim. “Cidden. Beni huzursuz ediyor.”

Meryl dönüp gülümsedi. “Şimdi kapıyı çalışıyorum, sanırım bitirdi. Jamie iyi biridir. Onu seveceksin.”

Griff iç çekti.

“Haydi ama dostum, bir şans vermen gerekiyor,” dedim.

Sınıfın kapısı açıldı. Çalışkan bir öğrenciye benzeyen uzun boylu bir adam dışarı çıktı. Gözlükleri ve benimkinden daha da kııl saçları vardı. Bu hoşuma gitti. Kııl saç genellikle iyiye işarettir.

“Bu Griff. Senin grubuna katılacak,” dedi Meryl. Sonra kııl saçlı adama, yani Jamie’ye manalı bir şekilde baktı. “Hatırladın mı?”

Jamie hızla kafasını sallayarak elini uzattı. “Tanıştığımıza çok memnun oldum Griff. Ben Jamie. Herhangi bir sorun ya da sormak istediğin bir şey olursa geleceğin ilk kişi benim. Tamam mı?”

“Tamam,” dedi Griff. Gönülsüzce ellerini birbirinden ayırarak pek de alışkın olmadığımız tarzdaki yeni öğretmeniyle el sıkıştı.

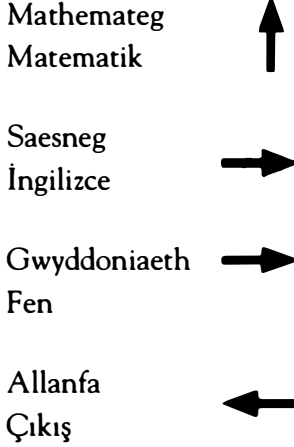
“Sonra görüşürüz, kardeşim,” dedim. “Uslu dur.” Neler olacağını görmek için beklemeden arkamı döndüm ve hızla koridorda yürümeye başladım. Sanki bir yere gidiyormuşum gibi. Griff’ten uzaklaştığım her adımda ona ihanet ediyormuş gibi hissediyordum. Dee’nin sözlerinin koridorun duvarlarında yankılandığını duyabiliyordum. O cümleler peşimi bırakmıyordu.

...birkaç arkadaşınla gülmeli, bir sahada top oynamalı, sıraların altından arkadaşlarına notlar uzatıp bana duyurmadan öğretmenini biraz kızdırmalısın... Kendine ait bir yaşamın olmalı.”

O haklıydı, bu yüzden yürümeye devam ettim.

Ama nereye gittiğimi bilmiyordum.

Koridoru takip edip sola doğru dönünce bir yol ayrımına geldim. Duvarda bir tabela vardı.

Önce tereddüt ettim. Bir an, on birinci sınıfları bulup biraz matematik, İngilizce, fen ya da benzer bir derse girmeyi düşündüm. Hazır bunu yapmışken belki birkaç deney tüpünü düşürüp kırabilirdim. Sonra bu boş düşünceleri kafamdan hemen attım, sağa dönerek binanın çıkışına yöneldim. Daha ne olduğunu anlamadan, Aberystwyth'i çevreleyen dağın tepesine çıkarak en yakın en uzak yere gitmiştim. Ve bu defa

Barcelona'daki
okulumda
yedinci
sınıftaydım.

Hayatımın en güzel günlerinden biriydi ama on bir yaşında olduğum o gün, henüz bunu bilmiyordum.

İşte oradaydım. Sınıf öğretmenim Bayan Lopez, minik kurabiyeleri içi sıcak çikolata dolu bir fincana batırıp onları ağızına atarken yüksek sesle yoklama listesindeki isimleri okuyordu. Yanımdaki sırada oturan en iyi iki arkadaşım Emilio ve İbrahim yüzlerinde ahmak bir ifadeyle sırtarak sıranın altından birbirlerine gizli notlar uzatıyorlardı.

Bayan Lopez, Roza Zambrano'nun ismine kadar gelmişti. O sırada son kurabiyesini de ağızına attı. Gözlüğünün camları sıcak çikolata yüzünden buharlanmıştı.

Rosa Zambrano cevap verdi. "Si Señora."

Bayan Lopez başını salladı, bir parça peçeteyle gözlüklerini sildi ve ayağa kalktı. "Bana biraz izin verin," dedi. Sonra sınıfın kapısına doğru yürüdü, kapıyı açtı ve koridorda birileriyle konuştu.

"Matilda," diye fısıldadım. Kısalan uzun sarı saçları omuzlarına geliyordu ve hatırladığımdan daha büyük gözüküyordu ama bu kız kesinlikle Matilda'ydı.

Bayan Lopez, "Çocuklar, biraz dinler misiniz, lütfen? Bugün sınıfımıza yeni bir öğrenciyi kabul ediyoruz. Bu Matilda Sommer. Aslında Almanya'dan geliyor. Aramıza katıldığı için şanslıyız. Bugün ona yardımcı olması için kime güvenebilirim?" dedi.

Bayan Lopez sınıfa baktı. Gözleri ışıldaklar gibi sağa sola hareket ediyordu. En sonunda bakışlarını benim üzerimde sabitledi. Elimden geldiğince dik oturuyordum. Düzgün bir şekilde kavuşturduğum kollarımı neredeyse çenemin altına kadar kaldırmıştım. Yalvaran bir köpek gibi gözüküyordum olmalıydım.

"Dylan," dedi Bayan Lopez. "Bu sorumluluğu sana verebilir miyim?"

Kollarımı aşağı indirip gülümsedim. Dudaklarımı öyle çok yaymıştım ki bu gülümsemenin yüzüme sığması şaşırtıcıydı. “Evet,” dedim. “Kesinlikle.” Sonra Matilda’ya bakıp el salladım.

Matilda’nın yüzünde de benim yüzümdeki gülümsemenin tıpatıp aynısı vardı. O da bana el salladı.

Bayan Lopez başını sallayarak gülümsedi. Sonra Matilda’ya dönerek göz kırptı. “Sanırım bu sınıfta daha şimdiden çok iyi bir arkadaşın var.”

O akşam köri soslu patates kızartması yedikten sonra Dee, “Nasıldı bakalım?” diye sordu.

“İyiydi,” dedi Griff.

Ben sadece omuzlarımı silktim ve girmedğim matematik, İngilizce ve fen derslerini düşündüm.

Dee, “Peki öğretmenlerin iyi mi?” diye sordu.

“İyiler,” dedi Griff.

Ben yine sadece omuz silktim.

Dee, “Peki yeni arkadaşlar edindin mi?” diye sordu.

Bu sefer ikimiz de omuzlarımızı kaldırdık.

Owen bir patates kızartması alıp kuş kakasının rengine benzeyen sosun içine batırdı. “Onu sorguya çekmeyi bırak, Dee,” dedi. “Daha ilk günler. Hem böyle şeyler aceleye gelmez. İlk gün yanlış kararlar verirsen kendini bir grup serserinin arasında bulabilirsin.”

Griff ve ben şaşkınlıkla ona hak verdiğimizizi ifade eden bir şeyler geveledik. Dee ise Owen’a bakıp kaşlarını çatı. “Masada bu tür şeyler söyleme,” dedi. “Tanrı aşkına Owen, biraz dikkat et, olur mu?” Sonra patateslerinden birini sosa batırıp, ağzına

götürdü ve karnına vurdu. “Tıka basa yedim,” dedi. “Kalanları isteyen var mı?”

Ben istemiyordum. Griff ve Owen onun patateslerini kendi aralarında paylaştılar. Bu sıradan görüntünün ortasında, sıradan şeyler yapan sıradan insanları izlerken kendimi neredeyse oraya ait olduğuma inandıracaktım.

Matilda ve ben

okulun

bahçesinde

bir

bankta

oturuyorduk. Güneşli ve güzel bir gündü ama hava çok sıcak değildi çünkü henüz nisan ayındaydık. Okul niformamın üzerine kapüşonlu bir eşofman giymiştim ama kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissediyordum. Matilda'nın üzerinde yalnızca kısa kollu bir tişört vardı. Kolları pürüzsüzdü ve tüyleri diken diken olmamıştı.

“Nasıl oluyor da şmyorsun?” diye sordum.

Matilda gülümseyerek kafasını salladı. “Burası Münih'ten çok daha sıcak.”

Ben de kafamı salladım. “Doğru ya,” dedim. Sonra Münih'in nasıl bir yer olduğunu hatırlamaya çalıştım ama kafamda canlandırabildiğim tek resim, anaokulumuzdaki kum havuzu ve eğlenceli oyuncakların olduğu lunaparktı.

Matilda beni drtt. “Neden gülüyorsun?”

“Hiç,” dedim. Sonra orta parmağımı işaret parmağımın üzerine koyarak asıl önemli olan soruyu sordum. “Peki bu sefer burada ne kadar kalacaksınız?”

“Üç ay,” dedi Matilda. “Şanghay’a gittiğimiz zamanki gibi. Babam yine çalıştığı banka için bir iş yapıyor. Üç aylık bir görevlendirme.”

Görevlendirmenin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen anlıyormuş gibi başımı salladım. Sonuçta üç ayı anlamıştım. Bir taraftan uzun bir zamanmış gibi geliyordu ama diğer taraftan aslında hiç zaman yokmuş gibiydi. Parmaklarımı eski haline getirdim.

“Yeniden birbirimizin en iyi arkadaşı olabiliriz,” dedi Matilda.

“Eğer sen istiyorsan,” dedim. Gülümsememek için kendimi zor tutmuştum.

“İsterim,” dedi Matilda ve üçgen zil sesine benzeyen kahkahasını attı.

Okul bahçesinin karşı tarafından fırlayan top ayaklarımın dibinde durdu. Matilda ve ben kafamızı kaldırıp baktık. İbrahim ve Emilio birkaç metre ötede ayakta durmuş bizi izliyorlardı. Yüreğim ağzıma gelmişti. Topu yerden alarak onlara geri fırlattım.

İbrahim bağırdı. “Gelip biraz top oynayacak mısın?”

Önce Matilda’ya baktım, sonra da arkadaşlarıma.

“Matilda’nın yanında kalmak zorundayım,” dedim.

İbrahim, “Ne?” dedi. Sonra topu önünde sektirerek ne dediğimi duyabilmek için yanıma yaklaştı.

“Matilda’nın yanında kalmak zorundayım,” dedim yeniden. Bunu ikinci kez söylemek bir kez söylemekten daha kötü hisset-

tirmişti. Sanki iki kez yalan söylemek gibiydi. Gözümün ucuyla Matilda'nın kaşlarını çatıldığını görebiliyordum.

“Benim yanımda olmak zorunda değilsin,” dedi.

Ne söyleyeceğimi bilemedim bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

İbrahim, “O dündü. Sonsuza kadar onun yanında olmak zorunda değilsin. Gel, futbol oynayalım,” dedi.

“Belki de kız arkadaşıyla oturmak istiyordur,” dedi Emilio.

“O benim kız arkadaşım değil,” dedim. “Sadece uzun zamandır tanıdığım biri.”

Matilda ayağa kalktı.

“Bekle,” dedim. “Nereye gidiyorsun? Bugün seninle ilgilenmem gerekiyor.”

“Git ve futbol oyna,” dedi. “Seni sıkmak istemem.”

“Sıkmıyorsun,” dedim.

Ama Matilda yanımdan uzaklaşmaya başlamıştı bile. Bir an arkasından koşmayı düşündüm ama ayaklarımı hareket ettirmeden önce sınıfımızdan bir grup kız Matilda'yı sadece kızların olduğu bir gruba almıştı.

İbrahim, “Artık gittiğine göre top oynayabiliriz. Sen ortadasın,” dedi.

“Seni kurtardığımız için bize teşekkür etmelisin,” dedi Emilio.

Bir yandan Matilda'ya bir yandan topa bakarak ayağa kalktım. İbrahim ve Emilio uzaklaşarak kendi aralarında topu bir ileriye bir geri atmaya başladılar. Ben de harekete geçerek gönülsüzce topu onlardan almaya çalıştım. En sonunda bunu başardığımda içlerinden birinin aptal kafasına topu mümkün olduğu kadar sert atmamak için kendimi çok zor tuttum.

Eylül bitti ekim ayı geldi. Soslu makarna yediğimiz bir akşam Dee, “Bugün okul nasıldı peki?” diye sordu.

“İyiymi,” dedi Griff.

İç çekip başımı sağa sola salladım. Doğru değildi. Hiçbir şey iyi değildi. Griff okulda benim gibi, bir hayalet gibi dolaşıyordu.

Dee “O zaman yeni arkadaşlarından bahset,” dedi.

“İyiler,” dedi Griff.

Yine başımı salladım “Yalancı.”

Dee çatalını bıraktı. “Sana bir şey söyleyeyim mi?” dedi. “İş yerindeki Mavis ile konuşuyordum ve bana torununun izci olduğundan bahsetti. Bu çok hoşuna gidiyormuş. Kampa gidiyor, spor ve başka birçok şey daha yapıyorlarmış. Eğer istiyorsan onunla gidebilirsin. Perşembe günleri buluşuyorlar. Hoşuna gidebilir.”

“Evet, belki de gitmez,” dedi Griff.

Owen çatalını birkaç makarnaya batırdı. “Yapma Dee,” dedi. “Hiç yardımcı olmuyorsun.”

Griff tabağını itti. “Yukarı çıkabilir miyim? Aç değilim.”

Dee üzölmüştü. “Böyle yapma canım,” dedi. “Otur ve yemeğini bitir. Keşke bir şey söylemeseydim.”

Ama Griff çoktan masadan kalkıp gitmişti. Bir an arkasından gitmeyi düşündüm ama bu ne işe yarayacaktı ki? Erkek kardeşim git gide yalnızlığa sürükleniyordu ve konuşabildiği tek kişi bir insan bile değil, kedi Barry’ydi. Bu yüzden masada olduğum yerde durdum ve Dee ile Owen’ın sessizce çaylarını bitirışini izledim. Havayı daha fazla üzüntüye boğmamak için kendimi çok zor tuttum.

Ekim, kasım ve aralık ayları birbirini takip etti. Sonra yılbaşı geldi geçti. Dee ve Owen kardeşime bir dağ bisikleti almıştı.

“Hediye çekinden daha iyi,” dedim.

Ama bisiklet neredeyse hiç ortalarda görünmüyor, sürekli garajda duruyordu.

“Ona zaman ver,” dedi Owen. “Zaman tamamen iyileştirmez ama genellikle işe yarar.”

Bu yüzden biz de Griff’e zaman vererek umutla bekledik çünkü yapacağımız başka bir şey yoktu.

Bir yandan da Griff’le derslere gitmeye başlamıştım. Her zaman değil. Ara sıra. Bazen İngilizce dersine bazen de başka derslere girdim. Kimse ne yaptığıma aldırış etmediği için ne istersem onu yapıyordum.

Bir sabah yine Griff’in dersine girmiştim. Sınıf öğretmeni Jamie bir sandalye çekerek bizim oturduğumuz masaya geldi. Sonra elini saçlarında gezdirerek “Biraz konuşabilir miyiz?” dedi.

Şaşıarak parmağımı kendime doğrulttum. “Bu benimle mi ilgili?”

Griff de aynı anda “Galce ödevimle mi ilgili?” diye sordu.

Şaşkınlığımız devam ederken bir sessizlik oldu. Sonra Griff ekledi. “Eğer öyleyse, hemen söylemek istiyorum ki, ödevimi yapmadım çünkü onu *yapamadım*, çünkü anlamıyorum.”

Kardeşim öfkeli bir tavırla konuşuyordu.

Jamie sandalyesinde doğruldu. Bizim kadar şaşkın ve endişeli görünüyordu. “Hayır,” diyerek başını sağa sola salladı. “Bu ödevinle alakalı değil. Eğer dilbilgisiyle ilgili sorun yaşıyorsan bunu öğretmenine söylemelisin. Aslında, ben sana çarşamba günleri öğleden sonra ne yaptığını soracaktım.”

Rahatlamıştım. Demek ki konu benimle ilgili değildi. İyi.

Griff gözlerini yuvarlayarak iç çekti. Neredeyse kabalık sayılabilecek kadar uzun bir sessizlikten sonra “Rugby,” dedi.

Jamie başıyla onayladı. “Hoşuna gidiyor mu?”

“Hayır,” dedi Griff.

Jamie yine başını salladı. “O zaman onu boş verip ITBP grubuna katılmayı düşünebilirsin.”

Griff kaşlarını çattı. Ben de. “ITBP mi?” dedi.

“Evet,” dedi Jamie ve gözlüğünü yukarı kaldırarak düzeltti. “Benim fikrimdi ve bununla gurur duyuyorum. ITBP yani ‘İnsanlarla Tanışma ve Buluşma Programı’. Faaliyetlerimiz birkaç yıldır devam ediyor ve oldukça başarılıyız. Ödüller kazandık.”

Griff tekrar gözlerini yuvarladı. Öyle sıkılmış gözüküyordu ki Jamie için üzölmeye başladım. “Haydi ama Griff,” diye fısıldadım. “Bir pislik gibi davranıyorsun.” Ona tekme atmayı denedim ama başaramadım.

“Kimseyle tanışmak ya da buluşmak istemiyorum.”

Jamie hafifçe gülümsedi. “Belki de *aslında* yapman gereken budur.”

Griff kaşlarını çatarak bana doğru baktı.

“Bana öyle bakma,” dedim. “Ben de anlamadım.” Sonra küçük acı bir kahkaha attım. “Ayrıca kabul edelim, sen zaten beni hiç dinlemiyorsun.”

Griff Jamie’ye döndü.

“Bu bizim toplum gönüllüleri projemiz,” dedi Jamie. “İşleyişi şu şekilde: Sizi kolay kolay dışarı çıkıp yeni insanlarla tanışmayan kişilere gönderiyoruz.”

Kaşlarımı kaldırıp kardeşime baktım. Öylesine somurtmuştu ki, yüzü neredeyse ikiye katlanacaktı. O düşünüp taşınırken bir anlık bir sessizlik oldu. Sonra, “Peki ama neden bunu yapmak isteyeyim ki?” dedi.

“Kendini iyi hissetmek için,” dedi Jamie. “Ve bu toplumda çok önemli biri olduğunu hissedebilmek için. Aber’ın ihtiyacı olan biri olmak için. Yapayalnız insanların görmeye can atacağı biri olmak için.”

Griff boş gözlerle ona baktı. Yine de bunun sadece görünüşte böyle olduğunu biliyordum çünkü ikimiz de yalnızlığın berbat bir şey olduğunu biliyorduk.

Jamie öne doğru eğilerek sesini alçalttı. “Bütün bunlar yeterli gelmediyse bunu sadece seni rugbyden kurtaracak bir şey olarak görebilirsin.

Kardeşimin gözlerinin derinliklerinde nihayet küçük bir ışık parlamıştı.

“Düşüneceğim,” dedi.

Jamie ayağa kalktı. “Peki. Bugün öğle yemeğinde bir toplantımız var. Projedeki diğer öğrencilerle sohbet etme şansını yakalayabilirsin. Gelir misin?”

“Haydi, Griff,” dedim. “Hiç değilse toplantıya gidebilirsin.”

“Düşüneceğim,” dedi Griff yeniden.

Toplantıya gitti.

Başka şansı yoktu. Onu oraya ben gönderdim.

Öğle vakti zil çaldığında Griff eşyalarını çantasına koydu, kestirme yoldan çıkışa doğru gitti. O an ümidimi tamamen yitirmiştim çünkü nereye gittiğini biliyordum. Tepenin aşağısındaki iskeleyle gidiyordu. Orada öğle yemeği parasının tamamını bozdurur, bozukluklarla çalışan o aptal makineye atardı ve oyun salonundaki görevli onu dışarı atmakla tehdit edene kadar orada anlamsızca dikilip bozuklukları aynı noktaya atmaya devam ederdi. Sonra gidip bir kenarda oturup şüphe uyandırmayacak kadar vakit geçirdikten sonra Dee ve Owen’ın tepedeki evine geri dönerdi. Dee ona gününün nasıl geçtiğini sorduğunda her şeyin yolunda olduğu yalanını söylerdi.

Hepsini biliyordum çünkü Griff haftalardır bunu yapıyordu. Sakın onu gözetlediğimi sanmayın, sadece ona göz kulak oluyordum.

Ama bu sefer bu rutini bozmak istedim. Bu yüzden kardeşim koridorun yanlış tarafına doğru ilerlerken koşarak önüne geçtim ve ondan önce dışarı çıkarak kapıyı yüzüne kapadım. Sonra parmağımı camdaki yağmur damlalarının üzerinde gezdirerek oraya bir kelime yazdım.

ITBP

Griff kıpırdamadan olduğu yerde durarak yağmurlu camın arkasından bana baktı. Yüzü bembeyaz olmuştu.

“Olamaz! Oradan tuhaf gözükiyorsa özür dilerim,” dedim. Camın arkasından ona bağırdım. “Ters yazmak istememiştim.” Sonra üzüntüyle omuzlarımı kaldırdım. “Seninle konuşmak öyle zor ki Griff. İmkânsızsın.”

Beni duyup duymadığını bilmiyorum ama bu işe yaramış gibi gözükiyordu çünkü Griff olduğu yerde hızla geri döndü ve koridorun diğer tarafına doğru yürüdü. Arkasından gidip ona yetiştim ve birlikte Jamie’nin sınıfına doğru ilerledik.

Griff kapının dışında tereddütlerle durarak pencereden içeri baktı. Ben de aynısını yaptım. Jamie’nin içerideki bir grup öğrenciyle konuştuğunu görebiliyordum. Dokuz ya da on kişi vardı. Birkaçı Griff gibi dokuzuncu sınıf öğrencisiydi ama çoğu benim kadar büyük gözükiyordu.

“Fena tipler değil,” dedim.

Griff bir süre sessiz kaldı. Sonra kısık sesle, “Kim o kız?” dedi.

Kaşlarımı çatıp ona baktım. Gözlerini takip edip camdan bakınca diğerlerinden biraz daha uzakta, grubun en arkasında oturan kızı fark ettim. Oldukça hoş bir kızdı. Gevşek at kuyruğu şeklinde bağlanmış uzun kahverengi saçları vardı. Benim yaşılarımdaydı. Belki de Griff’le aynı yaşıyordu. Bu kızı daha hiç görmediğimden emindim. Yine de onu bir yerlerden hatırlıyordum.

Bu kulağa tuhaf mı geliyor?

Griff yeniden fısıldadı. “Kim bu kız?”

O tam bunu söylediği sırada dışarıda bir gök gürültüsü duyuldu. Yağmur daha şiddetli yağmaya başlamıştı. Damlaların koridorun üzerindeki cam tavana vuran sesini duyabiliyorduk. Aklıma bir fikir gelmişti ama ben daha kafamı toparlayamadan aniden sınıfın kapısı açıldı. Griff’le şaşkınlıktan olduğumuz yerde sıçradık.

“Seni görmek güzel,” dedi Jamie yüzünde büyük bir gülümsemeyle. “Toplantı neredeyse bitti ama geç gelmek hiç gelmekten iyidir. Gelmeni bekliyordum. İçeri gir.”

Onu takip edip içeri girdik. Griff ne yapacağını bilemeden öylece dikilip sınıftaki diğer öğrencilere baktı. Dürüst olmak gerekirse ben de aynısını yaptım.

“Otur, lütfen,” dedi Jamie. “İkili gruplar oluşturunuz. Biz hep iki kişi çalışırız. Yeni gönüllüler tecrübeli gönüllülerle eşleştirilir. Böylesi daha iyi oluyor.”

Griff gergin bir şekilde başını salladı. Bense kendimi tam bir aptal gibi hissetmeye başlamıştım. O tüyler ürperten ters yazıyı yazarak kardeşimi buraya sürükleyen bendim.

“Ah dostum, affedersin,” diye mırıldandım.

Oysa Griff beni dinlemiyordu. İlgiyle Jamie’yi dinliyordu. Kendime gelip ona kulak verdiğimde Jamie’nin şunları söylediğini duydum:

“Pekâlâ Griff. Seni Harry ile eşleştiriyorum. Projemizin bir parçası olmayı talep eden Powell Roberts isimli çok hoş yaşlı bir adam var. Powell, Harry’nin ziyaret ettiği bakım evinde kalıyor. Yani önümüzdeki çarşamba Harry’yle beraber oraya gidebilirsin. Bir kez gidip nasıl olduğuna bak, sonra bu konu hakkında konuşuruz. Tamam mı?”

Griff pek de emin olamayarak başını salladı.

“Senin için bir sorun var mı Harry?” diye sordu Jamie.

Harry arkada bir yerde başını sallamış olmalıydı.

Jamie ellerini birleştirdi. “Tamam her şey halloldu. Hepinize içinde kimlik kartlarınızın ve önemli bilgilerin olduğu zarfları getireceğim. Kimlik kartlarınızı takmanız ve güvenlik görevlisi

ya da sorumlu kişi her kimse ona rapor vermeniz gerektiğini unutmayın. Gittiğiniz yerlere elinizi kolunuzu sallayarak girmeyin. Giriş çıkışlarda imza atmak hepimizin güvenliğini sağlar.”

Herkes çantalarını toplamaya başladı.

“Ah,” dedi Jamie. “Çok daha önemli bir şey var: çarşamba öğleden sonralarınızı geçirmek için bundan daha güzel bir yol olmadığını unutmayın. Hepiniz gerçekten harika insanlarsınız. *Diolch yn fawr.*”

Griff'in biraz kızardığını gördüm. Onu buraya getiren gerçek sebepler yüzünden kendini suçladığını hissedebiliyordum.

“Rugbyden kurtulmak için burada olman harika biri olmadığın anlamına gelmez,” dedim. Ama Griff beni duymuyordu. Gitmek için yerinden kalktı.

“Bekle bir dakika Griff,” dedi Jamie. “Acele etme. Harry'e bir merhaba de önce.” Jamie arkamızda bir yerde olan Harry'e elini salladıktan sonra başka biriyle konuşmaya başladı.

Griff omuz silkerek Harry denen çocukla tanışmak için arkasını döndü. İkimiz de bunu yaptık.

İşte oradaydı. Yalnız bir sorun vardı. Harry erkek değil bir kızdı. Daha önce fark ettiğimiz şu tanıdık yüzlü kız.

Kız, Griff'e elini sallayarak gülümsedi. “Evet, biliyorum,” dedi. “Şok eden gerçek! Harry bir kız! Aslında adım Hari yani sadece bir R ve Y yerine bir İ harfiyle yazılıyor. Ayrıca bu Harriet'in kısaltması değil, tamam mı? Angharad'ın kısaltması.”

Hari denen bu kız pek çekingen biri değildi.

Griff beceriksizce gülümsedi. “Benim adım Griff,” dedi. Biraz duraksadıktan sonra ekledi. “Bir R ve bir İ ile yazılıyor.”

“Ha! Bu iyiydi,” diyerek kardeşimin sırtına vurdum.

Griff'in yüzü parladı. "Tabii ya," dedi sonra. "Seni nerede gördüğümü biliyorum! Uzun zaman önceydi. Sen sahilde dans ediyordun."

"Bu çok iyiydi," dedim. "Vay canına, Griff, kızlarla böyle rahat konuştuğunu bilmiyordum!"

Hari gözlerini yuvarladı. "Aman Tanrım! Dans eden ben değildim ki. İlgilendiğim yaşlı Enid'di. Ben sadece onun tekerlekli sandalyesini itiyordum! O dansı hatırlatmak zorunda mıydın?"

Kardeşimin yüzü mosmor oldu. Söyleyecek söz bulamıyor gibiydi.

"Hiçbir şey söyleme," dedim. "Sadece bir şey söylemek için konuşmanın anlamı yoktur."

Ama Griff bana kulak asmadı. "Barry isimli bir kedim var. Tıpkı senin ismin gibi ama Barry'de iki R var ve Y ile bitiyor." Griff'in yüzü iyice morarmıştı. Boğazını temizleyip mırıldandı "ve B harfiyle başlıyor... Ama bu aslında onun gerçek ismi değil."

Ellerimi yüzüme götürüp suratımı ekşittim.

Ama Hari gülmeye başlamıştı. "Paylaştığın için teşekkürler," dedi ve çantasını aldı. "Baksana, karnım çok acıktı. Kantin kapanmadan önce gidip sandviç alacağım. Gelmek ister misin?"

Griff bir kez daha tüm kelimelerini yitirmiş gibiydi. Sonra söyleyecek bir şey buldu. "Evet," dedi. Çantasını aldı, geriye bir kez bile bakmadan Hari'nin arkasından kapıya doğru ilerledi.

Ben de orada, olduğum yere çakılıp kalarak birlikte gözden kaybolmalarını izledim. Kafamı çevirince Jamie'nin de onlara baktığını gördüm. Yüzünde bir gülümseme vardı. Einstein Görelilik Kuramı'nı bulduğunda, John Lennon "Imagine" isimli şarkısını yazdığına ya da Dylan Thomas herhangi bir şey yazdığına onların yüzlerinde de buna benzer keyifli bir gülümse-

me olmalıydı. O anda Jamie'nin onlar gibi bir dâhi olduğunu anladım. Kardeşimin biriyle konuşmasını sağlamıştı. Kolumu kaldırarak sınıfın diğer tarafından ona el salladım ve baş parmağımı kaldırdım. Sonra havaya bir yumruk sallayıp kapının arkasında kayboldum.

O akşam yemekte balık kroket, patates kızartması ve bezelye yedikten sonra Dee "Bugün okul nasıldı bakalım?" diye sordu.

"İyiydi," dedi Griff.

Owen bakışlarıyla Dee'yi uyardı.

"Birileriyle sohbet ettin mi?" dedi.

Griff bir an tereddüt etti. Bezelyeyle dolu çatalı havada kalmıştı. Sonra, "Evet. Hari isimli bir kızla konuştum," dedi ve gülümseyerek çayını içmeye devam etti.

Çarşamba günü öyle çabuk geldi ki, onun dağlardan bize doğru uçtuğunu sandım. Bomboş sabahın dakikalarının tek tek geçmesini bekledim. Sonra Griff'i bulmaya gittim. Çok uzun sürmemişti. Kantinde jambonlu ve yeşillikli sandviçinin son lokmalarını yiyordu. Sonra hepsini çiğneyip yuttu, ceketinin üzerindeki kırıntıları temizledi ve Hari'yle buluşmak için hızla dışarı çıktı.

Hari okul bahçesinde bekliyordu. Yeşil bir parka giymiş, başına parlak sarı bir bere takmıştı. Kalabalığın içinde dikkat çekiyordu. Aslında Yu Garden'da etrafta uçuşan kuşlara benzermişti. Yaklaşınca el salladı. Sonra "Hey, Griffindor, Jay-Z'nin verdiği zarf yanında mı?" dedi.

Griff'in kafası karışmış gibi gözüküyordu. "Sadece Griff, Griffindor değil. Jay-Z nereden çıktı?" dedi.

"Jamie demek istiyor," dedim.

"Jamie demek istedim," dedi Hari.

"Ah." Griff zarfı cebinden çıkarıp havada salladı.

"Güzel," dedi Hari. "Peki kimlik kartın?"

"Evet. Yanımda."

Hari sırt çantasını omzuna aldı ve kollarını kavuşturup gü-lümsedi. “Aferin. Peki çantana bol bol tebessüm, iyi çalışan bir çift kulak ve nazik tavırlarını koydun mu bakalım?”

Bu listeye bir de mizah anlayışı ekleyebilirdi çünkü belli ki Griff şakadan anlamıyordu. Kaşlarını çatıp “Kimsin sen? Annem falan mı?” dedi sonra yüzünde öfkeli ve keyifsiz bir ifadeyle yere baktı.

Kafamı kaldırıp gökyüzüne baktım. İyi bir başlangıç olma-mıştı.

Hari eldivenli ellerinden birini kaldırarak beresini geriye doğru itti. “Vay canına,” dedi. “Konuştuğum için affedersin! Sadece sana yardımcı olmaya çalışıyorum çünkü sen dokuzuncu sınıftasın bense onuncu sınıftayım ama merak etme bir daha seni rahatsız etmem. Tam bir mızıldaksın sen!” Sonra arkasını döndü ve okulun kapısına doğru ilerledi.

Griff olduğu yerde hareket etmeden onu izledi. Ben de ay-nısını yaptım. “Mızıldak mı?” dedi Griff.

Başımı kaşıdım. Kulağa tam olarak öyle gelmemişti. Ayrıca haklıydı. Koluna dokundum. “Her şeyi mahvetme. Arkasından git.”

Griff bir süre yerinden kıpırdamadı. Sonra zarfı cebine ko-yarak Hari’nin arkasından gitti.

Birkaç saniye geçtikten sonra ben de arkasından koştum. Belki de bunu yapmamalıydım ama ortada beni bekleyen yığınla iş yoktu.

Hari çoktan okulun kapısından çıkmıştı. Neşeli tavırlarla ve uzun adımlarla yürürken kolları iki yanında sallanıyordu. Ol-dukça tuhaf bir yürüyüşü. Doğruyu söylemek gerekirse, yürüyüş tarzı her tür yürüyüşün görüldüğü Bed–Stuy sokaklarında burada

olduğundan daha az dikkat çekerti. Aberystwyth'in sakin yokuşunda biraz tuhaf gözükiyordu. Yine de Hari'den hoşlanmışım. Kaldırımında zıplayarak yürümesi, kafasını yerden kaldırmadan ayaklarını sürterek yürüyen kardeşim için değışiklik olmuştu.

Sessizce yürüyen benim için de.

Hari kafasını çevirdi. "Demek hâlâ buradasın."

"Evet," dedi Griff. "Affedersin." Bir an tereddüt etti. "Az önce ne söyledin?"

"Griffindor dedim. Harry Potter'daki gibi. Amerika'da Harry Potter yok mu? Amerikalısın değil mi? Amerikalı gibi konuşuyorsun."

"Hayır Amerikalı değil," diye homurdandım.

"Aslında İngiliz'im," dedi Griff. "Yani aynı zamanda buralıyım ama geçtiğimiz yaza kadar New York'ta yaşıyordum. Ve birkaç başka yerde daha."

"Ooo... Anladım, şu sürekli seyahat eden zenginlerdensin," dedi Hari. Kollarını hâlâ sağa sola sallıyordu. Griff'in kolları da biraz sallanıyordu. Galiba bu biraz da tepenin dik olması yüzündendi. Böyle bir tepeden aşağı yürürken kolları kontrol etmek zordur.

"Amerika'da da Harry Potter var," dedi Griff. "Ben onu değil diğerini kastetmişim. Mızıldak."

Hari güldü. "Onun için kusura bakma. Buralarda kullanılan bir kelime. Ninemden öğrenmişim."

Griff'le ben hiçbir şey anlamadan ona baktık. Griff "Neyinden?" diye sordu.

Hari kafasını salladı. "Buralarda büyümediğin gerçekten de belli oluyor. *Nine*, büyükanne demek."

Griff dudağını ısırdı. “Burada yaşamaya asla alışamayacağım.”

“Evet alışacaksın,” dedim.

“Alışırsın, zengin çocuğu,” dedi Hari. “Biraz zamana ihtiyacın var, sence de öyle değil mi?”

Gülümsedim. Biz de ne zamandır bunu söylüyorduk. Ben, Angelo, Blessing, Dee ve özellikle de Owen. Şimdi bu tuhaf yürüyüşlü kız da aynı şeyi söylüyordu. Ve Griff ilk defa dinliyormuş gibi gözüküyordu.

“Mızıldak dediğini duymak tuhaf geldi çünkü annem de bu garip kelimeyi söylerdi,” dedi Griff.

Başımı hızla çevirip ona baktım. Yüzü hafifçe pembeleşmişti ama iyi görünüyordu. Bir süre kimse konuşmadı. Ürkütücü bir sessizlik içinde tepeden aşağı doğru yürümeye devam ettik. Hari’nin kolları çılgınca sallanıyordu ama biraz neşesi kaçmış gibi gözüküyordu. Birkaç dakika sonra başını çevirmeden, yüzünde ciddi bir ifadeyle kardeşime baktı. “Peki sana her zaman *tatlım* der miydi?”

Griff başını sağa sola salladı.

Hari hafifçe gülümsedi. “Bunu da yapıyor olması gerekirdi çünkü burada bu kelimeyi de çok kullanırlar. Her neyse, tam bir mızıldak olmadığın zamanlarda oldukça tatlı birisin.” Sonra kollarını daha hızlı salladı ve önümüze geçerek ayaklarını yere vura vura aşağı doğru ilerledi.

“Senden kesinlikle hoşlanıyor,” dedim.

Griff dudağını hafifçe ısırarak güldü.

Bu sohbeti kaçırmayı hiç istemezdim ama birdenbire Griff’ten uzaklaştığımı hissettim. Bu sefer, Matilda’yla yan yana uzanmış Barcelona’nın mükemmel

gökyüzünün
altında
bir
hamakta
deli
gibi
sallanıyorduk.

Hamak, Matilda'nın ailesine aitti. Geçici olarak kaldıkları dairenin terasındaydık. Alışkın olduğumdan çok daha lüks bir daire ve çok daha büyük bir terastı. Havuz bile vardı. Özel bir havuzu olan bir evde hiç yaşamamıştım çünkü annemle babam büyük hırsları olan bankacılar değillerdi. Yani borsacı Sven gibi.

"Burası çok güzel," dedim. "Barcelona'nın en iyi dairesinde yaşıyor olmalısınız. Lionel Messi'nin evi bile bundan daha iyi değildir."

"Saf olma," dedi Matilda. "Büyük ihtimalle çok daha iyi bir hamağı ve kaydıraklı bir havuzu vardır." Kolunu kaldırıp dirseğiyle beni dürttü. "Her neyse, yakında Münih'e geri dönüyoruz, bu yüzden hâlâ şansın varken tadını çıkarsan iyi olur."

Hamağın kendi kendine sallanmaya devam etmesi için ağırlığımı sağa sola vererek hareket etmeyi bıraktım. Mükemmel gökyüzüne baktım. "Münih'e geri dönmek istiyor musun?" dedim. Orta parmağımla işaret parmağımla üst üste koymuştum. Matilda'nın hayır demesini istiyordum.

Matilda kollarını başının arkasına koyarken dirseğiyle yanlışlıkla kulağıma çarptı. "Evet," dedi.

Doğruludum. Hamak tehlikeli bir şekilde sallandı.

"Dikkat et!" dedi. "Bizi düşüreceksin."

Ayaklarımı yanlardan yere indirerek hamağı sabit tutmaya çalıştım. Sonra, “Gerçekten mi? Cidden gitmek istiyor musun?” diye sordum.

Matilda gözlerini kısıp başını salladı. “Evet. Oma ve Opa Münih’te. Onları özledim.”

Söylediğini anlamadan ona bakıyordum.

“Büyükanneyle büyükbabam,” dedi Matilda.

“Ah,” dedim başımı sallayarak. Sonra çaresizce omuzlarımı silktilim. Ben büyük annemle büyükbabamı hiç özleyemiyordum. Aslında büyükanne ve büyükbabaya hiç sahip olmamıştım.

Matilda dirseklerinin üzerinde doğrulup bana baktı. Gözlerinde daha önce de gördüğüm o tekinsiz parıltı vardı. *Olamaz,* diye düşündüm. *Bu defa ne söyleyecek acaba?*

“Neyse,” dedi. “Ben gidince okulda benden nefret ediyormuş gibi davranmana gerek kalmayacak.”

Yere zıpladım. Hamak ters dönmüştü ama ben Matilda düşmeden önce onu tutmuştum. Çığlıkları sona erdiğinde “Ben hiçbir zaman senden nefret ediyormuş gibi davranmıyorum!” dedim.

“Evet davranıyorsun,” dedi Matilda. “Hem de her zaman! Benimle neredeyse hiç konuşmuyorsun. Emilio ya da İbrahim etrafta olduğunda bana bakmıyorsun bile. Bu çok gülünç. Anneme de anlattım ve o bunun çok tatlı olduğunu düşündü.”

Üzerimde Barcelona takımının forması vardı. Orada durup şaşkınlıkla ona baktım. Sonra “Annene mi anlattın?” dedim.

Matilda kıkırdadı ve ellerini hızla dudaklarına götürdü. “Evet. Ne söylediğini söyleyeyim mi?”

“Hayır,” dedim. İnternet bağlantısı olmayan ve sadece mesaj atabilen utanç verici telefonumu aramaya koyulmuştum bile. Anneme mesaj atacak, ondan gelip beni almasını isteyecektim.

Matilda “Annem, arkadaşların beni sevdiğini anlamasın diye okulda benden nefret ediyormuş gibi davrandığını düşünüyor,” dedi.

Dehşete düşmüş bir halde ellerimi başımın üstüne götürdüm. “Annen yanılıyor,” dedim. “Senin annen çok tuhaf biri.”

Arkamda bir öksürük ve ardından da bir ses duyuldu. “Merhaba Dylan.”

Çıplak ayaklarımın üzerinde arkamı döndüm. Matilda’nın annesi Silke, elinde kolayla dolu iki bardağın olduğu bir tepsiyle arkamda duruyordu. “Hay aksi... Bu biraz kötü oldu galiba?”

“Ben... Öyle demek isteme...” Çaresizce ona baktım. Böyle zor durumda kaldığınız zamanlarda en iyisi çenenizi kapamaktır.

“Neyse, biraz rahatladım,” dedi Silke. “Öyle demek istediğini düşünseydim seni havuza atacaktım.”

Matilda kıkırdadı.

Silke önce ona sonra da bana baktı. “Matilda canını mı sıkıyordu? Bazen kötü bir kız olabiliyor. Böyle olduğunda onu görmezden gel.”

Matilda öfkelenmiş gibiydi. Kendimi zafer kazanmış gibi gülümsemekten alıkoyamadım. Silke tepsiyi plastik sehpanın üzerine koydu. Sonra bana bakıp “Peki bu hatam için beni affediyor musun? Hâlâ arkadaş mıyız?” dedi.

“Evet,” dedim. Yüzümdeki gülümseme genişlemişti.

“Peki,” dedi Silke. “Matilda’yı boş ver, sen hep böyle kal Dylan. Her zaman.” Sonra bana tekrar gülümsedi, Matilda’ya

doğru şakacıktan yumruk sallayarak içeri girdi. Konuşmamızın ne kadarını duyduğunu merak etmiştim. Galiba hepsini duymuştu.

Matilda hamaktan kalktı, kola dolu bardaklardan birini aldı ve havuzun kenarına oturdu. Ayakları suyun içinde sallanıyordu. Biraz içtikten sonra bardağını yere koydu ve “Peki beni seviyor musun?” dedi.

Önce ona kızgın kızgın baktım ama sonra pes edip bir kahkaha attım. “Biraz,” dedim. “Ama gerçekten çok fazla değil.” Sonra daha önce yapmam gereken şeyi yapıp onu havuza ittim.

Tepenin eteğine geldiğimizde önce sola sonra sağa ve sonra tekrar sola döndük. Bir parkın içinden geçerek düzgün görümlü, çok katlı binaların önüne geldik.

“İşte burası,” dedi Hari.

Griff ve ben etrafa baktık.

“Yaşlı insanların kaldığı yerlere benzemiyor,” dedi Griff.

“Öyle bir yer değil,” dedi Hari. “Burası güvenli bir bakım evi. Buradaki yaşlılar kendi dairelerinde kalıyorlar çünkü kendilerine bakabiliyorlar. Sadece onlara göz kulak olacak birine ihtiyaçları var. Biz de şimdi gidip onunla tanışıp imzalarımızı atacağız. Onun adı Hev.”

Hev mi? Yoksa *Heth* mi demişti?

Griff “Adı ne?”

Hari gözlerini yuvarladı. “H,e,d,d. *Huzur* demek. Kelimeye bakınca *Hed* diye okunacağını sanabilirsin ama *Hevth* diye okunuyor.” Dilini dişlerine doğru uzattı ve *v* harfine ya da peltek bir *t* harfine benzeyen bir şey söyledi ama çıkardığı ses aslında ikisi

de değildi. “Bu Galce bir sözcük,” diye ekledi açıklamak için. Sonra binanın giriş kapısının yanındaki zile bastı.

Diyafondan bir cızırtı geldi ve Galce, anlaşılabilir bir şeyler söyleyen bir kadının sesi duyuldu. Sonra kadın “Kim o?” dedi.

“Hari Parry,” dedi Hari.

“Vay canına! Bu hayatımda duyduğum en iyi isim,” dedim. Griff de gülümsedi.

Hari diyafona doğru konuşarak “Yanımda yeni bir çocuk var, Griff Taylor,” dedi.

“Ah tamam, demek siz geldiniz, içeri girin canlarım. Şimdi basıyorum.”

Kapı yüksek sesle açıldı ve Hari kapıyı itti.

Hedd giriş kattaki dairesinin kapısında tek başına bizi bekliyordu. Dee’nin sarı saçlı haliydi. Küçük, kısa saçlı, orta yaşlı ve güler yüzlüydü. “Merhaba canlarım,” dedi. “Selam Griff. Gönüllü olman çok güzel, binanın sakinleri için bu güzel bir değişiklik olacak, biliyor musun. sadece bir formalite ama bu defaya mahsus kimliğini kontrol etmem gerekiyor.

“Tabii,” dedi Griff ve kadının kimliğini görebilmesi için kabanının fermuarını açtı.

“Ben onun kardeşiyim,” dedim. Bunu sadece bir şeylerin parçası olmak için söylemiştim. “Hiç sorun çıkarmayacağım, söz veriyorum.”

“Sorun yok,” dedi Hedd. Kimliğe bakıp gülümsedi. “Her şey yolunda. Şimdi Hari sana nereye gideceğini göstereyim çünkü Powell, Enid’in dairesinin yanındaki dairede oturuyor. Ben zillerine bastığım için kapıları açık olacaktır. Bu seferliğine seninle gelmemi ister misin Griff? Sizi tanıştırmak için?”

“Sorun yok,” dedi Griff.

“Tamam o zaman,” dedi Hedd. “Ama herhangi bir şey için bana ihtiyacın olursa kırmızı acil durum kordonunu çek. Bir tane tuvalette bir tane de mutfakta var. Powell’ın boynunda da bir kordon var ama ona dokunmasan iyi olur. Tamam mı?”

“Tamam efendim,” dedi Griff ve kıpkırmızı kesildi.

Ben ve Hari ona baktık. “Artık New York’ta değilsin,” dedim.

“Efendim mi?” dedi Hari.

“Ah, sen harikasin,” dedi Hedd. “Ama lütfen bana sadece Hedd de.” İşte yine o zor telaffuz edilen sesi çıkarmıştı.

“Tamam, efendim,” dedi Griff. Bu defa öncekinden daha çok kızarmıştı.

Hedd dairesine geri döndü. Merdivenleri çıkarken “Keşke Griff ya da... ya da Dee gibi kolay bir ismi olsaydı. Galceyi anlamak Çinceyi anlamaktan daha zor geliyor,” dedi Griff.

Hari omuz silkti. “Ama Dee de zaten kısaltılmış bir isim, değil mi?”

“Hayır, öyle değil,” dedi Griff alınarak. “Dee’yi tanıyorum. O benim...” Sonra birden durdu. Söyleyecek söz bulamamıştı.

“O yasal olarak senin ailen,” dedim.

“Senin neyin?” diye sordu Hari.

“Önemi yok,” dedi Griff. Sahanlıktaki açık iki kapıya bakarak fısıldadı. “Haydi, şu ITBP işini yapıp bitirelim.” Üzerindeki karton levhada Powell Roberts yazan açık kapıya vurdu.

“İyi olacağından emin misin?” dedi Hari tereddütle.

“Hayır,” dedi Griff. “Ama burada durup bütün gün dikilemem öyle değil mi?” Sonra yeniden ve biraz daha yüksek sesle kapıya vurdu.

Kapının diğerk tarafından bir ses duyuldu. "Gel, evlat."

"Bir saat sonra görüşürüz," dedi Hari. "Ve iyi şanslar."

Griff endişeyle daireye girdi. Ben de hemen arkasıındaydım. Yaşlı adam ortaya çıkmadan önce sadece bir iki adım atmıştı. Adam kızgın gözüküyordu. Beyaz dalgalı saçları vardı ve tüm gücüyle bir bastona dayanıyordu. "Ha! Demek refakatçim sensin." Griff iki omzunu kaldırdı. "Sanırım öyleyim. Bu arada benim adım Griff."

"Ve ben de Dylan," dedim. Çünkü öyleydi.

Bastonuna dayanmaya devam eden kızgın yaşlı adam boşta kalan elini uzattı. "Ben Powell," dedi. Sonra kardeşimin elini kuvvetle sıktı. "Gel içeri sana bir çay yapayım." Tuhaf bir aksanı vardı. Galce aksanı hissediliyordu ama kesinlikle Griff'le benim konuştuğumuz gibi konuşuyordu. Yani neredeyse tam olarak öyleydi.

Powell'ı hole kadar takip ettik. Griff'in adımlarını atarken zorlandığını anlıyordum. Hareket edişine bakan ayakkabılarında kurşun olduğunu sanırdı. Yine kendimi kötü hissettim. Belki de bu o kadar da parlak bir fikir değildi. Bu adamla kardeşim bir saat boyunca ne konuşacaktı ki?

Powell'ın oturma odasına girince ikimiz de güzel bir sürprizle karşılaştık. Küçük oda eşyalarla doluydu. Ve bunların çoğu eski plaklardı.

Raflar dolusu plak bir duvarı kaplamıştı. Diğerk duvarlarda da çerçevelenmiş bir yığın fotoğraf vardı. Odanın bir köşesindeki cilalı ahşap kutunun içinde eski bir pikap, başka bir köşede ise eski model büyük bir televizyon vardı. Sanki yeniden Blessing'in evine gelmiş gibiydik.

"Plaklarınız var," dedi Griff. Yüzü güneş gibi ışılıyordu.

“Bu harika,” dedim ve ışığa doğru uçan bir güve gibi plakların olduğu tarafa doğru yürüdüm.

Powell’ın yüzü de parlamıştı. Şimdi daha az öfkeli gözüküyordu. “Demek eski plakları seviyorsun, öyle mi?”

İkimiz de kafamızı salladık.

“Ha,” dedi Powell. “Ben de son zamanlarda gençlerin şu hiçbir şeye benzemeyen müzik dosyalarını sevdiğini sanıyordum. Demek ki görünüşe aldanmamak lazım, öyle değil mi?”

Rafların önünde parmağımı sallayarak plakların üzerindeki görünmez hattı takip ettim. Powell’ın bir sürü eski plağı vardı. Beatles ve Beach Boys’un plaklarından bile daha eskiydiler ve tüm plaklar –olması gerektiği gibi– alfabetik olarak dizilmişti. Öne doğru uzandım, başımı yana çevirdim ve minicik harflerle yazılmış isimleri okudum. Frank Sinatra. Matt Monro. Tom Jones. Buddy Holly. Bir yığın Buddy Holly.

Griff’in arkamdan “Bunların arasında hiç Kanye West var mı?” diye sorduğunu duydum. Kardeşimin biraz mizah anlayışı kalmış olmalıydı.

“Hayır, ama Jay-Zed’in son albümü var,” dedi Powell.

Şaşkınlıkla arkaya dönüp Powell’a baktım. “Gerçekten mi?”

Powell her iki elini de bastonuna dayadı, kafasını geriye atarak güldü. “Ha ha,” dedi. “Şaka yapıyordum!” Demek onun da mizah anlayışı vardı. Sonra gerçek bir kahkaha attı.

Griff mahcup bir şekilde gülümsedi. “Peki gerçekten Beatles ya da Beach Boys plakları var mı?”

“İkisi de var,” dedi Powell. Aksi halde bu bir plak koleksiyonu olmazdı, değil mi evlat?”

Griff yine hafifçe gülümsedi. “Pek olmazdı.” Sonra dudaklarını ısırdı. Başka bir şeyler söylemeyi düşündüğünü anlamıştım.

Aklına söyleyecek bir şey gelmediyse hiç konuşma daha iyi, dedim. Bunu yüksek sesle söylememiştim, sadece içimden geçirmiştim.

Aslında endişelenmeme gerek yoktu. Kardeşim durumu gayet iyi idare ediyordu. “Ya Aretha Franklin? O soul müziğin kraliçesidir.”

Powell sert bir şekilde kardeşime baktı. “Onun kim olduğunu biliyorum, evlat,” dedi. Sonra bastonunu hareket ettirerek plaklara doğru ilerledi ve benim yanımda durdu. Parmağını raflara doğrultup F harfine gelene kadar ilerledi. Ben de yanında durup onu izledim. Bir plağı yerinden çekip çıkardı.

“1961 albümü mü? Eğer orijinalse iyi para eder,” dedi Griff. Ona bakıp kafamı sağa sola salladım. Artık iyice şov yapmaya başlamıştı.

“Seni git gide daha fazla ilgi çekici buluyorum, evlat. Doğruyu söylemek gerekirse, bu buluşmadan pek umutlu değildim. Kulağında kulaklıklarla dolaşan şaklabanın tekini göndereceklerini sanıyordum,” dedi Powell. Işıldayan gözlerle ekledi. “Yanılmışım, ha?”

“Görünüşe aldanmamak lazım,” dedi Griff. Uzun zamandır gözlerinde ilk kez gerçek bir ışıltı görüyordum.

O akşam, lezzetli fırında kıymalı fasulye yemeğini yedikten sonra Dee, “Bugün nasıl geçti? Yani şu yaşlı adamla?” diye sordu.

“İyiymiş,” dedi Griff.

“Ya şu kız, Hari? O da oradaydı değil mi?”

“Hı hı,” dedi Griff. Sonra bir parça kıymayı tabağında ileri iterek, “Dee, sana bir şey sorabilir miyim?” dedi.

Dee elindeki çatalla duraksadı. Biraz şaşırılmış görünüyordu. Gözleri Owen'a kaydı ve sonra tekrar Griff'e döndü. "Tabii ki sorabilirsin," dedi. Sonra –daha kardeşim tek kelime bile etmeden– ekledi. "Özel bir soru mu?"

Owen gözlerini yuvarladı ve ağzına biraz fasulye koydu.

"Ee... Sanırım öyle," dedi Griff.

Kaşlarımı kaldırdım ve ilgiyle biraz öne doğru oturdum.

Dee çatalını bırakarak bir peçeteyle ağzını sildi. "Bak canım," dedi. "İstersen bunu senin için biraz kolaylaştırayım. Eğer burada olmakla alakalıysa, burada olmandan çok memnun olduğumuzu bilmeni istiyorum. Öyle değil mi O?"

Owen fasulyelerini çiğnerken kafasını salladı.

"Şey... Aslında...,” dedi Griff.

Dee öne doğru eğildi. "Sana karşı tamamen dürüst olacağım, canım. Owen'la benim bir çocuğumuz yok, değil mi? Benim yumurtalıklarımda sorunum var ve onun spermleri pek sağlıklı değil. İşte bu yüzden durum böyle. İki kişi olmaktan mutluyduk ama sonra bize senin bir yuvaya ihtiyacın olduğunu söylediler ve her şey değişti. Sakın seni burada istemediğimizi sanma. Çünkü seni istiyoruz."

Owen ve Griff, Dee'ye bakıyordu. Hangisi daha fazla kızarmıştı bilmiyorum.

Biraz zaman geçince söylenenlerin etkisi daha da artmıştı.

"Ee... bu gerçekten çok güzel. Teşekkürler. Ama... Ben... Aslında... başka bir şey soracaktım," dedi Griff.

Owen başını sağa sola sallayarak küçük öfkeli bir kahkaha attı. "Ben bir birşeyler içsem iyi olacak," dedi. Sonra masadan kalkarak dolaptan bir soğuk içecek almaya gitti.

Dee eline bir peçete alarak içine öksürdü. Boğazını temizledikten sonra “Neyi bilmek istiyorsun canım?” diye sordu.

“Şey... Deesenin gerçek ismin mi yoksa bir şeyin kısaltması mı diye merak ediyordum sadece,” dedi Griff.

“Ah.” Şimdi Dee’nin yüzü de oldukça kızarmıştı. Arkamızda kalan Owen elindeki içeceğin kutusunu açtı. Dışarı çıkan asidin sesi öfkeli bir iç çekışı andırıyordu. Dee birdenbire kahkaha attı. “Ben ve benim koca ağzım,” dedi. “Biraz daha dinlemeliyim, değil mi?”

“Evet,” dedi Owen.

“Üzgünüm,” dedi Dee. Griff’e bakarak omuz silkti ve gülümsedi. “Madem sordun söyleyeyim, Dee Doyce–Lee’nin kısaltılmış hali. Bu Galce bir isim.”

Bu isim herhalde *Doyce–Lee* şeklinde yazılıyor olmalıydı. En azından kulağa böyle gelmişti.

Griff kaşlarını çattı. “Peki nasıl yazılıyor?”

“Tam da okunduğu gibi,” dedi Dee. “D.W.Y.S.L.I. *Dwysli*.”

Griff başını sağa sola sallayarak yüzünde dalgın bir ifadeyle gülümsedi. “Burada yaşamaya asla alışamayacağım.”

“Evet, alışacaksın,” dedi Owen.

“Sadece biraz zaman gerekiyor,” dedim.

Dee’nin yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Doğru söylüyor.”

Gözleri yaşlarla doluydu ama Griff her nasılsa gülümsemeyi başarmıştı. “Doğruyu söylediğini biliyorum,” dedi.

Ertesi sabah Griff'le birlikte okula yürümedim. O, okula dağ bisikletiyle gitti. Daha önce ilgi göstermediği bisikletini garajdan çıkartıp bacağını üzerine atışını, sonra da ben yanında olmadan pedal çevirip oradan uzaklaşmasını heyecanla izledim.

Çıkamaz sokağın köşesinde gözden kaybolurken ben de "Yaşasın!" diye bağırdım. "Dikkatli ol."

Beni duymasını beklemiyordum. Bir an bile bunu düşünmemiştim. Sonra birdenbire geriye dönüp bana doğru pedal çevirdi ve frene basarak Dee'yle Owen'ın evinin önünde durdu. Bisikleti yolda yere bırakarak garaja girdi. Birkaç dakika sonra dışarı çıktığında başında beyaz bir kasket vardı.

Sanırım sesimiz sandığınızdan daha uzağa gidebiliyor.

"Yıldız Savaşları'ndaki imparator muhafızlarına benziyorsun," dedim.

Griff eğilerek Owen'ın arabasının rüzgâr aynasında kendine baktı ve yansımasından memnun olduğunu belli ederek kafasını salladı. Sonra bisikleti kaldırdı, üzerine tekrar bindi ve hızla uzaklaştı. Sokağın sonuna kadar arkasından koştum ve tepeye zorlukla çıkışını seyrettim. Kalçasını seleden kaldırmış pedalların üzerinde ayakta duruyor, tüm gücüyle dik yokuşa karşı koyuyordu. Hayranlıkla başımı salladım. Böyle bir yokuşa tırmanmak büyük

bir cesaret isterdi ve benim cesur kardeşim bunu başarıyordu. Gözden kaybolana kadar bakışlarımı üzerinden ayırmadım. Sonra yalnız başıma tepeye doğru yürüdüm.

Ama birkaç adım sonra durdum.

Çünkü aslında bir yere gitmiyordum.

Tıpkı bir bisiklete binmeye benziyordu. Saatte yüzlerce mil gitmiş gibi hissetmeme rağmen aslında sadece olduğum yerde pedal çeviriyordum çünkü bisikletin zinciri kopmuştu.

Yani bunun hiç mi hiç anlamı yoktu.

Yolda taş gibi kaskatı kesilerek durdum. Ne yapacağımı bilemiyordum. Sonra yavaşça tam bir daire çizerek kendi etrafımda döndüm. Hangi açıdan baksam dünya çok büyük, gri ve boş gözüküyordu.

“Haydi Dyl,” diye fısıldadım. “Topla kendini.”

Gözlerimi kapadım, kollarımı uzattım ve tekrar döndüm. Bu sefer daha hızlı dönmüştüm. “Olumlu düşün,” dedim. “Bu ana takılıp kalma.”

Kötü enerji benden uzaklaşmaya başladı.

Gözlerim hâlâ kapalıydı. Daha da hızlı döndüm. “Zaman geçiyor,” diye bağırdım yüksek sesle. “Dinle, zaman geçiyor.” Ve etrafımda git gide hızlanarak dönmeye devam ettim, ta ki havada uçuşan toz tanecikleri gibi daireler çizene kadar. Sonra oradan uzaklaşarak

yeniden
Barcelona’ya
döndüm.

Bu defa on iki yaşındaydım. Bisikletin üzerinde kumsalın bir tarafından diğer tarafına doğru hızla ilerliyordum ama pek yol

kat ettiğim söylenemezdi. İbrahim önümde nefes nefese kalmış, elinden geldiği kadar güç sarf ederek pedal çeviriyordu. Bisikleti ise ikimizin ağırlığı yüzünden kumun üzerinde çılgın zikzaklar çiziyordu. Umurumda değildi. İki yanından ona sarılmış kahkahalar atıyordum. İbrahim'in arkasından bağırarak "Daha hızlı," dedim. "Bizi geçecek."

Emilio kendi bisikletiyle yanımdan geçerken "Siz ikiniz çok yavaşsınız," diye bağırdı. "Siz tıpkı... şey gibi yavaşsınız." Söyleyeceği kelimeyi hatırlayamadı ve sürmeye devam etti. Sonra arkasını döndü, parmağını bize sallayıp bağırarak kelimenin İspanyolcasını söyledi: "*tortuga*!" Sonra ön tekerleği kuma saplandı, gidon kontrolünden çıkarak döndü ve bisikleti kuma çakıldı.

"Ha ha," diye bağırdım. O sırada İbrahim ve ben tehlike bir şekilde sağa sola sallanarak onu geçtik ve kuma çizdiğimiz bitiş çizgisine vardık. "*Las Tortugas ganan!* Kaplumbağalar kazandı."

İbrahim pedal çevirmeyi bıraktı ve biz de yere düştük. Artık üçümüz de kumlarda sırt üstü uzanıyorduk. Emilio yaralanmış gibi acıyla inliyor, İbrahim hâlâ kesik kesik nefes alıyordu. Bense deli gibi gülmeye devam ediyordum.

"Artık sahiden," dedi İbrahim, "...kendine bir bisiklet alman lazım Dyl. Bin kilosun."

"Hayır değilim," dedim. Hâlâ gülüyordum ama biraz alınmıştım.

"Bu adil bir yarış değil," dedi İbrahim. "Çünkü seni bisikletine alan her zaman kaybediyor."

Yerimde doğruldum. "Ama biz kazandık," dedim.

“Çünkü ben bisikleti beceriksizce sürüyordum,” dedi Emilio. İbrahim’in söylediğine gücenmiş olsam da gülümsedim, çünkü Emilio az önce benden öğrendiği bir kelimeyi kullanmıştı.

İbrahim de doğrularak kolumu dürttü. “Ben söylediğimde ciddiym,” dedi. “Annenle babana söyle de sana bir bisiklet alsınlar.” Bana sinsi sinsi gülerek ekledi, “Matilda Münih’e döndükten sonra seni yeniden mutlu edecek tek şeyin bu olduğunu söyle.”

İbrahim’e sağlam bir tekme attım.

“Oo,” dedi. “Çok dokunaklı.”

Beyzbol şapkamı gözlerimin üzerine indirerek kaşlarımı çatıttım. Bunu Matilda yüzünden yapmamıştım. O konuyu yıllar önce atlatmıştım. Yüzümü bisikletim olmadığı için asmıştım. Daha önce hiç bisikletim olmamıştı. Bunu istemiyor değildim. Şanghay’da herkesin bisikleti vardı. Ben de bir gün bana bir tane alıp almayacaklarını sormuştum. Annem kafasını salladı. “Niye daha önce istemedin? Önümüzdeki ay İspanya’ya taşınıyoruz. Bisikleti valizine koyamayız değil mi? İçine sığmaz.”

Sonra İspanya’ya geldik ve ben anneme yeniden sormayı unuttum. Bunu yapmak yerine başkalarının bisikletine ya da onların arkasına biniyordum.

İbrahim’i itip ayağa kalktım. “Tamam,” dedim. “Eve gidip onlardan isteyeceğim ve tamam dediklerinde ikinizle de yarışıp sizi yeneceğim.”

Sonra hemen eve gittim. Annemle babama doğrudan sormakta kararlıydım ve hayır cevabını kabul etmeyecektim. Eve döndüğümde bizimkiler balkonda bir şeyler içiyorlardı. Griff de onlarla beraberdi ve kola içiyordu. Bir şeyi kutluyor gibiydiler.

“İşte geldin,” dedi annem. “Gidip içerden kendine içecek al, Dyl, sana harika bir haberimiz var.”

“Ne olduğunu asla tahmin edemezsin,” dedi Griff.

Hedefimden sapmaya hiç niyetim yoktu. Elimi arkada tutarak orta parmağımı baş parmağımın üzerine getirdim. “Bir bisikletim olabilir mi, lütfen? Emilo’nun bir bisikleti var ve ben de bir tane istiyorum,” dedim.

Annemle babam birbirlerine baktı. Babam güneş gözlüğünü kaldırarak yüzünü komik bir şekilde buruşturdu. “Bisiklet istemek için iki yılın vardı,” dedi. “Neden daha önce istemedin?”

Annem, “Üzgünüm, canım. Önümüzdeki ay New York’a taşıyoruz. O sokaklarda bisiklet kullanman mümkün değil!” dedi.

Dağ bisikletinin bir işaret olduğunu düşündüm ve Griff'le birlikte okula gitmeyi bıraktım. Yine de her çarşamba ona ve Hari'ye takılıyor, tepeden aşağı yürüyerek kasabaya iniyordum. Ya onlarla gidecektim ya da bir yığın saatin bitip tükenmek bilmeyen tik taklarını dinleyecektim.

Zaman ben dinlesem de dinlesem de ilerliyordu.

Ocak bitti ve şubat geldi. Powell bize ailesinin fotoğraflarını gösteriyordu. Etrafı kendi ailesindeki kişilerle çevrilmiş orta yaşlı bir adamın fotoğrafını göstererek "Bu benim oğlum Leon," dedi. "Şu an Londra'da yaşıyor. Bir avukat. Onu pek görmüyorum." Başka bir aile fotoğrafını gösterdi. "Ve bu da benim kızım, Julia ve onun ailesi. Varşova'da yaşadıkları için onları çok daha az görüyorum."

"Varşova mı? Orası nerede?" diye sordu Griff.

"Polonya'da," dedi Powell.

"Oraya hiç gitmedim," dedi Griff. "Ama başka yerlerde bulundum."

Powell ona bakarak gülümsedi.

Büfenin üstündeki çerçevedeki fotoğrafı görmek için öne doğru eğildim. Resim Powell'dan hayli genç bir kadına aitti. Ellili yaşlarında gibi gözüküyordu. Belki altmış yaşlarında bile

olabilirdi ama daha yaşı değildi. Çok kısa, kır saçları ve ışıltılı mavi gözleri vardı.

Powell fotoğrafı aldı. “Ve bu da benim karım, Shirley,” dedi. “O hiç de uzakta değil.”

Griff kaşlarını çatarak odaya baktı. “Şimdi nerede?”

“Burada,” dedi Powell kalbini göstererek. Buruşuk parmak uçlarını öperek onları çerçevenin içindeki cama bastırdı. Sonra fotoğrafı dikkatli bir şekilde daha önce durduğu yere yerleştirdi.

Griff huzursuz görünüyordu. Parmaklarını çıtlattı. Çıt. Çıt. Çıt. Çıt.

“Yapma şunu,” diye mırıldandım.

Sonra Griff başka bir fotoğrafı işaret etti. “Bu siz misiniz?”

Powell ve ben dönüp fotoğrafa baktık. Griff’in baktığı resim çok eski, siyah beyaz bir resimdi. Sanki bambaşka bir döneme aitmiş gibi gözüküyordu. Aslında bir müzeye ait bir parça gibiydi. Dört ya da beş yaşlarında bir çocuk bize bakıyordu. Saçları özenle yan tarafa ayrılmıştı. Ağlamamak için kendini zor tutarken sıkıca kapadığı dudakları küçük bir gibi çizgi gibi gözüküyordu.

Powell fotoğrafa bakıp iç çekti. “Evet,” dedi. “Ben bir zamanlar bu çocuktum. Ama bu çok uzun zaman önceydi.” Cebinden bir mendil çıkardı ve gürültülü bir şekilde burnunu sildi. Sonra mendili tekrar cebine koydu. “Ya sen, evlat? Bana ailen hakkında bir şeyler anlat. Ağzın çok sıkı. Bana hiçbir şey söylemedin.”

Griff önce biraz tedirgin oldu. “Bara Brith adında çok tatlı bir kedim var,” dedi. “Ama ben ona genelde sadece Barry diyorum.”

Kafamı salladım ve zaman ilerledi.

Şubat bitti mart geldi. Powell sahip olduğu tüm Buddy Holly plaklarını bize dinletmişti. “Elvis’i boş ver,” dedi. “Buddy Holly bir dâhiydi.”

“Evet ama Kurt Cobain de öyleydi,” dedi Griff. Sonra ağzını fotoğraftaki çocuk gibi sıkıca kapadı.

Ben de “Evet, Kanye West de öyle,” dedim. Sadece eğleniyordum.

Powell kafasını sala sola sallayarak mırıldandı. “O konuda farklı düşündüğümüzü kabul etmek gerek.”

Zaman ilerliyordu.

Mart bitti eylül geldi. Powell ve Enid’e gittiğimiz bir çarşamba günü Hari gitar teli alacağı için yolda bir müzik markete uğradık. “Gitar çaldığını bilmiyordum,” dedi kardeşim. Oldukça etkilenmiş gözüküyordu.

“Evet, benim hakkımda bilmediğin birçok şey var,” dedi Hari. Dışarı çıkan birkaç saç telini sarı beresinin kenarından içeri sokarak ekledi. “Benimse senin hakkında bilmediğim çok fazla şey var. Seni aylardır tanıyorum ama kendin hakkında neredeyse hiçbir şey söylemedin. Hiç. Mesela, Dee ve Owen tam olarak kim ve neden onlarla yaşıyorsun?”

Griff dudağını ısırıldı. Rengi sararmıştı. Bir an gerçekten yere kusacağını sandım.

“Kahretsin Griff,” dedim. “Yasaklanmış bir konu değil bu. Söyle ona. Konuş bizimle. Lütfen.”

Griff sadece “Bunu başka bir zaman konuşsak olur mu?” dedi.

Hari omuz silkti. “Peki Bay gizemli,” dedikten sonra küçük mağazanın kapısını iterek açtı ve fosfor bronz akustik gitar telini almak için içeri girdi. Artık bu her ne demekse.

Tekrar dışarı çıktığımızda Griff “Peki ne zamandır gitar çalıyorsun?” diye sordu.

“Altı yaşından beri,” dedi Hari. “Parmak uçlarıma dokun. Artık hakiki deriye döndüler.” Eldivenlerinden birini çıkarıp elini uzattı. Griff parmaklarına dokunabilsin diye avuçlarını yukarı çevirdi. Kardeşimin az önce sararan yüzü şimdi pembeye dönmüştü. “Tamam,” dedi. “Sana inanıyorum.”

“Sen bilirsin,” dedi Hari ama sonra elini kaldırıp parmak uçlarını Griff’in yanaklarına bastırdı. “Görüyor musun,” dedi. “Sert bir deri gibi, değil mi?”

Griff kıpkırmızı yüzünü geri çekti. “Tamam, ne demek istediğini anladım,” diye mırıldandı. Yine de gülümsememek için kendini zor tuttuğunu söyleyebilirim. Bir çok konuda yanılıyor olabilirim ama daha önce bir kızın kardeşimin yanağına elini sürmediğinden eminim.

Üçümüz de bir süre sessizce yürüdük. Sonra Hari, “Sen bir şey çalıyor musun?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Griff.

Biraz daha yürüdük. Hari, “Eğer istersen sana öğretebilirim. Yani gitar çalmayı,” dedi.

Griff’in kafası neredeyse boynundan kopacaktı. “Ne? Gerçekten mi?”

“Evet, neden olmasın?”

“Vay canına,” dedi Griff. Bu defa rahat rahat ve gizlemeden gülümsüyordu. Yüzünde uzun süredir görmediğim bir ifade gördüm. Keyif aldığını gösteren bir ifade.

“Bu çok iyiydi, Hari,” dedim. Kardeşim için öyle sevinmiştim ki bana gitar çalmayı öğretemeyecek olmasını umursamamıştım bile.

Zaman ilerliyordu.

Nisan bitti mayıs geldi. Griff’le Hari, Powell ve Enid’i sahil kenarında tekerlekli sandalyelerle gezdiriyorlardı.

Sırf bir şey söylemiş olmak için, “Yarış yapmalısınız,” dedim.

Griff, Powell’ın omuzuna hafifçe dokundu. “Yarış yapmalıyız. Senle ben, Enid ve Hari’ye karşı.”

Ellerimi panikle kafamın üzerine kaldırarak, “Şaka yapıyordum,” dedim.

Hari bağırırmaya başlamıştı bile. “Herkes yerine.... Hazır... Başla!” Sonra o ve Griff çok yavaş bir şekilde ilerlemeye başladı. Powell ve Enid onların önünde bağırıp çığlık atıyordu. Bense deniz kenarındaki duvarda oturmuş gülüyordum çünkü bu, o güne kadar gördüğüm en yavaş yarıştı. Aynı zamanda yarışların en tatlısıydı.

Zaman geçiyordu.

Mayıs bitti, haziran geldi. Bir gün Griff’le beraber Powell’ın evine gitmedim. Neden olduğunu bilmiyorum. Belki de tek başına Powell’la gayet iyi idare ettiği içindir. O gün, kapıdaki görevli, Hedd, onu ve Hari’yi içeri aldığıında ben dışarıda kaldım. Sonra etrafta dolaşarak bir parka gittim. Güzel bir parktı. Elbette Yu Garden kadar güzel değildi ama yine de takılmak için hoş bir yerdi. Etrafı toprakla çevrili büyük bir çimenlik vardı. Toprak alanlarda yeşillikler, çiçekler ve onların arkasında bir elma ağacı, ağacın altında da bir bank vardı ama orada hiç kimse oturmuyordu çünkü henüz haziran ayındaydık. Brooklyn, Barcelona ve Şanghay hazıranda sıcaktan kavrulurdu

ama Aberystwyth'te hava her zaman sıcak olmayabiliyordu. Özellikle de yaşlı insanlar için. Ama bahçede yaşlı bir kadın vardı. Genellikle büyükannelerin giydiği bol bir kot pantolon ve şişme bir mont giyiyordu. Solmuş çiçeklerin başlarını keserek onları hasır bir sepete koyuyordu.

Elma ağacının altındaki banka oturarak bir süre onu seyrettim. Yapmam gereken başka bir işim yoktu. Biraz zaman geçtikten sonra kadın dönüp bana baktı ve gülümsedi. Hazırlıksız yakalanmışım çünkü bunu hiç beklemiyordum.

“Merhaba canım,” dedi.

Şaşkınlıkla ona baktım. Sonra parmağımı kendime çevirerek “Benimle mi konuşuyorsunuz?” dedim.

Kadın önce sola, sonra sağa ve sonra tekrar bana baktı. “Ben etrafta başka kimseyi görmüyorum, ya sen?”

“Ee... Hayır,” dedim.

Kadın gülümsedi. Çok derin mavi gözleri ve kısa, kır saçları vardı. Onu bir yerlerden hatırladım ama tam olarak nereden olduğunu bir türlü çıkaramıyordum.

“Seni tanıyorum,” dedi.

Tekrar parmağımı kendime doğrulttum. “Tanıyor musunuz?”

Başını salladı. “Evet, seni buralardan gelip geçerken görüyorum. Hemen göze çarpıyorsun tatlım,” dedi ve gülerek ekledi. “Hava nasıl olursa olsun hep şort giyiyorsun.”

Elimde olmadan kıyafetlerime baktım. Doğruydum. Kıyafetlerim New York'un aşırı sıcak yaz günleri için daha uygundu. Ve hep aynı kıyafetleri giydiğim de doğruydum. Tekrar ona bakarak kaşlarımı çattım. O da, sanki kış mevsimindeymişiz gibi, bir mont giyiyordu. Sanırım kıyafet seçiminde ikimiz de hata yapmıştık.

“Sen sürekli Griff’le dolaşan çocuksun,” dedi. “Onun kardeşi misin?”

Kafamı sallayarak kaşlarımı çattım. Kardeşimin adını nereden bildiğini merak ediyordum. Bed-Stuy’daki üşütük Freda gibi bir yeteneği mi vardı yoksa? Sonra o derin mavi gözlerine bir kez daha baktım ve birdenbire her şeyi anladım. Üşütük Freda gibi değildi. Eğer onu ille de birine benzeteceksem, benim gibi ya da Angelo gibi olduğunu söyleyebilirdim. “Siz Powell’ın eşisiniz, öyle değil mi?” dedim gülümseyerek. “Tabii ki öylesiniz!”

Kadın başını salladı, sonra makasını ve sepetini bırakarak bankta yanıma oturdu. “Elbette öyleyim,” dedi. “Ben Shirley. Etrafta dolaştığını, buraya gelip gittiğini gördüm ama ismini hiç öğrenemedim.”

“Ben Dylan,” dedim.

Shirley arkasına yaslanarak gülümsedi. “Dylan? Dylan Thomas gibi mi?”

“Evet aynen öyle,” dedim. “Bana onun adını vermişler.”

Shirley gözlerini kapadı. Yeniden konuşmaya başladı. Galce aksanı daha çok hissediliyordu ve sesi o güne kadar duyduğum tüm seslerden daha güzeldi. “*Dur, gitme usulca o güzel geceye,*” dedi. Sonra gözlerini açtı. “Bu şiiri biliyor musun?” diye sordu.

Kafamı salladım. Bu şiiri çok iyi biliyordum. Ölümle ilgiliydi. Ve Dylan Thomas’ın yazdığı en meşhur şiirdi.

“*Dur, gitme usulca o güzel geceye,*” dedi Shirley yeniden. Sonra hafifçe gülümseyip “Hmm,” dedi. “Hazır yeri gelmişken, senin başka bir yerde olman gerekmiyor mu?”

Kafamı indirip yere baktım.

Shirley’nin yeniden *hmm* dediğini duydum. Sonra koluma hafifçe dokundu. “Sen bana bakma canım, o güzel geceye usulca

gitmeyen tek kişi sen değilsin. Ben de senin gibi ne buradayım ne de orada. Aslında o kadar uzun süredir etrafta dolaşıyorum ki, nasıl oluyor da turistlerin ilgi odağına dönüşmediğıme şaşıyorum.” Küçük, sahte bir kahkaha attı. “Ne tür bir ilgiden bahsettiğimi biliyorsun, yani şuraya üzerinde *bahçedeki hayaleti görmek için* lütfen sıraya girin yazan bir uyarı koymalarından bahsediyorum.” Kulağı bir öncekinden çok daha boş gibi gelen bir kahkaha daha attı. “Tırlatmış gibi konuşuyorum, öyle değil mi?”

Tırlatmanın ne demek olduğunu bilmiyordum ama bir önemi yoktu. Kafamı çevirip yüzümde üzgün bir ifadeyle ona gülümse dim. “Çoğı insana öyle gelebilir,” dedim dürüstçe. “Ama benim için öyle değil.”

Shirley kafasını salladı. “Sen zaten çoğı insan gibi değilsin, öyle değil mi Dylan? Ben de öyle değilim. İkimizin durumu çok farklı.”

Buna nasıl karşılık vereceğimi gerçekten bilmiyordum. Bu yüzden sadece “Nasıl oldu da sizi daha önce hiç görmedim?” diye sordum.

Shirley gülümseyerek tekrar kafasını salladı. Bahçeyi işaret ediyordu. “En çok burayı seviyorum,” dedi. “Yani ben hep bahçelerde gezinirdim ama Powell ve benim hep taştan avlularımız oldu çünkü her zaman şehir merkezinde yaşadık. Saksılarda bitkilerim, içi çiçeklerle dolu sallanan sepetlerim vardı ama burası gibi değildi. Ağaçlar yoktu. Yeşilliklerden de bahsedilemezdi.” Gülümsemesi yüzünde yayıldı ama mavi gözlerinin derinliklerindeki buğıulu bakışı fark etmiştim. Bu bakışın ne anlama geldiğini biliyordum. Benim yanımdaydı ama aslında aynı anda en yakındaki uzak bir yerdeydi. Sessizce durup devam etmesini bekledim.

“Ama bu durum beni hiçbir zaman başkalarına yardım etmekten alıkoymadı,” dedi Shirley. “Powell, benim insanlar istese de istemese de bahçelerinde dolaşan böcekler gibi olduğumu söylerdi.” Shirley ellerini bir araya getirip parmaklarını birleştirerek güldü. Bahçe işlerinden hiç anlamasam da ben de güldüm çünkü o bankta onunla oturmak çok güzeldi.

Ayrıca ilk defa biriyle gerçekten konuşmak da çok güzeldi.

Shirley içini çekti. “Ama aslında burada olmamam gerekiyor, değil mi?” Gözlerindeki dalgın bakış kayboldu. Sonra bahçeye göz atıp üzgün bir şekilde omuz silkti. “Yine de öylece gidemiyorum, Dylan. Onun yakınında olmalıyım. Powell’ıma göz kulak olmalıyım.”

Bakışlarımı indirdim ve yere baktım “Biliyorum,” dedim.

Shirley koluma hafifçe vurdu. “Elbette biliyorsun, tatlım. Yoksa sen de burada olmazdın, öyle değil mi? Griff’e göz kulak oluyorsun. Zamanın içinde bir adım ileri bir adım geri gidiyorsun. Tıpkı benim gibi.” Sonra ayağa kalktı, sepetini ve makasını aldı, yeniden çiçeklerin solmuş kısımlarını kesmeye koyuldu.

Kıpırdamadan bankta oturdum. Yerimden kıınıldayamıyordum. O sırada, kaçtığım bir gerçeğe yüzleşiyordum.

Sonra birden ağladığımı fark ettim ama gözyaşlarım kazadan önceki gibi tuzlu ve ıslak değildi; gözyaşlarım hiçbir zaman silinemeyecek, görülemeyecek ya da paylaşılamayacak türdendi. Tüm bunlar öylesine üzücüydü ki. Shirley ne kadar budarsa budasın çiçekleri hep aynı kalıyordu. Hiçbir şey değişmiyordu. Kuru çiçeklerle dolu olması gereken hasır sepeti bomboştu.

Çiçekleri, bahçeyi ve dünyayı göz önünde bulundurursak Shirley orada bile değildi.

Ben de değildim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
Hem Orada Hem Burada

25

Size söylemesi zor bir şeyden bahsetmem gerekiyor.

Ama zor sadece bir kelimedir. Bir zorun ne kadar zor olduğunu bilmiyorsanız bu kelime pek bir anlam ifade etmez.

Bu yüzden gelin, çok zor bir şey yaparak bunu anlamanızı kolaylaştırayım. En kötü ana geri dönüyorum. Ve

geriye

daha

geriye

daha

geriye

gidiyorum ve zamanı geriye çevirerek

Shirley ve bahçeye ve

Powell'ın dairesine yaptığımız

ziyaretlere ve

Hari

ile tepedeki okula

Dee, Owen

ve Bara Brith'e

Aberystwyth'e ilk gelişimize

ve Bed-Stuy'dan ayrılışımıza

Blessing'e, Marlon'a

ve şiir ve plaklarla dolu odaya
bir filmin sonunda çalınan türde müziğe
caddelerde dolaşmaya
Kaylan, Gregory ile basketbol oynamaya
Üşütük Freda'ya
ve kötü kedi Pudders'a
Blessing
tarafından kurtarılmaya
Brooklyn'in kahverengi taşlarına
içinde kardeşimin,

Eva ve
Angelo'nun
–yani benim gerçek meleğimin–
olduğu hastaneye ve
ambulansların
korkunç kazaya yetişmek için
acele ettiği

Brooklyn'in
Queens
Caddesi'ne
kadar dönüyorum.

Ezilmiş bir Mini Cooper'ın arkasındaki iki çocuğu görebiliyorum. Arabanın ön tarafı öyle feci parçalanmış ki, kazaya tanık olanlar araçlarını otoyolda durdurarak kafalarını çaresizce sağa sola sallıyorlar, çünkü ön koltuklarda oturan yolcuların hayatta kalma şansı olmadığını biliyorlar. Arabanın arkasındaki çocuklardan birinin yüzü ve kolları kan içinde ve kontrolünü

kaybetmiş bir şekilde bağıarak ağlıyor. Onun yanındaki çocuk ise hemen hemen hiç yara almamış gibi gözüküyor. Üzerinde neredeyse hiç sıyrık, çizik ya da yara yok. Ağlamıyor. Hiç sesini çıkarmadan hareketsiz oturuyor. Hiçbir şey yapmıyor.

Ağlayan çocuk kardeşinin üzerine eğilip onu sarsıyor. “Dylan,” diye bağıyor.

Ama cevap almıyor.

Çocuk ağlamaya devam ederek kardeşinin kolunu yeniden sarsıyor. Bu sefer tüm gücüyle, gözyaşları içerisinde daha da yüksek sesle bağıyor. “Dylan!”

Ama yine cevap almıyor.

Ve ondan bir daha hiç cevap alamayacak.

Çünkü kardeşi iyi gözükse de aslında hiç de öyle değil. Arabanın enkazından fırlayan bir cam parçası çocuğun boynuna –kulağının hemen altına– saplanmış. Bu cam parçası başka bir yere gelmiş olsaydı çocuk büyük ihtimalle başını çevirip “Her şey yolunda Griff, ben buradayım,” diyebilirdi ama cam parçası omuriliğine saplanıp onu kesti.

Yani o öldü.

Elbette durup bunları izlemek istemiyorum.

Tabii ki istemiyorum.

Çünkü o ölü çocuk benim.

Saatin tik takları durduğunda burada sıkışıp kalmayı da istemiştim ama kardeşimin gözlerindeki dehşet, korku ve yalnızlık beni buraya geri getirdi, yani aslında yapmamam gereken bir şeyi yaparak burada kaldım.

Size söylemem gereken zor bir şey olduğunu söylemiştim. Ölü olduğumu itiraf etmek bugüne kadar yapmam gereken en zor ve sarsıcı şey.

Ama
Londra'daki
bir
parkın
bir yerinde

kovuklu bir ağaç var. O ağaç ölü değil. O capcanlı. Küçük çocuklar içinde saklambaç oynuyor, gençler içinde sarılıp koklaşıyor ya da sigara içiyor.

Yüzlerce mil ötede, bir eğlence parkında hızlı trenler dolambaçlı raylarda gürültüler çıkararak ilerlerken tüm yolcuları neşeli çılgınlık atıyor. Bir yerlerde Matilda isimli bir kız okula gidiyor, arkadaşlarıyla takılıyor ve yaşamaya devam ediyor. Belki –yalnızca bir ihtimal– bazen en yakın en uzak yere dalıp gidiyor ve bir zamanlar tanıdığı Dylan Thomas Taylor isimindeki bir çocuğu düşünüyor. Bu sırada başka bir kıtada iş adamları Şanghay Kulesi'nde iş görüşmeleri yapıyor. Kulenin dışında bir adam kuklaları dans ettiriyor. Yasak bir şehrin parçası olan güzel bir bahçede yeşil ve sarı renkli kuşlar kocaman sazlarla dolu gölün üzerinde süzülüyor. Tam o anda, dünyanın başka bir yerinde turistler Barcelona'daki Montjuïc Dağı'nın dik yokuşlarını çıkmaya çalışırken orada yaşayan çocuklar sahilde bisikletleriyle yarışıyor. Saniyeler ilerlerken tüm bunlar olmaya devam ediyor.

Bunlar ve yüzlerce, milyonlarca, milyarlarca başka şey.

Çünkü hayat ben olsam da olmasam da devam ediyor.

Ve ben ölmüş olsam da bu hikâye henüz sona ermedi.

Zaman geçti ve temmuz ayı geldi. Her şeyin değiştiği o günün üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti. Griff, Dee ve Owen'la birlikte çayını içerken ben masada her zamanki boş yerde otuyordum. Yemekte sosis, bezelye ve patates püresi vardı.

"Sonuçta Seasiders için kötü bir sezon değildi," dedi Owen. "İlk üçte olmamızı isterdim tabii ama dört de fena değil."

"İyi iş çıkardılar," dedi Griff.

Owen çatalını bırakarak şaşkınlıkla kafasını salladı. "Onlar değil. Biz! Biz harika bir iş çıkardık. Sen de Seasider'ı tutuyorsun, değil mi?"

Griff çatalını sosise batırdı ve omuzlarını silkti. "Galiba öyle."

Owen kafasını sağa sola salladı. "Galiba mı?"

"Onu rahat bırak," dedi Dee. "Griff istediği takımı destekleyebilir."

Owen gözlerini yuvarladı. "Biliyorum. Kediye Barry demesini bile umursamıyorum."

Bir çatal dolusu püre alarak güldü. "Dikkatini çekerim, Barry Town bu seneyi kötü geçirdi. Yenilgiler ve küme düşme. İnanılır şey değil!"

Kapı zili çaldı. Griff çatalını bırakıp yerinden kalktı. “Bu Hari,” dedi. “Biraz erken geldi. İçeri davet edebilir miyim?”

“Tabii ki canım,” dedi Dee. “Onu kapıda bekletemeyiz, değil mi?”

Griff gülümseyerek kapıyı açmaya gittiğinde ben olduğum yerde bekledim. Sonuçta Hari beni görmek için gelmemişti.

Owen, Dee’ye doğru eğilerek fısıldadı. “Peki Griff’le bu Hari arasında neler dönüyor? Ona gitar öğrettiğini biliyorum ama aralarında bir şey var mı?”

“Şapşal olma,” dedim. “Griff biriyle romantik bir ilişkiye girmek için hazır değil. Etrafında elli metre kalınlığında bir duvar örülü.”

“Şapşal olma,” diye fısıldadı Dee. “Gerçekten bana bu tür şeyleri anlattığını mı sanıyorsun?”

“Doğru söylüyorsun,” dedi Owen. Hızlıca kapıya bakarak tekrar fısıldadı. “Ondan daha büyük değil mi?”

“Sadece bir yaş,” diye fısıldadı Dee.

“Bu onu kendisinden daha gençlerle takılan biri yapmaz,” dedim.

Griff ve Hari mutfağın kapısında gözüktüler.

Dee ve Owen biraz abartılı bir neşeyle, “Merhaba canım,” dedi.

“Merhaba,” dedi Hari.

“Yemeğimi bitirmek zorunda mıyım?” diye sordu Griff.

“Evet, bitirmek zorundasın,” dedi Dee. “Eğer Hari de yemek isterse ızgarada sosis ve tencerede de püre var.”

Hari gitarını duvara dayadı ve benim sandalyeme doğru ilerledi. Beni ürkütmeden oturabilsin diye sandalyeden hemen

çekildim. “Teşekkürler, ben yedim,” dedi. “Oturup burada beklememin bir sakıncası var mı?”

“Lütfen,” dedi Dee. Sosisin üzerine biraz püre sürdü. “Nasıl bir öğrenci? Geçen gece çok güzel sesler geliyordu. Ne çaldığını bilmiyorum ama yukardan duyuluyordu.”

Griff kızardı ve tabağında kalanları hızlıca yemeye başladı. Hari saçını kulağının arkasına atıp gülümsedi. “Yeni çalmaya başladığımız ‘Wonderwall’ olmalı. Ona mi minörden, sol majör, re majör ve la majöre geçmeyi öğretiyordum. Bu akşam nakaratı deneyeceğiz.”

Dee etkilenmiş görünüyordu. “Oasis’in parçası mı? Ciddi olamazsın!” Başını hayranlıkla sağa sola sallayarak devam etti. “Ve siz de, küçük hanım, bunu ona öğrettiğinize göre çok zekisiniz!”

“Biliyorum,” diye gülümsedi Hari. “Bu çılgınca.”

Owen sosisini yerken güldü.

Griff hızla ağzındakileri çiğneyip tabağını ileri itti. “Bitti. Şimdi yukarı çıkabilir miyiz?”

“Tabii,” dedi Dee. “Tabağını bulaşık makinesine koy.”

Griff ve Hari ayağa kalktı. Ben de kalktım. Griff tabağını ve çatalını topladı, Hari gitarını aldı. Sonra yukarıdaki odamıza çıktılar. Yani Griff’in odasına. Aslında davet edilmemiştim ama ben de onlarla gittim. Sonuçta ikisi de beni odadan dışarı çıkaracak değillerdi.

Barry, Griff’in yatağının üzerine kıvrılmıştı. Yanına oturarak dizlerimi çeneme kadar çektim ve sırtımı duvara dayayıp onun karnını okşadım. Gözünü açıp kim olduğuma baktıktan sonra mırlamaya başladı.

“Bu kedi çok sevecen,” dedi Hari gitar kutusunun fermuarını açarken. “Odaya giriyorsun ve deli gibi mırlamaya başlıyor.” Çantasından ince, kare şeklinde karton bir zarf çıkardı. Eski tarz, kırkbeşlik bir plaktı.

Kafamı sağa sola salladım. “Olamaz,” dedim. “Yine mi bu saçmalık! Ödevini yapman lazım Griff.”

Griff dudaklarını ısırdı. “Sorun olmadığından emin misin?”

Hari plağı eski müzik setinin üzerindeki pikaba takarak birkaç düğmeye bastı. Plak dönmeye başladı, plastik kol plağın ucuna doğru hareket etti ve iğne siyah plağa yerleşti. Bir gürültü, cızırtı ve sonra da tıngırdayan bir gitarın sesi duyuldu. Bunlar Hari’nin geçen gün Griff’e öğrettiği akorların aynısıydı ama plakta kulağa çok daha iyi geliyorlardı. Hari yeniden gitar kutusunu karıştırarak içinden buruşuk bir defter çıkardı. “İşte burada,” dedi. “Geçtiğimiz yıldan kalan Galce ödevim. Sende kalabilir.” Sayfaları karıştırarak içini çekti. “Yine de, dürüst olmak gerekirse Griff, sana ödevini kendi başına yapman için yardım etmeyi tercih ederim.”

“Bu yüzyıllar sürer,” dedi Griff. “Hem sonra ne işe yarayacak ki? Galceyi asla öğrenemeyeceğim.” Omuz silkti. “Zaten büyük ihtimalle sonsuza dek burada olmayacağım bu yüzden seninkini kopyalamayı tercih ederim. Böylece gitar çalmak için daha fazla zamanımız olur.”

Hari defterini ona attı. “Nasıl istersen. Sadece, bunu yaparken neden bu şarkıyı dinlemen gerektiğini anlamıyorum.”

Griff çalışma masasına oturdu ve hızla Hari’nin defterindeki Galce kelimeleri ve cümleleri yazmaya başladı. “Dee ve Owen şarkıyla birlikte gitar çaldığımızı düşünürler, değil mi? “Neyse,

haydi şu gitarı çalmaya başlayalım. Daha fazla devam etmeyeceğim. Zaten çaba sarf ettiğimi göstermeye yetecek kadar yazdım.”

Hari yatağın kenarında, benim önümde oturuyordu. Bacak bacak üstüne attı, gitarını kucağına koydu ve parçanın son akorlarını çalmayı başladı. Ama sonra bir şey gözüne takıldı ve durdu. “Sende Dylan’ın bir fotoğrafı var.”

Plak durdu, iğne yerinden kalktı ve pikap dönmeyi bıraktı. Griff hızla Hari’ye baktı. Ben de baktım.

“Dylan Thomas’ı sevdiğini bilmiyordum,” dedi Hari. Başıyla duvarda asılı küçük siyah kartpostalı işaret etti. “Daha önce onu fark etmemiştim,” dedi.

“Ama hep oradaydı,” dedi Griff biraz kaba bir şekilde.

“Gördün mü?” dedi Hari gülümseyerek. “Galce ödevlerinden ümidini kesmiş olabilirsin ama Dylan Thomas’ı seviyorsun. Bu, içinde dışarı çıkmayı bekleyen gerçek bir Gallerli olduğunu gösteriyor.”

Griff haliya bakı. Sonra ellerini birleştirerek parmaklarını çıtlattı. Çıt. Çıt. Çıt. Çıt.

Hari ve ben irkilmiştik.

“Yapma şunu,” dedi Hari. “İğrenç bir şey.”

Griff karşı çıkmak ya da özür dilemek yerine “Dylan Thomas diye bir abim vardı. Bir yıl öncesine kadar,” dedi.

Hari donup kalmıştı. Ben de. Griff hâlâ haliya bakıyordu.

Zaman geçti.

Hari gitarına sarıldı. “Ondan bahsetmek ister misin?”

Arkasında –yani çok yakında ama ulaşamayacak kadar uzakta– avuçlarımı birbirine bastırdım. Sanki dua ediyor gibiydim. “Ne olur benim hakkımda konuş, Griff,” diye fısıldadım.

Zaman geçti.

Griff yanaklarını şişirdi, üzgün bir şekilde Hari'ye gülümsedi ve başını sağa sola salladı. "Şimdi değil," dedi.

Hari başıyla onayladı. Sağ dirseğini havaya kaldırdı ve sol elinin parmaklarını gitarın sapına yerleştirdi. "Hadi o zaman tatlım," dedi yumuşakça. "Haydi şu 'Wonderwall'u halledelim."

Mi minörden, sol majör, re majör ve la majöre geçmeyi çalışırken onları orada bıraktım ve en yakın en uzak yere gittim.

Ve
bu
defa
kendimi
New York'ta
buldum.

Tam olarak Manhattan'da.

Ben, Griff, annem ve babam Top of the Rock'ın tepesindeydik ya da eksiksiz söylemek gerekirse, şehirden yetmiş kat yukarıda burunlarımızı Rockefeller Binası'nın gözlem katının kenarlarındaki camlara dayamış duruyorduk.

"İşte burası," diyordu babam. "New York Şehri. Kafanızda canlandırdığınız gibi mi?"

"Şanghay'a benziyor," dedim. "Sadece sis yok."

"Harika bir yer," dedi Griff.

Annem ve babam güldü. Annem ellerini Griff'in kulaklarına koydu ve başını kendisine doğru çekip öptü. "Griff Rhys Taylor, sadece üç gündür buradayız ama sen gerçek bir New York'lu gibi konuşuyorsun. Buraya bir çırpıda alışacaksın."

“Çok iyi,” dedi Griff. “Burası taşındığımız en harika yer. Bence hep burada kalabiliriz.”

“Belki de kalırız,” dedi annem. Babama baktı. “Ne diyorsun Steve? Artık yerleşik hayata geçme vakti geldi mi?”

Babam omuz silkti. “Beni tanıyorsun Meg. Sorun çıkarmam. Eğer burada kalmak istersen, kalırız. Eğer istemezsen gideriz.” Sonra gözlerini muhteşem manzaradan ayırarak annemi öptü.

Griff’le ben yüzümüzü ekşiterek homurdanmaya başladık. Birkaç turist bize bakıp güldükten sonra kafalarını tekrar başka yöne çevirdi.

“İyy,” dedi Griff. Ayaklarımızın altında uzanan şehre baktı. “Birinin kafasına kusabilirim.”

“Tamam tamam,” dedi babam. “Panik yapmayın, durduk.”
Annem güldü.

Sonra gözlerime bakarak gülümsedi. “Bir süre burada yaşaman uygun olabilir Dyl. Bir süreliğine bile olsa. Dylan Thomas da burada yaşamış, biliyor musun? Senin şairin.”

“Ben onun Gallerli olduğunu sanıyordum,” dedim

“Öyleydi,” dedi annem. “Bu onun uçağa binmesine engel değil, öyle değil mi?”

“Herhalde değildir,” dedim. Sonra alnımı cama dayadım ve önümdeki gökdelen denizine baktım. “Umarım hep burada kalırız,” diye fısıldadım.

Zaman geçti ve yaz tatili yaklaştı. İkinci dönemin son çarşamba günü Griff, Hari ve ben tepeden aşağı doğru yürüyorduk.

“Powell’ı özleyeceğim,” dedi Griff. “O olmasaydı Buddy Holly’yi tanıyamazdım.”

“Okulun bitiyor olması onu bırakacağın anlamına gelmiyor,” dedi Hari. “ITBP aktivitelerine onuncu sınıfta da devam edebilirsin. Enid’i birkaç yıldır tanıyorum. O benim büyükannem gibi. Onunla dansa bile gittim, öyle değil mi? Yaya geçidindeki düğmeye bastı ve ışıktaki kırmızı adamın yeşile dönmesini bekledi. “Hedd’e ne yaptığını haber verdiğin sürece sorun yok. Yaşlılar ziyaretçileri sever.”

Kardeşim saçlarını gözünün önünden çekti. Saçı şimdiye kadar gördüğümünden çok daha uzundu. Owen ona berbere gitmeyi teklif etse de Griff hâlâ saçını kestirmemişti. Boyu da git gide uzuyordu. Benden daha uzundu. Aslında küçük bir rock yıldızı gibi gözüktüyordu. Hari’nin dirseğine hafifçe dokunarak “Ya seni? Okul bitince seni de görebilir miyim?” diye sordu.

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. Küçük kardeşim gerçekten bu işi iyi beceriyordu.

Trafik durdu ve ışıktaki kırmızı adam yeşile döndü. Griff kızarmıştı. Başını öne eğerek hızlıca karşıya geçti. Hari’nin ağız

kulaklarına varmıştı. Benim de öyle. Diğer taraftaki kaldırıma ulaştığımızda “Umarım görüşürüz, Griffindor. Sana hâlâ gitar çalmayı öğretiyorum, değil mi? Henüz Buddy Holly olmadın, bunu biliyorsun,” dedi.

Griff dudağını ısırarak gülümsedi. “Sağ ol, Harold,” dedi. Sonra birden durdu ve trafik ışıklarının yanındaki küçük bir dükkânın camından içeri baktı. *Lew's Emporium*. Burası üniversite öğrencilerinin sevdiği, bir sürü ikinci el ıvır zıvır eşyanın satıldığı bir yerdi. Bu dükkânın önünden yüzlerce kez geçmiş olmalıydı ama şimdi sanki onu ilk defa görüyormuş gibi hayranlıkla vitrine bakıyordu.

Hari yanına yaklaştı “Ne gördün?”

“Şunu,” dedi Griff ve uzanıp işaret etti.

Vitrin darmadağınktı. Buraya bir vitrin denir miydi, bunu bile bilmiyordum. Dik bir şekilde dizilmiş üniversite kitapları, kırık plastik kaplar içinde bir yığın CD, geçici dövme baskıları, kapağına ot yaprağı desenleri çizilmiş tütün kutuları, antika oyun kartuşları olan eski atariler ve tam ortada sararmış bir yığın müzik dergisine dayalı duran eski bir plak vardı.

“Aman Allah’ım,” dedim.

“Aman Allah’ım,” diye fısıldadı Griff. “Onu almam lazım.”

Hari biraz daha öne eğildi. “20/20 The Beach Boys.” Geri çekildi. “Bunu hiç duymadım. İyi bir şey mi?”

Griff başını salladı. “Blessing’de vardı. O, Brooklyn’de bir arkadaşım... Yani aslında o benim okul müdürümdü ama... ama... her neyse... bana onu hatırlatıyor... ve... neden olduğunu bilmiyorum ama bana erkek kardeşimi ve babamı da hatırlatıyor. Bence onlar da bunu severdi. Belki annem de severdi.”

Arkasında –ondan çok uzakta ama garip bir şekilde onun yakınında– avuçlarımı kavuşturdum. “Lütfen o plağı al, Griff,” diye fısıldadım.

“Onu satın alacağım,” dedi Griff.

Hari bir şey söylemeden kafasını salladı. Biraz ürkmüş gibiydi. Sanırım kardeşimin Aberystwyth’ten önceki yaşamı hakkında konuşmakta neden zorlandığını anlamaya başlamıştı. “Burada bekliyorum,” dedi. “Geçen defa bu dükkâna girdiğimde orada çalışan adam –sanırım adı Lew– elmacık kemiklerimin güzel olduğunu söylemişti. Sapığın teki! Oraya bir daha girmem.”

Griff gülümsedi. “Elmacık kemiklerin güzel.”

“Kapa çeneni ve gidip şu plağı al,” dedi Hari.

Griff kapıyı itti ve içeri girdi.

“İyileşiyor,” dedim sessizce. Hari’ye. Aslında hiç kimseye. “Bizden bahsetmeye başladı. Başa çıkmaya başladı.”

Ama Hari dinlemiyordu. Tabii ki dinlemiyordu. Dükkânın içine bakarken gözleri yaşlarla doluyordu. “Ah, Griff,” diye fısıldadı. “Başına gelenler gerçekten korkunçtu, öyle değil mi?”

Birkaç dakika sonra, dükkânın kapısındaki zil çaldı. Hari hızla gözlerini kırptı ve gözyaşlarını koluyla sildi. Griff dışarı çıkmıştı ama elinde plak yoktu. “İnanmıyorum,” dedi. “İçerideki adam bana onu satmamış! Değerini anlayacak kadar büyük değilmişim. Bu ne biçim bir müşteri anlayışı?”

“Kaçığın teki olduğunu söylemiştim,” dedi Hari.

Griff dükkâna geri bakarak kafasını sağa sola salladı. “Ben de aklımı kaçırmış olmalıyım çünkü yine de ondan bir şey aldım. İşte burada. Al. Tezgâhın yanında bir sürü vardı.” Hari’nin eline

bir şey koydu. Küçük, plastik ve damla şeklinde bir şeydi. Gitar çalmak için uygun bir şey.

“Pena,” dedi Hari. “Teşekkürler!” Sonra ona bir kez daha baktı. “Ah, Griffindor, üzerinde seni seçtim yazıyor. Ne kadar tatlı! Beni mi seçtin?”

“Rüyada görürsün, Harold,” dedi Griff. Bu senin gitar tellerini seçtiğin anlamına geliyor. Seçmek burada gitarın tellerini çekmek manasında kullanılmış, eğer bilmiyorsan söyleyeyim.”

“Ne demek olduğunu biliyorum,” dedi Hari. Penayı cebine koydu ve ellerini kalbine götürerek üst üste koydu. “Onu bir hazine gibi saklayacağım mızıldak,” dedi.

Kafamı sallayıp güldüm. Griff ve Hari çok iyi anlaşıyorlardı. Bunu bazen inkâr etseler de işaretleri görebiliyordum.

Önce sola sonra sağa sonra tekrar sola döndük ve parkın içinden geçerek binaların olduğu yere geldik. Hari zile bastı ve Hedd de bizi içeri aldı. Bir an aklımdan bahçeye gidip Shirley’nin orada olup olmadığını kontrol etmek geçti ama sonra tam tersini yapmaya karar verdim. Ölü olmak yeterince kötüydü. Ölülerle sosyalleşmeme gerek yoktu.

Bu yüzden Griff’le birlikte üst kata çıktım.

Powell kapının yanında bastonuna dayanmış bekliyordu. “Yine sen,” dedi. “Su ısıtıcısını çalıştırdım.”

Griff içeri kadar onu takip etti ve çantasını yemek masasının yanına koydu. “Başka birini mi bekliyordunuz?”

Powell ya duymadı ya da cevap vermedi. Mutfığa girmiş çay kaşıklarını karıştırmaya başlamıştı bile.

Griff ve ben sandalyeleri çekip oturduk. Griff, kollarında hayali bir gitar tutarak akorları pratik etmeye başladı. Oysa ben

masaya bakıyordum. Fotoğraflarla kaplıydı. Normalde duvarlarda ve büfede duran fotoğraflarla.

Masada bir toz bezi ve püskürtmeli şişeli cam temizleyicilerden vardı. Belli ki Powell etrafı toparlıyordu.

Powell eski model bir çay sehpasını iterek odaya girdi. Sanki bebek arabasıymış gibi ona dayanıyordu. “Affedersin,” dedi Griff. “Size yardım etmem gerekirdi.”

“Eğer yardıma ihtiyacım olursa isterim,” dedi. Powell bugün oldukça huysuz gözüküyordu. Sehpadan bir bardak aldı ve onu Griff’in önüne koydu. Sonra bir tane daha alarak masada karşımıza oturdu. Sıcak çay içmek için yılın doğru zamanında olduğumuzu sanmıyordum. Sonra düşündüm de, ben nereden biliyordum ki?

Powell, masanın üzerindeki bir sürü şeyin arasından küçük kitaba benzeyen bir paketi eline aldı. Üzerinde çam ağaçlarının olduğu alelade bir kâğıtla beceriksizce paketlenmişti. Powell paketi masanın üzerinde Griff’e doğru itti.

Griff’in aklı hâlâ elindeki hayali gitarındaydı. Onu dürtüp “Kaldır şunu. Sana bir hediye almış,” dedim.

Griff kollarını şaşkınlıkla yana indirerek “Bu ne?” dedi.

“Sana teşekkür etmek için küçük bir şey,” dedi Powell. “Çarşamba günleri buraya gelip beni görme zahmetine katlandığın için. Çok konuşkan değilsin ama... İşte buradasın... Seni yine de özleyeceğim. *Diolch yn fawr*, Griff Taylor.”

Griff daha da çok şaşırmıştı. Sonra kızardı. “Bunu yapmanıza gerek yoktu,” dedi. “Benim için hiç sorun değildi, aslında, ben buraya gelmeye devam edebilir miyim diye soracaktım.” Griff dudağını ısırды. Utanmış gibi görünüyordu. “Hem sonra ben size hiçbir şey almadım.”

Powell'ın yüzündeki huysuz ifade yok olmuştu. O da Griff kadar şakın gözükiyordu ama aynı zamanda memnun olmuştu. Çayından bir yudum aldıktan sonra gülümsedi. "Uğramaya devam edersen bu çok hoşuma gider, evlat. Yine de bunu al." Başıyla paketi işaret etti. "Karşılığında bana bir şey vermene gerek yok. Sen her çarşamba oturup benimle sohbet ederek bana zamanını verdin. Beni o berbat tekerlekli sandalyeyle etrafta dolaştırdın. Tüm o Buddy Holly plaklarını yeniden ortaya çıkarmamı sağladın ve beni Kanye West'le tanıştırdın. Sen bana yeteri kadar şey verdin."

Griff'in ağız açık kalmıştı. "Kanye West'le mi tanıştırdım?"

"Evet," dedi Powell. "Seninle tanıştığım ilk gün. Bana onun plaklarından birine sahip olmadığımı sormuştun. Aslında o herifin adını daha önce duymuştum ama müziğini hiç dinle-memiştim. Sonra Glastonbury pop festivalinin bir kısmını gösterirlerken onu televizyonda izledim. Biraz kendini beğenmişti ama gösterisi iyiydi."

Griff şaşkınlıktan kaskatı kesilmiş Powell'a bakıyordu. Doğruyu söylemek gerekirse ben de aynı durumdaydım.

"Şaka yapıyorsunuz," dedi Griff.

Powell tekrar pakete baktı. "Haydi aç," dedi.

Griff paketi aldı, parmağını bandın arasında kalan boşluklardan birinin içine soktu ve yırtarak onu açtı. Sonra afallamış bir şekilde arkasına yaslandı. "Teşekkürler," dedi. "Galce-İngilizce sözlük. Ee... Bu... Bu çok güzel."

"Numara yaptığını bu kadar belli etme," diye mırıldandım.

Powell gülümsedi. "İşine yarar diye düşündüm," dedi. Öne doğru eğilerek sanki bir sır verecekmiş gibi elini ağzına götürdü. "Biliyor musun Griff, arkadaşın Hari ve benim arkadaşım Enid

çok fazla sohbet ediyor. Sonra da Enid benimle sohbet ediyor. Duyduğuma göre delikanlının biri Galce ödevi konusunda bazı sıkıntılar yaşıyormuş.”

Ellerimi yüzüme götürüp güldüm.

Griff'in yüzü pembeyle karışık mora boyanmıştı. “Sorun yok,” dedi. “Hari bana yardım ediyor. Yine de bu çok işe yarayacak. Teşekkürler.”

Powell elini indirerek başını salladı. “Duyduğuma göre, sana yardım etmiyormuş da eski ödevlerini kopyalamana izin veriyormuş. Biraz çaba sarf etmen gerekiyor, evlat. Dil önemlidir. Dil bir yerin ruhuna bağlıdır; yerel dildeki birkaç kelimeyi öğrenmek bile kendini evinde gibi hissetmeni sağlayacaktır.”

Kardeşim rahatsız olmuş gibi gözüküyordu. “Bir keresinde Çin'de yaşamıştım,” dedi. “Çinceyi de öğrenmedim.”

Powell öne doğru eğildi. “Peki, Çin'deyken evindeymiş gibi hissettin mi?”

Griff omuz silkti. Kafası karışmış gibi gözüküyordu. “Bilmem.”

“İşte bundan bahsediyorum,” dedi Powell.

Griff huzursuz bir şekilde sandalyesinde kıpırdandı. Onu yakından izliyordum. Neden bilmiyorum ama endişelenmeye başlamıştım.

“Evet ama bu söyledikleriniz sizin için geçerli,” dedi Griff. “Burası sizin ait olduğunuz yer ve tabii ki Galce konuşabiliyorsunuz ama ben konuşamıyorum.” Kardeşimin sesi yükseliyordu. “Sokak tabelalarındaki kelimeleri okuyamıyorum bile çünkü onların nasıl okunacağını bilmiyorum. Aslında ben sadece gidecek başka bir yerim olmadığı için buradayım.”

Zaman sessizce ilerledi.

Griff dirseklerini masaya koydu ve kafasını ellerinin arasına aldı. Endişeyle Powell'a baktım. Powell da endişeyle Griff'e bakıyordu.

Zaman ilerledi.

Powell gürültüyle boğazını temizledikten sonra "Özür dilerim, evlat. Belki de ben durumu doğru değerlendiremedim," dedi.

Griff'i yeniden dürttüm. "Tanrı aşkına Griff, yaşlı adama biraz acı. Sadece yardım etmek istiyor." Neyse ki ona ulaşmıştım. Griff kafasını kaldırarak mırıldandı. "Özür dilerim."

Powell yavaşça kafasını salladı. Sonra titreyen elini uzatarak önündeki resimleri ve çerçeveleri karıştırdı. Birkaç saniye sonra, parmakları küçük, siyah beyaz bir fotoğrafın üzerinde durdu. Yine o ciddi ifadeli, gülümsemeyen çocukluk resimlerinden biriydi. "Griff," dedi Powell alçak sesle. "Buna bakmanı istiyorum."

Griff avucuyla gözünü hızlıca ovuşturarak resme baktı.

Powell fotoğrafı nazıkçe Griff'in ellerine doğru itti. "Bu benim," dedi. "Küçük bir çocukken. Arkasını çevir."

Griff, önce Powell'a sonra da kafasını eğerek resme baktı ve parmaklarıyla resmin arkasını çevirdi.

"Arkasında adım yazılı," dedi Powell.

Griff fotoğrafı kaldırıp burnuna yaklaştırdı. Yazıdaki mürekkebin rengi solarak kahverengiye dönüşmüştü. Uzun zaman önce biri şu kelimeleri yazmıştı:

Pawel Ciechanowski, 7

Griff kaşlarını çattı ve "Pa-vıl... Ci... e... ce..." Vazgeçti ve kafasını sallayarak resmi masanın üzerine bıraktı. "Anlamadım. Sizin adınız Powell Roberts."

Powell kafasını salladı ve fotoğrafı aldı. Ona bir süre baktı. O sırada ağlayıp ağlamadığından tam olarak emin olamadım ama sonra gülümsedi. Her şey yolundaymış gibi gözüküyordu. Sanırım gözleri dolmuştu. Hani yaşlı insanların gözleri bazen nemli olur ya, işte öyle. “Benim adım Powell Roberts,” dedi Griff’e “Ama bir zamanlar Pawel Ciechanowski’ydi.”

Şaşkınlıkla yaşlı adama baktım. Dudaklarından dökülen bu kelimeler fotoğrafın arkasında yazan kelimelerin okunuşuydu herhalde.

Pa-vıl Şek-a-novski

Bu tıpkı Dee’nin adının Dwsyli diye yazılıp Doyce-Lee diye okunmasına benziyordu.

“O zamanlar Polonyalı küçük bir çocuktum. Yani biraz senin gibiydim. Galler’e ilk kez geldiğimde buranın çok tuhaf, uzak bir yer olduğunu ve yapayalnız olduğumu düşünmüştüm.”

Griff ve ben sessizce Powell’a ya da Pawel’a bakıyorduk. Griff’in nefes aldığını bile sanmıyorum. Ben zaten almıyordum.

“Bu resim ben evden ayrılmadan birkaç gün önce çekilmişti,” dedi Powell. “Annem ismimi ve yedi yaşında olduğumu arkasına yazmıştı. Gülümsemiyordum çünkü mutlu değildim. Bir başkasıyla yaşamak için beni uzak bir yere göndereceklerini biliyordum.”

Griff beni şaşırtarak elini yaşlı adama doğru uzatıp onun elini tuttu. Sonra da ona benim sormak istediğim soruyu sordu. “Neden?”

Powell ikisinin üst üste duran ellerinin üzerine diğer elini koyarak üzüntüyle başını salladı. “Ben küçük bir çocukken çok kötü şeyler oluyordu. Korkunç şeyler. Tüm dünya savaşın eşi-

ğindeydi ve özellikle Polonya zor zamanlar geçiriyordu.” Kafasını yeniden sallayarak omuzlarını silktilti. “Sen benim Gallerli olduğumu sanıyorsun ama ben bir zamanlar Polonyalıyım. Ve bu fotoğraf çekildiğinde Polonya güvenli bir yer değildi.”

Griff ve ben ona baktık. Kaç tane okul değiştirirsen değiştir her zaman savaş hakkında öğreneceğin bir şeyler oluyor.

Griff, “Yani... yani...” dedi. Sesi kısılmıştı.

“Yani,” dedi Powell “Bunları sana söylüyorum çünkü ben de senin gibiyim. Galler’e çok uzaklardan geldim ve buraya asla alışamayacağımı düşündüm. Galler’in asla benim evim olamayacağını ve tekrar buradan ayrılacağım güne kadar bu tuhaf, yabancı ülkede günlerimi geçirdiğimi düşünüyordum.” Sözlüğe hafifçe vurdu. “Ama ne oldu, biliyor musun? Bir yabancı gibi davranmayı bırakıp buraya biraz kucak açtığım zaman o da bana kucak açtı.”

“Peki,” dedi Griff. “Tamam, bunu anlıyorum. Galce ödevimi yapacağım... Ama benim kastettiğim bu değildi.”

Powell kaşlarını çatı. “Öyle mi?”

“Evet,” dedi Griff. “Ben... Yani sonra ne oldu demek istemiştin? Fotoğraf çekildikten sonra?”

Powell derin bir nefes aldı. “Çok şanslıyım,” dedi. “Ben ailemin tek çocuğuydum. Üçümüzün ülkeden ayrılması için yeteri kadar paraları yoktu ve çok geç olmadan beni oradan çıkarmakta kararlıydılar.”

Griff’in kafası karışmış gibi gözüküyordu. “Yani... Siz... Yahudi misiniz?”

“Hayır,” dedi Powell. “Sadece Polonyalıyım.” Bir süre sessiz kaldı. Duyulan tek ses büfedeki büyük saatin tik taklarıydı. Sonra derin bir nefes alarak hikâyesine devam etti. “Annemin İngiliz

bir denizciyle evlenip onunla birlikte İngiltere'ye taşınan bir kuzeni vardı. En azından ben İngiltere olduğunu sanıyordum. Fakat sonradan öğrendim ki, bu denizci Gallerliymiş ve onunla evlenen kuzen de Cardiff'de yaşıyormuş. Ona Dora Teyze diyordum. Annem Dora'ya mektup yazdı ve o da anneme beni gemiyle göndermesi gerektiğini, burada karşılayacağını ve eve tekrar dönene kadar benimle ilgileneceğini yazdı. İşte böyle oldu.”

Griff elini Powell'ın elinin üzerinden çekmiş, avuçlarını birleştirmişti. Sanki dua ediyormuş gibi gözüküyordu. “Ama hâlâ buradasınız,” diye fısıldadı.

Powell avuçlarıyla masayı iterek sandalyesinden kalktı ve etrafta bastonunu aradı. “Doğru,” dedi. “Dora Teyze ve John Amca'yla kaldım. Bir süre sonra onlar beni evlat edinip bana soyadlarını verdiler. Roberts. Zaten benim soyadımı kimse okuyamıyordu. Pawel ismi de Powell'a dönüştü çünkü bu daha kolaydı.” Duvara dayalı olduğunu fark ettiği bastonunu aldı ve yavaşça mutfağa doğru yürüdü.

Griff yerinden kalkıp arkasından gitti ve ben de kalkıp Griff'in arkasından gittim. “Annenize ve babanıza ne oldu?”

Powell yine su ısıtıcısını çalıştırmıştı. Arkasına dönmeden ısıtıcıyı yerine bıraktı. Kafasını o kadar çok eğmişti ki sadece boynunu görebiliyorduk. “Onları bir daha hiç görmedim,” dedi.

Kardeşim bir süre mutfağın kapısında hiç hareket etmeden durdu. Bir filmin donmuş bir karesi gibiydi. Sonra görüntü hareket etti, bacakları burkuldu ve Griff kapının çerçevesinden yere kaydı.

“Griff,” diye bağırdım ve onu yakalamaya çalıştım ama var olmayan kollarımın arasından kayarak yere düştü. Olmayan

ellerimi olmayan başımın üzerine koydum. Kendimi işe yaramaz ve çaresiz hissediyordum.

Powell arkasına döndü, bastonunu aldı ve hemen onun üzerine doğru eğildi. Bastonunu tıpkı itfaiyecilerin direği gibi kullanarak dikkatle aşağı doğru kayd, ta ki dizlerinin üzerine eğilene kadar. Sonra elini kardeşimin omzuna koydu. Griff ağlıyordu. Hem de şiddetli, çok fazla ve kontrol edilemez bir şekilde. Bu, karın boşluğunuzda başlayıp volkanik bir patlama gibi yukarı çıkmaya çalışan bir ağlamaydı. Onu sadece bir kez böyle ağlarken görmüştüm. O da ben öldüğüm zamandı.

“Hey,” dedi Powell. “Hey, hey, evlat? Ne oluyor? Ben iyiyim. Bu çok uzun bir zaman önceydi.”

Griff ağlamaya devam ediyordu.

Powell ona baktı. Yüzünde bir şeyin belirdiğini gördüm. Buna üzüntü denebilirdi, evet, ama orada başka bir şey daha vardı. Sanırım neler hissettiğini anlıyordu. Saatin tik takları ilerliyordu. Yaşlı adam omuzlarını erkek kardeşimin kollarının etrafında dolayarak ona sarıldı. “Bırak çıksın,” dedi nazikçe. “İçindeki her neyse bırak çıksın.”

Daha iyi hissetmek için yapmanız gereken tek şey sizi mutlu edecek bir şey düşünmektir.

Benim aklıma gelen ilk düşünce annemle

Brookly'ndeki

evimizin

küçük

mutfağındaki

görüntümüzdü. O kadar küçüktü ki ikimiz onu dolduruyorduk. Mutfağın tezgâhında oturuyordum. Mutlu değildim, hatta canım sıkkındı. Annem ocağın yanında durmuş tenceredeki suyun kaynamasını bekliyordu. “Amerikalıların neden su ısıtıcısı kullanmadığını hiç anlamayacağım,” dedi kafasını sallayarak. Sonra omzunun üzerinden bana baktı. “Senin neyin var mızıldak?” dedi.

“Bana öyle deme?”

“Affedersin,” dedi annem. “Yeniden başlayalım. Sevgili Dylan, neyin var?”

Yüksek sesle iç çekerek bacaklarımı salladım. Sonra “Lester,” dedim. Lester bizim sınıftaki bir çocuktü. Galiba arkadaşımıdı. Eğer arkadaşlar bazen kafanıza yumruk atan kişilerse tabii.

“Onun arkadaşın olduğunu sanıyordum,” dedi annem. “Ne yaptı?”

“Büyük bir doğum günü partisi veriyor,” dedim.

Annem kaşlarını çatarak önce tenceredeki kaynamayan suya sonra da bana baktı. “Peki seni davet etmedi mi?”

“Hayır,” dedim.

Annem yeniden kaşlarını çatı. “Ne demek istiyorsun? Hayır, davet etti mi? Yoksa hayır, davet etmedi mi?”

Gözlerimi yuvarladım. “Davet etti demek istedim.”

Annem omuz silkti. “Peki bu ekşimiş suratın sebebi ne o zaman?”

Yine iç çektim. Geçen seferkinden daha yüksek sesle. “Doğum günü yarın ama bil bakalım o aptal partisini ne zaman veriyor?”

“Bilmem,” dedi annem. “Tahmin etme oyunlarından nefret ederim. Ben takvimin bütün yapraklarını çevirene kadar burada bekleyebiliriz.”

“Bir sonraki hafta sonu,” dedim. “Benim doğum günümde.”

Tenceredeki su fokurdamaya başlamıştı. Annem kabarcıklara bakarak kafasını kaşıdı. “Bana pek bir sorun varmış gibi gelmedi. Babanla seni hamburgerciye götürecektik. Bunu ertesi gün de yapabiliriz.” Gazı biraz daha yükseltti. “Lester da seni davet ettiğine göre ortada bir problem yok. Bütün arkadaşların orada seninle birlikte olacak ve bu senin doğum günün olduğu gerçeğini değiştirmez, değil mi?”

Öfkeyle ona baktım. Sonra “Evet ama benim on beşinci yaş günümde Lester’ın partisi olacak.”

Kabarcıklar iyice fokurdamaya başlamıştı. Annem ateşi söndürdü ve bardaklıktan bir bardak aldı. “O zaman gitme,” dedi.

“Ne?” Şaşkınlıkla ona bakıyordum. Söylediklerimden hiçbir şey anlamamış mıydı? “Tabii ki gideceğim,” dedim. “Herkes gidecek.”

Annem çay poşetlerini bardakların içine attı ve kaynayan suyu üzerlerine döktü. “O zaman mızımızlanmayı bırak ve tadını çıkar.” Annemin pencerenin kenarında duran telefonu çaldı. “Dur bir dakika,” dedi.

Tezgâhın üzerinde olduğum yerde oturuyordum. Bacaklarımı sallıyordum ve öfkeliydim. Annem telefonda konuşmaya başlayınca öfkem kayboldu.

“Silke! Merhaba, nasılsın?” Uzun bir duraksama. “Olamaz! Ne zaman?” Kısa bir duraksama. “Ah, bu harika!” Evet, orada olacağız.” Uzun bir duraksama. “Evet evet. Kesinlikle! Tamam... Tamam, evet kesinlikle! Peki görüşürüz o zaman. Güle güle.”

Annem telefonu pencerenin kenarına koydu ve yüzünde heyecanlı bir gülümsemeyle bana baktı.

“Bil bakalım kimdi?”

“Silke Sommer,” dedim gülümseyerek. “Eminim. Son kararım.”

“İnanabiliyor musun?!” dedi. “Onu yüzyıllardır görmedim! New York alışveriş festivali için yer ayırtmışlar ve birlikte yemeğe çıkabilir miyiz diye soruyorlar. Sonra elini hızlıca ağzına götürdü. “Off, olamaz!”

“Ne?” dedim. Endişelenmişim.

“O gün senin doğum günün, değil mi?” Dudağını ısırıp özür diler gibi baktı. Üzgünüm Dylan, bir an unuttum. Senin için sorun olur mu?”

Kaşlarımı çattım. Matilda'yı göreceğim için heyecanlıydım ama benim doğum günümü çalıyor olsa da Lester'in partisini kaçırmak istemiyordum. Başımı geriye atarak tavana baktım.

"Ee... Anne," dedim. "Okuldaki herkes Lester'in partisindeyken on beşinci yaş günümü Manhattan'ın sıkıcı bir restoranında oturup sıkıcı Sven'in sıkıcı banka işleri hakkında zırvalamasını dinleyeceğim anlamına mı geliyor bu?"

Annem bana baktı. Sonra başını sağa sola salladı. "Hayır," dedi. "O anlama gelmiyor. Bu, Silke ve Sven'i akşam buraya davet edeceğimiz ve senin de Matilda'yla Lester'in partisine gideceğin anlamına geliyor." Omuzlarını silkip ekledi. "Elbette eğer o da isterse ve Silke ve Sven de izin verirse. Tabii senin için de sorun olmayacaksa."

Dudaklarımın kenarının kıpırdadığını hissettim. Sonra yüzüme, vücuduma ve ruhuma bir gülümseme yayıldı.

Omuzlarımı silktim. "Tabii, sorun olmaz," dedim.

Griff ağlamasına engel olamıyordu. Powell yerde o kadar uzun süre oturmuştu ki ayakları kaskatı kesilmişti. Sonunda boynundaki kordonda asılı olan acil durum ziline bastı.

Hedd saniyeler içinde onlara yardım etmek için yukarı çıktı. İkisini de yerden kaldırdı, büyük koltuklara oturttu ve onlara bir bardak çay verdi. Griff ağlamaya devam ettiği için Enid'in yandaki dairesine gidip Hari'yi çağırdı. Griff biraz düzelmişti. Gözlerinin kenarlarından hâlâ yaşlar süzülüyordu ama fırtına dinmişti. Bir süre sonra, kızarmış yüzünde mahcup bir ifade belirdi. Oradan bir an önce ayrılmak istiyor gibiydi.

Hedd endişeyle "Sakin ol, canım," dedi. "Omuzlarından dünyanın tüm yükünü atarcasına ağlamak pek de olağan bir şey değil, öyle değil mi?" Griff burnunu ovuşturdu ve başını sağa sola salladı çünkü Hedd halkıydı; bu hiç de normal değildi. Yine de bazen böyle ağlamak gerekir. Griff o an bunu yaptığı için tüm evren, ruhum ve içinde bulunduğumuz oda hafiflemişti.

"Haydi Griffindor," dedi Hari. "Gel, biraz dışarı çıkıp güneşi görelim."

"Çantayı unutma evlat," dedi Powell.

"Ah evet," dedi Griff. "Ve Galce sözlüğüm." Burnunu çekerek yaşlı adama hafifçe ve beceriksizce gülümsedi.

Powell sözlüğü kardeşime verdi ve nemli solgun gözlerle ona baktı. “Peki bir daha gelecek misin?”

“Kesinlikle,” dedi Griff. Alçak sesle söylemiş olsa da bu güne kadar gördüğüm en kararlı ifadeyi takınmıştı. Griff tekrar burununu çekti. “Teşekkürler Powell,” dedi. “Eğer sizi endişelendirdiysem özür dilerim.”

Powell elini uzatıp kardeşimin koluna dokundu. “Özür dileme,” dedi. “Ağlamak çok zor olabilir. Bazen başka insanlar için ağlamak kendin için ağlamaktan daha kolaydır.”

Griff yaşlı adamın gözlerine bakıp başını salladı. “Çok haklısınız.”

“Öyle olmalıyım,” dedi Powell. “Daha iyi bilmek için yeteri kadar yaşıyım.”

Griff, bankın üzerinde oturup denizi seyrederken Hari’ye her şeyi anlattı. Aslında anlattıkları her şeyin bir özeti idi ama yeterli olmuştu. Bazı hikâyeleri sıfatlarla, gösterişli, şiirsel ifadelerle anlatırsınız. Bazı hikâyeler böyle anlatılmaz. Bunu yapmazsınız.

Griff olanları anlattıktan sonra ayaklarını banka koyarak dizlerini tıpkı bir çekirge gibi kulaklarına kadar getirdi. Yanında oturan Hari birkaç dakika hiç hareket etmeden durdu. Sonra ayaklarını banka kaldırdı. Şimdi her ikisi de çenelerini dizlerine dayamış ileriye doğru bakarak oturuyordu.

“Bu berbat bir şey,” dedi Hari. Sonra başını sallayarak “Yani... Yani... Griff... Ben gerçekten çok üzıldüm.”

Griff de kafasını sağa sola salladı. “Hayır... Bu... Bu...” Derin bir nefes aldı. “Burada... hiçbir şey söylemeden biraz daha oturabilir miyiz?”

Hari başıyla onayladı.

Martılar üzerlerinde süzülüp daireler çiziyor, martılara özgü o tuhaf çığlıklarını atıyorlardı. Kasaba merkezinin kalabalık sokaklarındaki sonu gelmeyen trafiğin uğultusu uzaktan duyuluyordu. İnsanların sesleri sağa sola dağılmış şato yıkıntıları arasında hiç durmadan yankılanıyordu. Önlerindeki sonu gelmeyen açık deniz tüm bu sesleri susturuyor, yaz güneşinin altında bir yığın mavi safir gibi parılıyordu.

Biraz daha zaman geçti.

“Kardeşim bir şair olabilirdi,” dedi Griff, “Tıpkı Dylan Thomas gibi.” Griff’in yüzünde bir tebessüm belirdi. “Dyl’in sözcüklerle arası iyiydi. Eminim burayla ilgili de söyleyecek havalı kelimeler bulurdu.” Yüzündeki gülümseme genişledi. “Annem de burayı severdi, yani bu bankta oturmayı. Tabii ki severdi. O bir Gallerli. Aynı senin gibi.” Griff başını çevirip Hari’ye baktı. “Benim annem çok hoş biriydi. Burnunda gümüş bir hızması vardı ve her zaman gülerdi. Babam da çok iyiydi. Onlar sahip olabileceğim en iyi anneyle babaydı.”

“Kulağa harika geliyor,” dedi Hari.

Griff hiçbir şey söylemedi. Sadece başını salladı.

Hari bacaklarına sarıldı. “Nasıl hissettiğini tahmin bile edemiyorum,” dedi alçak sesle. “Ama en azından her zaman onları seveceksin. En azından onların seni ne kadar sevdiğini her zaman bileceksin.”

“Biliyorum,” dedi Griff ve yine başını salladı.

Esen rüzgâr saçlarını yüzlerine getirmişti. Hari yana doğru hareket ederek okul ceketinin cebinden lastik bir saç tokası çıkardı. Saçlarını at kuyruğu yaparken bankın arkasında bir şey dikkatini çekti. Küçük metal bir plakaydı.

John ve Didi Morgan'ın anısına
"Sevgi her şeyin üstesinden gelir."

Hari yazıyı yüksek sesle okuyarak parmak uçlarıyla hafifçe plakaya dokundu. "Ne söylediğimi duydun mu? Sevgi her şeyin üstesinden gelmeni sağlar." Kafasını yana eğdi. "Birinin John ve Didi anısına buraya bir bank koyması çok güzel. Bu, onların hâlâ burada oldukları anlamına geliyor, değil mi? Çünkü buraya oturan herkes onların isimlerini okuyup hikâyelerini merak ediyor."

Griff saçlarını gözlerinin önünden çekti. "Sevdiğin insanlar aslında tamamen yok olmazlar," dedi. "Sadece tüm o enerji bir yere gitmek zorundadır." Kızarak bir süre spor ayakkabılarına baktı. Sonra derin bir nefes aldı ve tekrar denize bakmaya koyuldu.

Benimle konuşmadığını bildiğim halde yine de cevap verdim. Olayın dışında kalıp ona biraz zaman vermek istiyordum ama artık bağırmaktan kendimi alıkoyamamıştım. "Anladın!" dedim. Sonra heyecanla ve rahatlayarak havaya bir yumruk salladım. "Buradayım Griff. Burada, orada, her yerdeyim."

Griff gözlerini ovuşturarak denize bakmaya devam etti. "Hep onları düşünüyorum," dedi. "Gerçekten yapıyorum bunu. Her zaman. Özellikle de Dylan'ı. Bazı konularda ne düşünürdü... bazı durumlarda ne söylerdi diye soruyorum kendi kendime. Çok fazla bir şey değil biliyorum... ama, bu bir şekilde, yanımda olmasını sağlıyor."

Rüzgâr yeniden sahile doğru esti, beyaz direklerin tepesindeki bayraklar gürültüyle dalgalandı. Güneş parlıyordu ama Griff ürpermişti.

"Hem sıcak hem de soğuk esiyor," dedi Hari. "Burası hep böyledir. Zamanla alışırsın."

Griff bankta öne doğru ilerledi. Bir eliyle gözlerini güneşten koruyarak güçlkle denize baktı. "Denizde bir şeyler görüyorum," dedi. "Bak."

Hari de öne doğru geldi. Sonra, "Hey! Yunuslar!" dedi.

Gerçekten de oradaydılar. Üç, dört, beş yunus, belki de daha fazlası denizde atlıyor, birlikte yüzüyor, etrafta dönüp oynuyorlardı.

"Bu şans getiriyordu değil mi?" dedi Griff. "Dee ya da Owen'ın böyle söylediğini hatırlıyorum."

Hari'nin yunusları görünce aydınlanan yüzü birdenbire daha da parlamıştı. "Neyin gerçekten şans getirdiğini biliyor musun? Şans için parmaklığa tekme atmalısın."

Griff kaşlarını çattı ve saçlarını yüzünden çekti. "Ne yapmalıyım?"

"Bu bir Aberystwyth geleneği," dedi Hari. "Sahilin sonuna kadar yürürsün. Daha fazla ileri gidemeyeceğin noktaya geldiğinde korkuluğun en altındaki parmaklığa tekme atarsın. Herkes bunu yapar. İyi şans getirir. Herkesin burada mutlu bir şekilde yaşamasının sebebi bu." Omuz silkti. "Herkes değil. Büyük ihtimalle Lew's Emporium'daki kaçık mutlu değildir, ama birçok kişi öyle."

Griff ayağa kalktı. "Haydi yapalım," dedi. "Gidip şu parmaklığa esaslı bir tekme atalım."

Hari hiç vakit kaybetmeden yerinden fırladı ve şatonun yıkıntılarına doğru koştu. "Haydi bakalım Griffindor." Omzunun üzerinden arkaya doğru bağıırıyordu. "En son gelen mızıldaktır."

Şatonun yıkıntılarındaki eski taşlara dayanarak kardeşimle arkadaşının sahilde aşağı doğru yarışmalarını izledim. Sonra bir köşeyi dönüp gözden kayboldular, ben de John ve Didi Morgan'ın bankının arkasına gidip ona bir kez daha baktım. Hayalet elimi uzatıp ahşap banka hafifçe dokundum. Griff için her şey değişmişti. Onun için bu bank artık bir anlam ifade ediyordu. Onun büyük yasından çıkması için bu bank bir mihenk taşıydı. Ama benim için mihenk taşları yoktu ve bir şeylerin herhangi bir şekilde değişme şansı sıfırdı. Etrafa baktım. Martılar gökyüzünde hâlâ çılglık atıyorlardı. Yunuslar hâlâ burunlarını sudan dışarı çıkarıyorlar ve ara sıra gelip geçen insanlar benim şeffaf bedenimin içinden onlara bakıyorlardı. Küçük çocuklarıyla anneler. Biraz dolaşmak için dışarı çıkan yaşlı pansiyonerler. Sıradan köpeklerini dolaştıran sıradan insanlar. Bazen köpekler kafalarını çevirip bizi birbirimizden ayıran havayı kokluyorlardı. Yine de orada olduğumu sadece onlar fark ediyordu. Hayatımda kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

“Sevgi her şeyin üstesinden gelir,” diye fısıldadım. Hiç kimseye. Kendime. Bu sözcüklerde sihirli bir şeyler olmalıydı çünkü birdenbire sanki *abrakadabra* demişim gibi parmaklarımın ucunda peri tozları uçtu ve içinde bulunduğum an o kadar da kötü gözükmedi. Evet, hâlâ ölüydüm ve bunu değiştirmenin

bir yolu yoktu ama John ve Didi'nin bankına bu yazıyı her kim yazdıysa haklıydı; sevgi birçok engeli aşabilirdi. Bu, hayattayken de ölüyken de böyleydi. Sonra daha ne olduğunu anlamadan, zaman ve mekân değişerek beni başka bir yere taşıdı. Ve bu defa

Lester
Disario'nun
evinde
merdivenlerde
oturuyordum.

Onun doğum günü partisiydi. *Benim* gerçek doğum günüm. Ve çok önemli bir adım.

Okuldaki çocuklar tahta kuruları gibi odalara ve koridorlara doluşmuştu ve Kanye West'in sesi duvarlarda gümbürdüyordu. Koca binadaki en sessiz yer benim oturduğum merdivenlerdi. Tam ortada. Ne yukarıda ne aşağıda, ne orada ne de burada. Doğruyu söylemek gerekirse, on beş yaşında olmanın getirdiklerini kabul etmekte zorlanıyordum. Galiba bunun sebebi o sırada ılık bir kola içiyor olmam ve merdivende tek başıma olmamamdı. Matilda Sommer yanımda oturuyordu. Biraz daha büyümüştü ve saçları daha önce gördüğümünden kısaydı ama yine de neredeyse ezelden beri tanıdığım Matilda'ydı. Şimdi birlikte bir basamakta oturuyorduk. Kafamın içinde bir sürü EĞER dolaşıyor olmasaydı her şey harika olabilirdi.

Eğer Matilda'ya onu gerçekten ne kadar sevdiğimi gösterirsem beni bir kusmuk torbası gibi yere mi bırakırdı yoksa o da aynı şekilde hissettiğini mi söylerdi?

Bu soru beni yiyip bitiriyordu.

Bu yüzden işleri ağırdan alarak rengimi fazla beli etmedim. Uzun bir süre orada oturarak iğrenç tadı olan kolamızı yudumladık ve Kanye West'i dinledik. Sonra sırf bir şey söylemiş olmak için başımla elimdeki plastik bardağı işaret ederek bağırdım "Bunun tadı musluk suyu gibi. Soda ya da başka bir şey bulmaya gideyim mi?"

Bağırmak zorundaydım çünkü Kanye West alçak sesle şarkı söyleliyordu.

"Hayır," diye bağırdı Matilda. "Musluk suyunu severim." Plastik bardağındaki içeceğinden bir yudum alarak güldü. "Mühüh'teki arkadaşlarım Amerika'da bir yaş günü partisine katıldığımı duyunca bunun çok havalı olduğunu düşünecekler."

İçim rahatlamıştı. İyi vakit geçiriyordu. Belki de bu bir işaretti? Bir adım aşağıdan sesi gelen Kanye West daha hızlı rap söylemeye başladı. Ağzımı Matilda'nın kulağına yaklaştırdım. "O zaman burada olmak senin için sorun değil, öyle mi? Yani benimle birlikte olmak?"

Matilda yüzünü bana çevirdi. Neredeyse burunlarımız çarpışacaktı. Hızlıca kafamı geri çektim, yüzüm yanıyordu. İleri bakmak için başımı çevirdim. Matilda dudaklarını kulağıma öyle yaklaştırmıştı ki nefesini hissedebiliyordum. "Hayır," dedi. "Eğlenceli olacağını düşünmüştüm." Kalbim yeniden hopladı. Matilda berbat içecekten bir yudum daha aldı. "Peki sen sıkıcı olduğunu düşünmüyorsun musun? Baban on buçukta bizi almaya mı gelecek? *On buçuk!* Kim bir partiden bu kadar erken ayrılır ki?" dedi.

Dudağımla ısırarak ona gülümsedim. "Evet, üzgünüm. O çok koruyucudur."

Matilda kaşlarını çattı ve elini kulağına götürdü. "Ne?"

“Çok koruyucu,” diye bağırdım.

Matilda yüzünü iyice buruşturdu. Sonra bana yıllar kadar uzun gelen bir süre boyunca elindeki musluk suyuna baktı ve en sonunda ağzını kulağıma yaklaştırarak bağırdı. “Ne? Benim yüzümden mi? Ben bir kızım diye mi? Baban kızların geceleri dışarda olmaması gerektiğini mi düşünüyor?”

Kafamı hızla sağa sola sallayarak ben de yüzümü buruşturdum. *Babamın hakkında ileri geri mi konuşuyordu?* Dirseğimle onu dürttüm. “Hayır,” dedim. “Aslında benim için endişeleniyor çünkü ben onun oğluyum. Karanlık olduğunda etrafta tekinsiz kişiler oluyor ve o sadece güvenle eve dönmemi istiyor ama şimdi sen söyleyince düşündüm de senin de eve güvenle gitmenden memnun olur.”

O da beni dürttü. “Bu parti zaten sıkıcı,” diye bağırdı.

Kalbim küt küt atıyordu. Sıkılmıştı. *Sıkılmış mıydı?* Ben onunla Mojave Çölü’nün ortasında otursam bile yine de sıkılmazdım.

Kanye West’in sesi kısıldı. Sanırım, Lester’in annesi ya da babası diz üstü bilgisayara, iPod’a, stereoya ya da her neyse ona doğru ilerleyerek müziği kapatmıştı. Bundan memnun olmuş-tum. Artık birbirimize bağırarak konuşmak zorunda değildik. Matilda hafifçe bileğine dokunup saatine baktı. Elindeki berbat içecekten haliya biraz döküldü. “Baban gelene kadar otuz üç dakikamız var,” dedi. Gördüğüm en sıkılmış ifadeyle yanaklarını şişirip ofladı. “Bütün akşam hiçbir şey konuşmadan seninle bu merdivende oturdum.”

Huzursuz bir şekilde ayakkabılarıma baktım. On beşinci yaş günüm berbat olmak üzereydi.

Matilda içeceğin geri kalanı yere döktükten sonra boş bardağı bükerek fırlattı. “Bu çok zor, değil mi?”

Elimdeki bardağı daha da sıkı tutuyordum. “Öyle mi?”

“Evet,” dedi. “Bu bir kitabı okurken birazdan ne olacağını bilmek ama onun umduğun gibi olmamasından endişe ederek sayfayı çevirmekten korkmak gibi bir şey.”

Kaşlarımı çatıp ona baktım. *Sarhoş muydu?* Sarhoşmuş gibi görünmüyordu.

Matilda derin bir nefes aldı. “Anlamıyorsun, değil mi?”

“Hayır,” dedim. Dürüst olmayı tercih etmiştim. Sonra özür diler gibi omuzlarımı silktim.

Matilda yüzünü tamamen bana çevirmek için oturduğu yerde hızla döndü. “Bazı şeylerin kaçınılmaz olduğunu düşünmüyor musun?”

Kaşlarımı iyice çatmıştım. Kanye West “Gold Digger” şarkısını söylüyor, Matilda o sırada derin ve anlamlı şeylerden bahsetmek istiyordu. Bu parti git gide daha da kötüleşiyordu. Bir yandan babamın ortaya çıkıp beni kurtarmasını istiyordum.

Matilda “Ben bazı şeylerin olacağına inanıyorum çünkü öyle olması gerekiyor. Bu bizim kaderimiz. Tıpkı kitaplardaki karakterler gibi.”

“Sen sarhoşsun,” dedim.

“Hayır, değilim.” dedi Matilda ve öfkeyle gözlerini yuvarladı. “*Gottverdammt*, Dylan–sana önemli bir şey söylemeye çalışıyorum.”

Ne yapmaya çalıştığını kesinlikle anlamıyordum. Kafamı sağa sola sallayarak “Ben aslında öyle olduğuna inanmıyorum,” dedim. “Hayatımızdaki birçok şeyi kontrol edebiliriz, yani doğmak ve ölmek dışında.

Eğer bunu yapamasaydık hepimiz şekil verilecek bir parça sıkıcı çamurdan başka bir şey olmazdık, öyle değil mi? Ya da küçük ahşap satranç piyonları gibi olurduk.” Bardağımı bir basamak aşağı koydum. “Ben aptal bir satranç piyonu değilim. Rock müzik dinlemeyi, şiir okumayı, Bayern Münih futbol takımını takip etmeyi, burada, Brooklyn’de olmayı ve istediğim kadar körili samosa yemeyi seviyorum. Bütün bunlar beni ben yapan şeyler. Onlar tuhaf, görünmez bir yazar tarafından belirlenmedi. Bunların hepsine ben karar verdim.”

Matilda düşünceli bir şekilde kafasını salladı. Sonra “Ya ben?” dedi.

Buna cevap vermek zordu. Aslında düşününce Matilda her zaman zordu. Bana Yu Garden’da Li’yi sevdiğini söylediğinde, Barcelona’da beni annesinin önünde utandırdığında ya da başka birçok zamanda olduğu gibi. Ellerimi birleştirdim, zaman kazanmak için parmaklarımı çıtlattım. Çıt. Çıt. Çıt. Çıt. Sonra iç çekip sordum. “Ne olmuş sana?”

“Benden hoşlanıyor musun?” dedi Matilda.

Donup kalmıştım. Böyle bir soruya nasıl cevap verebilirdim ki? Yüzyıl gibi gelen gecikmenin ardından yine dürüstlüğü tercih ettim. “Tabii ki hoşlanıyorum,” dedim.

Matilda gülümsedi. “Sen benden hoşlanıyorsun ben de senden hoşlanıyorum. Aynı kıtada bile yaşamıyoruz ama ben senin on beşinci yaş günündeyim. Bunun biraz fazla kusursuz olduğunu düşünmüyor musun? Sanki kontrolümüz dışında bir şey bizi bir araya getiriyormuş gibi değil mi?”

Dudağımı ısırarak kafamı salladım. Gözlerimi ondan alamıyordum. “Evet,” dedim. Öyle çok gülümsüyordum ki tam bir avanak gibi gözüküyor olmalıydım. “Annenle baban gezmek

için New York'a gelmek istedi ve seni de yanlarında getirdiler. Bu tamamen bizim kontrolümüzün dışında."

Matilda gözlerimin içine bakıyordu. Sanki bakışma yarışması yapıyorduk. Hayatımda herhangi birine bu kadar uzun süre gözlerimi kırpmadan baktığımı sanmıyorum. "Tamam, New York'a gelmek istediler. Peki, ilk defa karşılaşmamızı nasıl açıklıyorsun?"

"Sadece bir rastlantıydı," dedim.

Matilda kaşlarını çatı. "Babamın Şanghay'da ve Barcelona'da görevlendirilmesi?"

"Tesadüf," dedim. "Belki de senin ailen bizimkileri takip ediyordur."

Matilda koluma hafif bir yumruk attı. Aramızda kıvılcımlar pırlıladı. "Yani kader diye bir şeyin olmadığını düşünüyorsun, öyle mi?"

"Hayır," dedim.

Matilda dudağını ısır. "Bu çok üzücü," dedi. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, gerçekten de bunun üzücü olduğunu düşünüyordu. "Bu partide güzel bir şeylerin olacağını çünkü bunun olması gerektiğini hissetmişim."

Yüzüm yine yanmaya başlamıştı. Doğruyu söylemek gerekirse vücudumun diğer yerleri de yanıyordu. "Ne... Yani... Ne olması gerektiğini düşünüyordun?"

Matilda omuz silkti, gözlerini yuvarladı ve uzaklara baktı. "Bilmem. Belki yanılıyordum. Sence hangi durumlarda... Hani bilirsin işte... Neyse, bir önemi yok."

O zaman panikledim. Kafamın içindeki ses *Bir şey söyle Dylan. Bir şey yap!* diyordu. Duygularını bir süre kendine saklamak iyidir ama onları sonsuza dek içinde tutamazsın. Bazen bir şey-

leri yaşamak ve incinme riskini göze almak gerekir. İsterseniz buna kozmik bir görev diyebilirsiniz. Tüm cesaretimi toplayarak elimi uzattım.

Başını çevirip bana baktı.

“Kaçınılmaz olduğunu düşündüğün şey,” dedim, “bu muydu?”
Sonra ona yaklaştım ve elini tuttum.

Ve...

BUM! FISS! HAVAİ FİŞEKLER

...Matilda Sommer da benim elimi tutuyordu.

SON

Griff'i tekrar bulduğumda tepeye geri çıkıyordu. Hari eve gitmişti ve kardeşim insanların tek başlarına olduklarını düşündükleri zamanlarda yürüdüğü gibi yürüyordu. Sırt çantasının askısını alnına bağlamış, onu arkasında bir bebek gibi taşıyordu. Boşta kalan ellerini piston gibi öne ve arkaya sallayarak tepeyi çıkmak için onlardan destek alıyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, tam bir serseri gibi gözüküyordu. Yapabilecek olsaydım ona kesinlikle bunu söylerdim. Onun da aynı şeyi benim için yapacağını biliyordum. Kardeşler bunun içindir.

Ama sola dönüp ormandaki yola girdiğinde Griff kollarını sallamayı bıraktı ve birdenbire olduğu yerde durdu. Pant-y-Coed on üç numaranın kapısının önünde bir araba vardı. Normal şartlarda bu pek de sıra dışı bir durumu değildi çünkü insanlar her zaman arabalarını buraya park ederlerdi. Fakat bu araba farklıydı çünkü Alman plakalıydı.

"Gottverdammt," diye fısıldadım.

"Buna inanamıyorum" diye fısıldadı Griff.

İkimiz de bir süre orada durup şaşkınlıkla bu yabancı arabaya baktık. Sonra Griff kafasını eğdi, çantayı başından çıkararak eline aldı. Sonra da hızla kapıya doğru yürüdü.

İçeride bir sürü ses vardı ama Griff sokak kapısını kapadığında hepsi kesildi. Sonra Dee “Griff, canım, oturma odasına gelirmisin?” diye bağırdı.

Griff ellerini başına doğru götürerek parmaklarıyla uzun saçlarını taradı. Sonra derin bir nefes alarak içeri doğru ilerledi. Ben de onu takip ettim.

Dee oturma odasında bir koltuğun köşesine oturmuştu. Silke ve Sven Sommer onun karşısındaki koltukta yan yana oturuyorlardı. Matilda’ya dair bir işaret yoktu. Öyle rahatlamıştım ki neredeyse havada dönen toz zerreciklerine dönüşecektim. Tuhaf geldiğini biliyorum ama orada olmadığı için memnundum. Bu şartlar altında onu görmek doğru gelmiyordu. Bu, tıpkı bir konsere gidip her şeyi telefonumun ekranından seyretmek gibi anlamsız ve gerçek dışı bir şey olurdu.

Griff’in yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “İnanmıyorum,” dedi, “Gerçekten inanmıyorum.” Dee’ye dönerek ekledi. “Daha az önce gidip sahildeki parmaklığa vurmuştum. Şans için. İşe yaradı, değil mi? Silke ve Sven’i buraya getirdi.”

Dee gülümseyerek sanki dua ediyormuş gibi avuçlarını birleştirdi. Silke ve Sven ise ayağa kalkmışlardı. “Şu haline bak Griff,” dedi Silke gözünde yaşlarla. “Çok büyümüşsün!” Griff, Silke’nın açık kollarına doğru ilerledi.

Dee’nin arkasında durup onun kardeşimle kucaklaşmasını izledim. Orada olmayışım omuzlarımda ağır bir yük gibiydi. Sonra kafamı eğip içimde bir şeylerin kıpırdadığını fark ettim. Dee için üzülmüştüm. O da orada değilmiş gibi hissediyordu.

Silke ellerini kardeşimin yüzüne koyarak “Çok üzgünüm,” dedi.

Griff’in gözleri yere çevrildi.

Dee de ayakta duruyordu. Hepimiz küçük oturma odasındaydık ve sanırım ilk kez diğerleri de benim gibi rahatsız hissediyordu. “Sana telefon etmeye çalıştım, Griff. Mesaj gönderdim. Ziyaretçilerin olduğunu haber vermek istedim,” dedi Dee.

Griff bir adım uzaklaşarak Silke’nın kollarından sıyrıldı. “Üzgünüm,” dedi. “Telefonuma pek bakmıyorum.” O zaman hatırladım. Bu, geçen doğum günündeki telefonuydu. Gittiği her yerde ve her zaman üzerindeydi ama telefona pek bakmadığı da doğrudur.

“Daha önce gelmemiz gerekirdi, Griff. Ama bilmiyorduk. Yeni yılda sizden kart gelmedi. Sonra aramaya çalıştım ama numara artık kullanılmıyordu. Sonunda internette araştırma yaptım... ve neler olduğunu okudum,” dedi Silke. O da gözlerini yere çevirerek konuşmaya bir son verdi.

“Biz de New York’a gittik,” dedi Sven. “İngiliz Konso losluğu’ndan biriyle konuştuk. İlk başta bize yardımcı olmadılar ve aileden olmadığımız için detayları vermek istemediler ama onlara Münih’te siz daha küçükken çekildiğimiz ve hepimizin birlikte olduğu fotoğrafları gösterince nihayet seni nerede bulabileceğimizi söylediler. Biz de seni mümkün olduğu kadar çabuk bulduk.”

Silke kafasını kaldırdı. Gözleri kırmızı ve nemliydi. “Bizi aramalıydın. Hemen gelirdik.”

Griff’in yüzü kızardı. Yere bakıyordu. Büyük ihtimalle kendini toparlamaya çalışıyordu. Diğer öğle vakitleriyle karşılaştırırsak bu öğle vakti hızlı trene binmek gibiydi. “Aklıma gelmedi,” diye mırıldandı Griff.

“Size biraz daha çay getireyim mi?” dedi Dee.

Silke ona bakıp minnettar bir ifadeyle gülümsedi. “Evet lütfen.”

Dee elini kısa saçlarında gezdirdi. “Eşim bir süre sonra evde olur. Owen. Kalıp bizimle yemek istemez misiniz?”

Sven yeniden konuştu. “Teşekkürler,” dedi. “Sizi daha fazla rahatsız etmek istemeyiz.”

“Rahatsız etmiyorsunuz,” dedi Dee.

“Akşam yemeğini otelde yiyeceğiz,” dedi Sven. “Aslında Griff’in de bize eşlik edip etmeyeceğini merak ediyorduk.”

Griff kafasını kaldırıp gülümsedi. Sonra Dee’ye baktı. Biraz keyfi kaçmış gibi gözüküyordu. “Ee... Evet... Tabii,” dedi.

Dee elini hafife Griff’in sırtına koydu. “Peki o zaman. Her şey çözüldü. Yemeğin benim Bolonez soslu spagettimden çok daha iyi olacağına eminim. Şimdi kim çay istiyor?”

Silke ve Sven başlarıyla onaylarken Griff başını sağa sola salladı.

Dee mutfaktayken Griff, “Matilda nerede?” diye sordu.

“Onu Münih’te bir arkadaşıyla birlikte bıraktık,” dedi Silke. “Bu sefer ailece gezintiye çıkmadık. Sven ve ben önce senin iyi olup olmadığını görmek istedik.”

Griff başını sallayarak hafifçe gülümsedi. “Ben iyiyim.”

Silke kardeşimin elini ellerinin arasına alıp sıktı. “Eve gittiğimizde Matilda da orada olacak... Yani... Eğer... Sen de bizimle gelmek istersen. Münih’e demek istiyorum. Ailemizin bir parçası olmak için.”

Mutfaktan su ısıtıcısının ve Dee’nin hazırladığı bardakların sesi geliyordu. Oturma odasında ise zaman durmuştu.

Griff ve ben şaşkına dönerek sessizce Silke’ya bakıyorduk.

“Ben... Ee...” dedi Griff.

Sven ona doğru ilerleyerek hafifçe koluna dokundu. “Şimdi bir şey söylemek zorunda değilsin. Bunu düşün. Eve dönmeden önceki birkaç gün boyunca burada olacağız. Ama sen de biliyorsun ki... Bizimle gelmen bizi çok mutlu eder. Bu çok iyi olur. Hem Matilda da seni bir kardeş gibi seviyor.”

Mutfaktaki ısıtıcının ve bardakların sesi kesildi. Sanki tüm ev Griff’in cevabını bekliyor gibiydi. Ben de avuçlarımı birleştirmiş bekliyordum.

Griff öteki elini kaldırarak havada üst üste duran diğer ellerin üzerine koydu. Sonra tıpkı birkaç saat önce Powell’ın yaptığı gibi başını üzüntüyle sağa sola salladı. “Çok teşekkürler,” dedi. “Bu, benim için çok anlamlı, gerçekten öyle.” Silke’nın elini bırakarak avucuyla gözünü ovuşturdu. “Ama bunu yapamam. Şimdi olmaz. Burada kalmam lazım. Dee ve Owen’ı gerçekten seviyorum... Hari isimli bir arkadaşım var. O bir kız, ama benim kız arkadaşım falan değil... O gerçekten çok hoş biri ve bana gitar çalmayı öğretiyor. Sonra kedim Bara Brith var... Beni sahibi olarak kabul ediyor... Ve bir de Powell isimli şu yaşlı adam var... Şey... Ee... Sanırım buradan gidersem beni özleyecektir.” Griff avucunu diğer gözüne götürerek burnunu çekti. “Galiba Galce öğrenmeyi de istiyorum.”

Silke şimdi gerçekten ağlıyordu. Kafasını sallayarak gözyaşlarının arasından gülümsedi.

“Münih’te Galce öğretmenini olduğunu sanmıyorum, burada kalsan iyi olur,” dedi Sven.

“Yine de Matilda’yı görmek isterim,” dedi Griff. Sonra kırmış yüzünde yine o mahcup gülümseme belirdi. “Benim söylediğimi söylemeyin ama bence kardeşim ona gerçekten aşıktı. Ara sıra gelip sizi ziyaret edebilir miyim?”

“Elbette,” dedi Silke. “Elbette.”

“Ne zaman istersen,” dedi Sven.

Griff gülümsedi ve tekrar burnunu çekti. “Ee... Bir de bu akşam sizinle yemeğe gelmesem olur mu? Dışarı yarın çıkabilir miyiz?”

“Tabii ki,” dedi Silke.

“Okulu bir gün asman için Dee’den izin alırız,” dedi Sven. “Böylece tüm gün beraber olabiliriz, tabii sen de istersen.”

Griff başını salladı. “Çok isterim.”

Dee, içinde üç bardağın olduğu bir tepsiyle oturma odasına döndü. Az önce içeri giderken olduğundan çok daha mutlu gözüküyordu. Tepsiyi sehpanın üzerine koyarken “Bir bardak çaydan sonra insana her şey daha iyi gözüküyor,” dedi.

Silke ve Sven gittiklerinde Dee “Neden onlarla yemeğe gitmedin?” diye sordu.

“Senin Bolonez soslu spagettini seviyorum,” dedi Griff.

Dee, bir an duyduklarından emin olamıyormuş gibi ona baktı. Sonra “Benimle dalga mı geçiyorsun? Yemek pişirmeyi beceremem ki ben,” dedi.

Griff omuz silkti. Sonra dudaklarını ısırıp gülümsedi. “Annem de öyleydi. Belki yaptığın yemekleri sevmemin sebebi budur.”

Dee’nin yüzünde ağlamaklı bir tebessüm belirdi. “Annen bunu duysaydı kulağını çekerdi.”

Griff kıkırdadı. “Bence bana hak verirdi.”

Dee de güldü. Sonra “Tatlım, sizi gerçekten dinlemiyordum ama yarın okulu asmakla ilgili bir şeyler söylediğinizi mi duydum?” dedi.

Griff yeniden dudağını ısırıldı. “Bunu yapabilir miyim? Neredeyse dönem sonuna geldik. Zaten önemli bir şey yapmıyoruz.”

“Bir günden bir şey olmaz sanırım,” dedi Dee. Parmaklarını birleştirdi. Bir an parmaklarını çıtlatacağını sandım ama bunu yapmadı. Onun yerine sessizce “Umarım fikrini değiştirmezsin, tatlım,” dedi.

Neden bahsettiğini anlamak biraz zamanımı aldı. Sanırım Griff de anlayamamıştı. Sonra “Saçmalama, Dee. Münih’e taşınmak istemiyorum. Burada kalmak istiyorum,” dedi.

Dee ona baktı. “Emin misin?”

Griff kafasını salladı. “Eminim.” Sonra ayağa kalktı. “Yemekten önce biraz müzik dinlemek için zamanım var mı?”

“Tam bir saatin olduğunu söyleyebilirim,” dedi Dee. “O henüz gelmedi, değil mi?”

Griff okul çantasını alarak hole doğru yürümeye başladı ama kapıya geldiğinde durup Dee’ye baktı.

Dee gülümsedi. “Ne oldu?”

Griff dudağını ısırıldı. Biraz kızarmıştı. “Ee... Sadece... Şey... Bence sen ve Owen acil bir durumda bulunabilecek en iyi anne babasınız.”

Dee şaşkına dönmüştü. Yüzü bir an parladı ve hiçbir şey söylemeden kardeşime baktı ve gülerek “*Diolch, Griff, cariad*” dedi. Sonra sanki bir sineği kovar gibi ona elini salladı ve hem gülüp hem ağlayarak ekledi. “Git müziğini dinle, rimelimi mahvedeceksin.”

Griff’in on dördüncü doğum günü sıradan bir gündü. Öyle olmasını istedi. Dee ona ne yapmak istediğini sorduğunda kardeşim

“Çok fazla şey istemiyorum,” dedi. Sonra “Hari de gelebilir mi? Gitar dersinde bir sonraki adıma geçeceğini söylemişti,” dedi.

Owen gazetenin arkasından kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi?”

“Kes şunu,” dedi Griff. “Bu öyle bir şey değil. Sadece kafalarımız uyuşuyor.”

Owen kahkaha atıp elindeki sayfayı gürültülü bir şekilde çevirdi. “Kafaların uyuşması mı? Bu yeni bir şey.”

Böylece Griff’in ufukta sessizce toplanan fırtına bulutlarının habercisi olan doğum günü basit bir güne dönüştü. Dee ve Owen ona bir gitar aldı. Yüzünde güller açmıştı. Üzerinde yurt dışına ait posta pulları olan iki paket geldi. Biri Matilda, Silke ve Sven’den bir Bayern Münih topuydu. Diğeri ise Blessing, Marlon ve Pudders’dan Aretha Franklin’in orijinal 1961 plağını taşıyan çok özel bir hediye idi. Blessing kardeşimi çok seviyor olmalıydı.

Hari’den de bir hediye vardı. Blessing’den gelen paket gibi plak şeklindeydi. Üzerine pena resmi çizilmiş bir kağıtla paketlenmişti.

“Şu pahalı duş jellerinden biri olsa iyi olur,” dedi Griff. Odasında sadece biz vardık. O, ben, Hari ve kedi.

“Doğru tahmin, Griffindor,” dedi Hari.

Kağıdı açtığı anda Griff’in yüzü parlıyordu. “Olamaz,” dedi “Çok teşekkürler!”

Hari omuz silkti. Belli etmemeye çalışıyordu ama onun da yüzü parlıyordu. “İstediğin buydu değil mi?”

“Evet kesinlikle buydu,” dedi Griff. “Beach Boys. Lew’i bunu satmaya nasıl ikna ettin?” Griff plağı indirdi. Birdenbire yüzünde endişeli bir ifade belirmişti. “Lütfen elmacık kemiklerine dokunmasına izin verdiğini söyleme.”

“Kapa çeneni,” dedi Hari şaşkınlıkla. “Onunla bir alakası yok. Bunu internetten buldum. Kabı biraz yıpranmış ama plakta sorun yok.”

Griff büyük siyah plağı kabından çıkardı ve eski müzik setinin pikabına yerleştirdi. Sonra parmağıyla duvardaki anahtara hafifçe dokundu, eski müzik setinin birkaç düğmesine bastı ve iğneyi plağın üzerine koydu. Yüksek sesli bir çıtırtı, anlaşılmayan bir cızırtıdan sonra da Beach Boys’un odayı dolduran tatlı sesi duyuldu. Bara Brith bile mırlamaya başlamıştı. Bu hoşuna gitmiş gibi gözüküyordu.

Griff güçlkle yutkundu. “Bu çok tuhaf,” dedi. “Aslında bu plaktan nefret etmem gerekiyor çünkü onu ilk kez dinlediğimde ölmüş olmayı diliyordum. Ama... Bilmiyorum... Onu dinlemek hayatta kalmayı istememi sağlayan ufak şeylerden biri.” Endişeyle Hari’ye baktı. “Bu mantıklı bir şey mi?”

Hari başını sallayarak gitar kutusunun fermuarını açtı. “Kesinlikle. Güzel melodilerin olmadığı bir dünyayı hayal bile edemiyorum.” Gözlerini duvara çevirdi. “Yeni bir resim koymuşsun.”

Griff dönüp resme baktı. Çizgili bir yaya geçidindeki Beatles, sarma sigarasını içerken Kurt Cobain, vücudunu sıkıca saran seksi kıyafetiyle Beyoncé ve üzerindeki berbat atletikle Dylan Thomas’ın posterleri arasında yeni bir resim vardı. Uzanarak ona daha yakından baktım. Bütün ailemin bir fotoğrafıydı.

Ben, Griff, annem ve babam. Top of the Rock’ta oturmuş yukarıdan New York’a gülümsüyorduk.

Griff kollarını sıkıca birleştirdi. Sanki kendini kucaklıyormuş gibiydi. “İşte onlar,” dedi Hari’ye. “Üzerinden birkaç yıl geçti ama ben bu fotoğrafı çok seviyorum. Rockefeller Binası’nın tepesinde oturuyorduk. Dylan’la ben neredeyse kusacaktık çünkü

annemle babam bizi sinir etmişti.” Hatırladığı bulanık görüntü gözlerindeki ifadeyi yumuşatmıştı. “Şimdi bunu yaptıkları için mutluyum.”

Hari, Bara Brith’in başını okşadı. Sonra gitarını alarak çalmaya hazır halde bekledi. “Pekâlâ, bir sonraki seviyeye geçecek miyiz artık?”

Griff’in gözleri ışıldadı. Kendi gitarını eline aldı. “Neyse ki artık seninkini ödünç almam gerekmeyecek, Harold,” dedi.

“Bu durumdan ikimiz de memnunuz,” dedi Hari. “Artık kendi tellerini koparırsın.” Elini gitarın sapına dolayarak akoru buldu ve Beach Boys ile aynı anda çalmaya başladı. “O halde bugün,” dedi. “Bare akorlarını öğreniyoruz. Bütün parmaklarını kullanman gerekecek, Griffindor.” Ne demek istediğini anlatmak için elini en zor pozisyona getirerek ona nasıl yapıldığını gösterdi.

Griff onu taklit etmeye çalıştı. Birkaç başarısız denemeden sonra parmaklarını doğru yere koyarak “Bildığımız akorlarla devam edemez miyiz?” dedi.

Hari kafasını salladı. “Eğer sonsuza dek Wonderwall ya da Michael Row the Boat Ashore çalmak istemiyorsan hayır.”

Griff iyice kaşlarını çatarak yeniden denedi. Sonra ona bakıp “Peki bu aptal akorlarla hangi şarkıları çalabileceğiz?” diye sordu.

Hari omuz silki. “İstediğin herhangi bir şeyi. Smells like Teen Spirit’le başlamayı düşünüyordum.”

Zaman durdu.

Ama sonra tekrar ritmini buldu.

Griff suratını asmıştı. “O şarkıya çok da bayılmıyorum,” dedi. “Peki Heart-Shaped Box ya da About a Girl parçalarını biliyor musun?”

O anda, orada daha fazla kalmaya dayanamadım. Bunun doğru olmadığını hissediyordum. Uygun değildi. Özel bir ana zorla dâhil oluyormuş gibi hissettim. Bu yüzden oradan ayrıldığımı söylemek için elimi uzatarak kardeşimin omzuna dokundum.

Griff'in parmakları hâlâ gitarındaydı. Kafasını yavaşça yana çevirdi. Bana doğru.

"Orada olduğum sürece," dedim hafifçe alnına dokunarak. "Ben her zaman burada olacağım. İşte bu kadar yakında. Trene binerek Shrewsbury'ye ya da Birmingham'a ya da başka bir yere gitmek gibi bir şey değil bu. Aradaki mesafeyi kapatmak için sadece beni düşünmen yeterli."

Beni duyduğunu biliyordum çünkü birden Hari'ye gülümseyerek "Dyl'i düşünüyorum. Gitarla Nirvana'nın şarkılarını öğrendiğimi görse ne kadar etkileneceğini düşünüyorum," dedi.

Hari önce ciddi bir tavır takındı, sonra yüzünde büyük bir gülümseme belirdi. Kısa bir süre sonra ikisi de yüzlerinde mutlu bir gülümsemeyle orada oturuyordu. Ben de gülümsüyordum çünkü hayat bazen güzeldi.

Ama gitme zamanı gelmişti. Annem ve babam beni bekliyordu. Ben de bu dünyayı bırakıp başka bir dünyada Matilda'yı beklemek istiyordum. Onu yıllarca, yıllarca ve yıllarca beklemek istiyordum. Bir an bile daha az değil. Son bir kez Griff'e baktım. Sanırım sonunda şu bare akorunun üstesinden gelmeyi başarıyordu. Işığa doğru yürürken yeni bir şarkı çalmaya başladı. Beach Boys'un şarkılarından biriydi. "En yakın uzak yer." Kulağa bir filmin sonunda çalınan müziklerden biri gibi geliyordu. Hüzünlü, tatlı ve sonsuz umutla dolu.

Griff'in Playlisti

1. Gold Digger - Kanye West
2. It's Like That - Run DMC Vs Jason Nevins
3. Song 2 - Blur
4. Star Sign - Teenage Fanclub
5. Whirring - The Joy Formidable
6. I Say a Little Prayer - Aretha Franklin
7. American Boy - Estelle
8. Stutter - Elastica
9. Union City Blue - Blondie
10. About a Girl - Nirvana
11. Empire State of Mind - Alicia Keys
12. Catch the Sun - Doves
13. God! Show Me Magic - Super Furry Animals
14. When Doves Cry - Prince
15. Indie Cindy - Pixies
16. Halo - Beyoncé
17. Slide Away - Oasis
18. Cananball - The Breeders
19. Here Comes the Sun - The Beatles
20. The Nearest Faraway Place - The Beach Boys.

Yeni kitap önerimiz için
karekodu telefon
kameranıza okutunuz.

Griff'in Playlisti

EN YAKIN UZAK

Hayley Long

İki kardeş, Griff ve Dylan, aileleri ile şehre giderken yıkıcı bir aile trajedisi yaşarlar.

Bu olaydan sonra iki kardeş mutlu bir yuvaya ve geleceğe sahip olabilecekler midir?

Dylan'ın endişe duyduğu bir şey daha var: Küçük kardeşi Griff'in üzüntüsüyle baş etme konusunda yaşadığı sıkıntı. Çünkü o, yaşadıkları trajedi hakkında konuşmak istemez, hatta ailelerini kaybettiğini bir türlü kabullenemez.

Ancak Dylan'ın Griff'ten daha cesur olması gerekiyor. Yoluna devam etmeden önce karşı karşıya kalması gereken çok önemli bir gerçek var...

"Eğer yapabilecek olsaydım, elime bir uzaktan kumanda alıp kapatma tuşuna basar ve bu korkunç görüntüye son verirdim. Sonra da en yakın uzak yere kadar koşup orada sonsuza dek kalırdım."

GENC
T
TIMAS

ROMAN

İÇİNDE NE VAR?

ISBN: 978-605-08-2617-1

İyi ki kitaplarım var...

genctimas.com

genctimas

genc_timas